T. 1769

1/1

கழக வெளியீடு—உருக

சங்க இலக்கிய
இன்கவித் திரட்டு

முதற் பாகம்

1769 T

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
லிமிடெட்
திருநெல்வேலி & சென்னை

கழக வெளியீடு - ௨௫௧௧

சங்க இலக்கிய

இன்கவித் திரட்டு

[முதற் பாகம்]

கழகத் தமிழ்ப் புலவராயிருந்த

திரு. தி. சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்

(இளவழகனார்)

எழுதிய

விளக்கவுரையுடன்

:: திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய ::

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,

திருநெல்வேலி. :: சென்னை, 1.

First Edition : August, 1940
Second " March, 1945
Third " July, 1950

[*All Rights Reserved*]

Published by :

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, :: MADRAS 1.

Head Office :

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140 Broadway, Madras, 1.

பதிப்புரை

தமிழ் மொழி, தமிழ்க் கொள்கை, தமிழ் நாகரிகம், தமிழ் நாடு, தமிழ் மன்பதை என்பவை நெடுங்காலமாக இந் நிலவுலகத்தில் நிலை பெற்றிருப்பவை. இவை, ஒரு பெருத்த ஆலமரத்தின் அடிமரம் போலப் பலப் பல விழுதுகளுடன் பரந்தகன்று ஆழமாய் வலிவாய் வேரூன்றி நிற்க, ஏனைய நாகரிகங்கள் மன்பதைகள் முதலியன அதன் கிளைகளும் கொம்புகளும் வளார்களுமாய் உலகத்தின் நாலா பக்கங் களிலும் பரம்பித் தழைத்து வளர்ந்தோடியிருக்கின்றன என்பது வரலாற்றாசிரியர்கள் கருத்து. இன்றும், இவை, உலக மக்கட்கு உயர்ந்த நாகரிகம் வழங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதற்குச், சிறந்த செந்தமிழ்ப் பொன்மொழிகளான திருக்குறளும் தொல்காப் பியமுமே தக்கசான்றுகளாகுமென்றும் அறிஞர்கள் கருதுகின்றார்கள்.

இங்ஙனம் உலகம் உய்ய இருபெருந் தமிழ் முன் நூல்களைத் தமிழகம் முதன் முதலாக வழங்க வேண்டுமானால், அதற்குத் தமிழ் நாகரிகம் எவ்வளவு பதமான செவ்வியுடையதாதல் வேண்டும். தமிழகத்துக்கு அச் செவ்வி எங்ஙனம் அமைந்தது? ஒருநாள் இரு நாளில் அமைவதாமோ அது! தொல்காப்பியர் காலத்துக்கும் முன்னால், ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக, உலகவழக்கு நூல்வழக்கு என்னும் இருவகை வழக்குக்களையுந் தழுவி, வளர்ந்து வளர்ந்து சிறந் தோங்கிய புலனெறி வழக்குகள் பலவற்றாலுமன்றோ, அச் செவ்வி பண்பட்டு உருவாகியது! அப் பண்பட்ட புலனெறி வழக்குகளை, மணிகளில் ஒளிபோல, அக் காலங்களில் ஏற்று விளங்கியிருந்தவை யாவை? அவையே, சங்க இலக்கியங்கள் என்பது.

இங்கே, 'சங்க இலக்கியங்கள்' என்றது, தலைச்சங்க காலத் துக்கும் முன்னிருந்து தோன்றிவந்த எல்லாத் தீந் தமிழ் நூல்களையும் ஒருங்கு நினைந்தேயாம். அத்தகைய மாபெருந் தமிழ்நூற்கடல்கள் அரிதின் ஈன்ற மாமணிகளே முற்காட்டிய திருக்குறளும் தொல் காப்பியமுமாகும். பரந்து பட்ட அந் நூற்கடல்கள் இல்லையாயின், தமிழ் நாகரிகமென்பதுதான் ஏது! இப்போது கிடைத்திருக்கும் கடைச்சங்க நூல்களான பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலாயின, இன்று அந் நூற்கடல்களுக்கு அடையாளமாய் நம்பால் உள்ளன. இவையே, இப்போது 'சங்க இலக்கியங்கள்' என்று சொல்லி மகிழத்தக்கனவாய் நிலைபெற்றிருக்கின்றன.

எனவே, இக் கடைச்சங்க இலக்கியங்கள், இங்ஙனம் பல்லாயிரம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தொடர்புபட்டு அவ்வப்போதும் பண்

பட்டுப் பண்பட்டுச் செவ்வியுற்று வந்த உயர்ந்த புலனெறி வழக்கமும் நாகரிகமும் ஒருங்கு பொதிந்து நிற்பனவா யிருத்தலின், இவை இன்று தமிழர் வாழ்வுக் களஞ்சியமாய் விளங்காநிற்கின்றன! செவ்வி யமைந்த வாழ்வின் குறிப்புக்களை விரும்புவோரெவரும், இச் சங்க இலக்கியங்களின் துணை பெறவேண்டுவது கட்டாயமாகும். அப் போதுதான், திருக்குறளும் தொல்காப்பியமும்போல இன்னும் பல தெய்வத் திருநூல்களுந் தோன்றுவதற்குக் காரணமான உயர்ந்த வாழ்க்கைச் செவ்வியை இந்நாடு மீண்டும் அடைதல் இயலும். நாட்டில் ஒருவரிருவர் அடைந்திருப்பதுமட்டும் போதாது. நாடெங் கும் வாழ்வு பெருகிநிற்கும்போதுதான், அருஞ்செயல்கள் தோன்று தற்குரிய செவ்வி சிலரிடம் முதிர்ச்சி பெறுதல் கூடும்.

சங்க இலக்கியங்கள் தூய சான்றோர்களின் திருவுள்ளப் பிழிவுக ளாகும். அவை வாழ்வின் ஊற்றுகள்; வைப்பின் நிதியங்கள்; மிக்க பெருந்தன்மை வாய்ந்தவை; வஞ்சியாமலும் அஞ்சாமலும் அறமே உரைப்பவை. பொய்ம்மை நுவன்றால், வழிவழியாகப் பின் வரும் மக்கட்கு அதனால் கெடுக வாழ்க்கை நலம் கெடும் என்று கருதித், தம் பொறுப்புணர்ந்து எந்நிலையிலும் மெய்ம்மையே நுவலும் கடப்பாடுடையவை. மேலும், கருத்துகளையே முதன்மையாகக் கொண்டு, அக் கருத்துகளுக்கேற்ப அமையும் பொருந்திய சொற் களையே சொற்சுவை யுள்ளனவாக அவை கருதுகின்றன. கருத்து நுணுக்கங்களுக்குச் சங்க இலக்கியங்களையே கொள்கலம் என்ன லாம். 'தமிழ்க் கடல்' என்று சொன்னால், அவற்றிற்கு அது தகும். எத்தகைய மெய்யுணர்வுக் கருத்துகளும் (Philosophical) சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. வாழ்வின் பல்வேறு கிளைகட்கும் இங்ஙனம் அவை உயிர்ப்புத் தருவனவாயிருக்கின்றன. இந் நாகரிகச் செவ்வியினால், தமிழ்மொழி பெற்ற அழகுகள் அள வில்லாதனவாகும். சுருங்கச் சொன்னால், மக்கள் மக்களாக வாழ்வ தற்குத் தமிழ்மொழியிலுள்ள சங்க இலக்கியங்களின் துணை மிகவும் இன்றியமையாததென்று திட்டமாய்க் கூறலாம்.

இவ்வளவு அருமையாகச், செவ்வியமைந்து விளங்கிய புலனெறி வழக்கும் நாகரிகமும், சிலப்பதிகார காலத்துக்குப் பின், அயலவர் சேர்க்கை, சமய சச்சரவு, நாட்டுக் குழப்பம், வெளியார் படை யெடுப்பு முதலிய பல காரணங்களால் ஓரளவு நிலைமாறி நின்றன. அதனால், தமிழ்மொழியின் நிலைமையும் சிறிது வேறுபடத் துவங் கிற்று. துவங்கவே, 'சங்கத் தமிழ்' என்பது எளிதில் விளங்காத தோர் அருந்தமிழ் எனவுங் கருத நேர்ந்தது. இதனால், அதன் பயிற்சி யும் இடையே அருகியது.

நல்ல காலமாகச், சென்ற நூற்றாண்டிலிருந்து சங்கத் தமிழ் சிறிது சிறிதாக விளக்கமுற்று வருகின்றது. ஏறக்குறைய ஆயிரத்

தெண்ணூறு ஆண்டுகளாக அயலவர் புதையிருளில் ஒளி மழுங்கி நின்ற சங்கத் தமிழ், இதுகாறும் உயிர்ப்போடிருந்து, இப்போது அவ் விருளை இடையறுத்துக்கொண்டு ஒளி விளங்கி யெழுகின்றதென்றால், அதற்கு எவ்வளவு உயிர்ப்பாற்றல் இருக்கவேண்டும்! அத்தகைய என்றுமுள தென்றமிழைத் தமிழ்மக்கள் இனி நன்கு பயின்று கொண்டு, தமக்கு இயல்பான முன் மாட்சிமைகளை அடைதல் இன்றியமையாததன்றோ? இந்த நேரம் பொன் போன்ற நேரம்; தமிழர்கள் வீறியெழவேண்டிய காலம் இது. மேலும், இப்போது, சங்க இலக்கியங்கள் கற்றற்கு வாய்ப்புகளும் இருக்கின்றன.

ஆயினும், சங்க இலக்கியங்களின் மாட்சிமையும் சுவையும் பலர்க்கும் விளக்கமாகத் தெரிவதற்கேற்ற வாயில்கள், இன்னும் பலப்பல தமிழகத்தில் அமைதல்வேண்டும்.

ஆகவே, அவ் விலக்கியங்களிலிருந்து ஒரு நூறு பாட்டுகள் இப்போது திரட்டியெடுத்துச், சிறிது கற்றாரும் பொதுவாக அவற்றின் அருமை பெருமைகளை எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும் வகையில் தெளிவான விளக்கங்கள் எழுதிச், **சங்க இலக்கிய இன்கவித்திரட்டு** என்னும் பெயருடன் ஒரு திரட்டு நூல் வெளியிடுவது, அவ் வாயில்களுள் ஒன்றாய் உதவும் எனக் கருதி, இதனை வெளியிடுகின்றோம்.

இதில் ஒவ்வொரு செய்யுளின் தலைப்பிலும் அச் செய்யுளைப் பற்றிய கருத்து விளக்கம் சுருக்கமாக எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

தெரிந்தெடுத்த இன்கவிகளைத் திரு. நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் பார்வையிட்டு ஒழுங்கு செய்து உதவினார்கள். அவர்கள் செய்த காலத்துதவிக்குக் கழகம் பெரிதுங் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது.

விளக்கங்கள், கழகத் தமிழ்ப்புலவர் திரு. இளவழகனார் எழுதியவை.

அன்பர்கள் இந் நூலைத் தமிழகமெங்கும் பெருவாரியாகப் பரவச் செய்து, தமிழ் நாகரிகச் செவ்வியை மேலு மேலும் விளங்கச் செய்ய வேண்டுமென்று பெரிதும் விரும்புகிறோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

6. சான்றாண்மை

பக்கம்

7. வீரம்

8. காதல்

நூல்களின் பெயர்கள் முதலியன

I. பத்துப்பாட்டு :

	செய்யுள் அல்லது வரிகளின் எண்.	இந்நூலின் பக்க எண்
(1) திருமுருகாற்றுப்படை		
சேவடிபடரும்	௬௨-௬	௫௬
சீரைதைஇய	௧௨௬-௩௭	௫௯
இருமூன்றெய்திய	௧௭௭-௮௯	௬௧
(2) முல்லைப்பாட்டு		
பாவைவிளக்கின்	௮௫-௧௦௩	௬௪
(3) பட்டினப்பாலை		
கொலைகடிந்தும்	௧௯௯-௨௧௨	௧௫௦

II. எட்டுத்தொகை :

(1) நற்றிணை		
நாடல்சான்றோர்	௩௨௭	௧௧௪
(2) குறுந்தொகை		
நிலத்தினும்பெரிதே	௩	௧௧௫
அருளும்அன்பும்நீக்கித்	௨௦	௮
யாயும்ஞாயும்யாரா	௪௦	௧௧௬
காமம்ஒழிவதாயினும்	௪௨	௧௫௪
செல்வாரல்லர்	௪௩	௧௧௯
பூஇடைப்படினும்	௫௭	௧௫௫
நிலந்தொட்டுப்புகாஅர்	௧௩௦	௧௨௦
வினையேஆடவர்க்கு	௧௩௫	௧௦
காமம்காமம்... நுணங்கிக்	௧௩௬	௧௨௧
மெல்லியலரிவை	௧௩௭	௧௫௬
யாவதும்அறிகிலர்	௧௫௨	௧௨௨
முளிதயிர்பிசைந்த	௧௬௭	௨௫
செவ்வரைச்சேக்கை	௧௮௭	௧௮
காமம்காமம்...நினைப்பின்	௨௦௪	௧௨௪

	செய்யுள் அல்லது வரிகளின் எண்	இந்நூலின் பக்க எண்
உள்ளதுசிதைப்போர்	உஅங	சுஎ
எழுதருமதியம்	ஙகரு	கஉரு
நிலம்புடைபெயரினும்	ஙஎங	கஉசு
(3) ஐங்குறுநூறு		
வாழிஆதன்...பகைவர்	ச	உஎ
வாழியாதன்...வேந்து	சு	கஉஎ
ஒண்டொடிஅரிவை	கஎஉ	கஉகூ
நெய்தல்இருங்கழி	கஅச	கஙஉ
அன்னாய்வாழிவேண்	உ0அ	கக
நறுவடிமாஅத்து	உகங	கருஅ
சாரற்பலவின்	உகச	உஉ
குன்றக்குறவன்	உருக	கருகூ
குரங்கின்தலைவன்	உஎரு	கசுக
மந்திக்காதலன்	உஎசு	உகூ
சிலம்பின்வெதிரத்துக்	உஎஅ	கஙங
உள்ளுதற்கினிய	ஙருசு	கஙச
பாணர்முல்லைபாடச்	ச0அ	ங0
புதல்வற்கவைஇயினன்	ச0கூ	ஙஉ
நின்னேபோலுமஞ்ஞை	சகூஉ	கஙசு
(4) பதிற்றுப்பத்து		
வாழ்கநின்வளனே	ஙஎ	ஙஎ
அட்டுஆனனேகுட்டுவன்	சஎ	ஙகூ
(5) பரிபாடல்		
தீயினுள்தெறல்நீ	ங:சுங-எசு	க
நின்குணம்எதிர்கொண்	ரு:எக-அக	கசுஉ
தண்டுதழுவாத்	கக:க0சு-கச	கஙஅ
பிறந்தமரின்	ககூ:ருஅ-சுசு	உகக
(6) கலித்தொகை		
மரையாமரல்கவர	சு	கச0
எறித்தருகதிர்தாங்கி	கூ	கரு

	செய்யுள் அல்லது வரிகளின் எண்	இந்நூலின் பக்க எண்
சென்றோர்முகப்பப்	கஅ:ரு-கஉ	கசுச
கிழவர் இன்னோர்	உக:க0-ச	ங
சிறுகுடியீரேசிறுகுடி	ஙகூ:கக-ச	சுகூ
பொதுமொழிபிறர்க்	சுஅ:க-ரு	உகஉ
ஆயர்மகனாயின்	க0எ:உ0-ங	கசுகூ
அகன்ஞாலம்விளக்	கககூ	ச
ஆற்றுதல் என்பது	கஙங:சு-கச	எ0
(7) அகநானூறு		
யாயேகண்ணினும்	கஉ	கசங
சிறுகரும்பிடவின்	ஙச	கசுஎ
நாளிடைப்படின்என்	ககஉ:கூ-ககூ	கஎ0
அறன்கடைப்படாஅ	கருரு க-சு	கஎங
ஆள்வினைக்கெழுந்த	ஙஙகூ:சு-கச	கசரு
(8) புறநானூறு		
வழிபடுவோரை	க0	சக
ஓங்குமலைப்பெருவில்	ருரு	சங
நகுதக்கனரேநாடுமீக்	எஉ	கூச
மெல்லவந்துஎன்	எங	கூஎ
ஒருநாள்செல்லலம்	க0க	கஎரு
அளிதோதானேபாரியது	க0கூ	க00
இம்மைச்செய்தது	கஙச	எஉ
அறுகுளத்துகுத்தும்	கசஉ	க0ங
இரவலர்புரவலை	கசுஉ	கஎஅ
நின்நயந்துஉறைநர்க்	கசுங	எச
எந்தைவாழி ஆதனுங்க	கஎரு	எஎ
உண்டால்அம்ம இவ்வுலகம்	கஅஉ	அ0
உற்றுழிஉதவியும்	கஅங	சஎ
காய்நெல்அறுத்துக்	கஅச	சஅ
நெல்லும்உயிரன்றே	கஅசு	ருஉ
நாடாகொன்றோகாடா	கஅஎ	கஅக
படைப்புப் பலபடைத்துப்	கஅஅ	ஙச

	செய்யுள் அல்லது வரிகளின் எண்	இந்நூலின் பக்க எண்
தெண்கடல்வளாகம்	கஅகூ	கஅரு
விளைபதச்சீறிடம்நோக்கி	ககூ0	அஉ
யாண்டுபலவாகநரையில	ககூக	அசு
யாதும்ஊரேயாவரும்	ககூஉ	கஅசு
ஓர் இல்நெய்தல்கறங்க	ககூச	கஅஅ
பல்சான்றீரே...கயல்முள்	ககூடு	ககூ0
கழிந்ததுபொழிந்தென	உ0ரு	ககூரு
ஈஎன இரத்தல் இழிந்	உ0ச	ககூஅ
செய்குவங்கொல்லோநல்	உகச	அகூ
பல்சான்றீரே...செல்கெனச்	உசசு	உ0க
மீன்உண்கொக்கின்	உஎஎ	க0டு
நரம்பெழுந்துலறிய	உஎஅ	க0எ
கெடுகசிந்தைகடிதிவள்	உஎகூ	க0அ
கடல்கிளர்ந்தன்னகட்டூர்	உகூடு	ககக
ஈன்றுபுறந்தருதல்என்தலைக்	ருகஉ	ககஉ
உடையனுயின் உண்ணவும்	ருகடு	டுச

III பதினெண்கீழ்க்கணக்கு :

(1) ஐந்திணை ஐம்பது

குளிரும்பருவத்தே	ரு0	கசஎ
சுனைவாய்ச்சிறுநீரை	ருஅ	உ0டு
கொண்கன்பிரிந்த	சச	கசஅ
எக்கர் இடுமணல்மேல்	சஅ	கக

(2) ஐந்திணை எழுபது

மன்றப்பலவின்சுளைவிளை	ச	உ0எ
கல்லேர்புறவில்கவினிப்	உச	எ
கண்ணுறுநெய்தல்	சுரு	கரு

(3) திணைமொழியைம்பது

செந்தாமரைமலரும்	ருசு	கூஉ

(4) திணைமாலை நூற்றைம்பது

கொல்லியல்வேழம்குயவரி	உடு	உரு
முருகுவாய்முட்டாழை	ருசு	உ0அ

சங்க இலக்கிய

இன்கவித் திரட்டு

(முதற் பாகம்)

1. இயற்கை நிலை

க. இறைவன் இயல்பும் ஆட்சியும்

[இறைவன் இயல்பு மறத்தல் இயலாத சிறப்புடையது. அவன் எங்கும் இருக்கின்றான். எல்லாமாய் இருக்கின்றான். பயன்முகமான ஆற்றலெல்லாம் அவனுடையதே. அருள் குடையாக அறம் அதன் காம்பாக அவன் உலகத்தைக் காத்து வருகின்றான்.]

தீயினுள் தெறல்நீ பூவினுள் நாற்றம்நீ
கல்லினுள் மணியும்நீ சொல்லினுள் வாய்மைநீ
அறத்தினுள் அன்புநீ மறத்தினுள் மைந்துநீ
வேதத்து மறைநீ பூதத்து முதலும்நீ
வெஞ்சுடர் ஒளியும்நீ திங்களுள் அளியும்நீ
அனைத்தும்நீ அனைத்தினுட் பொருளும்நீ ஆதலின்
உறைவும் உறைவதும் இலையே; உண்மையும்
மறவியில் சிறப்பின் மாயமா ரனையை;
முதன்முறை இடைமுறை கடைமுறை தொழிலின்
பிறவாப் பிறப்பிலை பிறப்பித்தோ ரிலையே;
பறவாப் பூவைப் பூவி னோயே;
அருள்குடை யாக அறம்கோ லாக
இருநிழல் படாமை மூவே ழுலகமும்
ஒருநிழ லாக்கிய ஏமத்தை மாதோ.

—பரிபாடல், ங : சுங—எசு.

இறைவனை எங்கெங்கு என்னென்ன தன்மையாகக் காணலா என்பது இப்பாட்டில் விளக்கப்படுகின்றன.

"நெருப்பில் வெம்மையும், மலரில் மணமும், கல்லில் மணியாந் தன்மையும், சொல்லில் வாய்மையியல்பும், அறத்தில் அன்பும், வீரத்தில் வன்மையும், வேதத்தில் நுண்பொருளும், வான் முதலான ஐம்பொருள்களுள் வானமும், சூரியனில் ஒளியும், திங்களில் குளிர்ச்சியும் இறைவனுவான்.

"இங்ஙனம் எல்லாப் பொருள்களின் தன்மைகளும் அவனுகவே இருக்கின்முன்; அத் தன்மைகளின் உட்பொருளும் அவனுகவே இருக்கின்முன். ஆதலால், தங்குதல் என்பதும் தங்குமிடம் என்பதும் இன்னவையே என்று திட்டமாக எடுத்தோதுதற்கில்லை. அவன் இருக்கும் நிலைமை ஒரு மாயமாகவே இருக்கின்றது; ஆனுல், அது மறத்தலில்லாத சிறப்புடையதாக இருக்கின்றது; அவன் அத்தகையவன்.

"படைப்பு, அளிப்பு, அழிப்பு என்னும் மூவகைத் தொழிலுட்பட்டு அவன் பிறவாத பிறப்பில்லை; ஆனுல், அவனைப் பிறப்பித்தோருமில்லை.

"அவனே, காயாம்பூவின் நிறத்தைப்போல் நீலநிறத்தோனுயிருக்கின்முன்.

"அருள் குடையாக அறம் அதன் காம்பாக வேறொரு குடை நிழலுக்கும் இடமில்லாதபடி மூவேழுலகமும் தன் ஒரு குடை நீழலிலேயே அடக்கிக் காப்பவனுயிருக்கின்முன்," என்பது.

இறைவன் இருப்பும் ஆட்சியும் இங்ஙனமிருக்கின்றன. உயிர்கள் அந்நிலைமைக் கேற்ப, கண்டும் ஈடுபட்டும் விளக்கமடைதல் கடமை.

குறிப்புரை: தெறல் - வெம்மை. நாற்றம் - மணம். மணி - மணியாந் தன்மை; எல்லாம் குணங்களாக உரைப்பதனுல் இதனையும் மணியாந் தன்மை என்று மணியின் குணமாகவே உரைத்துக்

கொள்ளவேண்டும். வாய்மை - தீமையில்லாத தூயதன்மை. மறம் - வீரம். ம்றை - எளிதிற் புலனாகாத நுண்பொருள்கள். முதல் - ஏனைய பூதங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமான முதற் பூதப் பொருள். அது, வானம். வெம் சுடர் - வெப்பமான தீப்பிழம்பு; அது சூரியன். அளி - குளிர்ச்சி. அனைத்தும் - மேற்சொன்ன எல்லாப் பொருட்டன்மைகளும். அனைத்தின் உட்பொருள் என்றது, அப்பொருட்டன்மைகட்கெல்லாங் காரணமான இறையியல்பு. பறவாப் பூ - காயாம்பூ; இங்கே, அப் பூவின் நிறம். ஏமத்தை - காவலையுடையை.

௨. பழவினைவழியே பொருள் சேரும்

[தக்கோரிடத்தில்மட்டும்சேர்வது பொருளின் இயல்பன்று; ஏனென்றால், அது தகுதியறியும் அறிவுடைய பொருளன்று; முன்னை நல்வினையின் ஆற்றலில் அடங்கி அதனையுடையோரிடமே அது மேலுமேலுஞ் சென்று சேரும்.]

கிழவர் இன்னோர் என்னாது பொருள்தான்
பழவினை மருங்கின் பெயர்பு பெயர்பு உறையும்;
அன்ன பொருள்வயின் பிரிவோய்! நின்னின்று
இமைப்புவரை வாழாள் மடவோள்
அமைக்கவின் கொண்ட தோளிணை மறந்தே.

—கலித்தொகை, ௨௧ : ௧௦ - ௪.

"செல்லும் தான் சேர்வதற்குரிய நல்லோர் இன்னோரே என்று பாராமல், அவரவர் பழவினையின் சார்பில் மீண்டு மீண்டும் சென்று தங்கும். பழவினை இருந்தாற் சிறிது முயற்சியின் அளவிலேயே பொருள் கிடைக்கும்; அங்ஙனம் கிடைத்தற்குரிய பொருளின் காரணமாக, நின்னை விட்டுக் கண்ணிமைப் பொழுதளவும் வாழ மாட்டாதவளான இவ் விளையோளுடைய, மூங்கிலழகைக் கொண்ட தோளிணைகளை மறந்து, நீ பிரிவோயாயிருக்கின்றனை," என்பது இப் பாட்டின் பொருள்.

'பொருள் கிடைக்கும் நல்வினை இருந்தால் நீ நின் துணைவியை நெடிது பிரியாமலேயே தேடலாம்; பொருள் சேர்வதனாலேயே நல்லோராய்விடுவ தென்பதுமில்லை'

என்பது கருத்து. பொருளின் இயல்பு இனைத்தென்பது இதனால் விளக்கமாகின்றது.

குறிப்புரை: கிழவர் - உரியோர்; நல்லோரிடம் செல்வம் சேர்ந்தால் நல்ல துறைகளிற் பயனுகுமாதலின், செல்வம் சேர்தற்குரியோர் நல்லோர் என்பது பெறப்படும். இன்னோர் - இப்படிப் பட்டவர். பழவினை மருங்கின் - பழவினைச் சார்பில். பெயர்பு பெயர்பு - மீண்டும் மீண்டும். உறையும் - சென்று தங்கும். பொருள் வயின் - பொருளின்பொருட்டு. நின்னின்று - நின்னை விட்டு. இமைப்புவரை - கண்ணிமைப்புப் பொழுதளவும். மடவோள் - இளையோள். அமை - மூங்கில். கவின் - அழகு. தோளிணை - இரண்டு தோள்கள். 'அன்ன பொருள்வயின் தோளிணை மறந்து பிரிவோய்' என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். (உ)

௩. மாலைக்கால அழகு

[மாலைக் காலம் இனிமையும் மென்மையும் உடையது; உயிருள்ள பொருள்களும் உயிரில்லாத பொருள்களும் அக்காலத்திற் பல வகையான வேறுபாடுகளை அடைகின்றன. ஆயினும் பிரிந்த மகளிர்க்கு அதன் இனிமை மிகுதியே துன்பம் விளைக்கின்றது. அவ்வளவு இனிமையானது மாலைக்காலம்.]

அகன் ஞாலம் விளக்குந்தன் பல்கதிர் வாயாகப்
பகல்நுங்கி யதுபோலப் படுசுடர் கல்சேர,
இகல்மிகு நேமியான் நிறம்போல இருள்இவர,
நிலவுக்காண் பதுபோல அணிமதி ஏர்தரக்
கண்பாயல் பெற்றபோற் கணைக்கால மலர்கூம்பத்,
தம்புகழ் கேட்டார்போல் தலைசாய்த்து மரம்துஞ்ச,
முறுவல்கொள் பவைபோல முகைஅவிழ்பு புதல்நந்தச்,
சிறுவெதிர்ங் குழல்போலச் சுரும்பு இமிர்ந் திம்மெனப்,
பறவைதம் பார்ப்புள்ளக், கறவைதம் பதிவயின்
கன்றுஅமர் விருப்பொடு மன்றுநிறை புகுதர,
மாவதி சேர, மாலை வாள்கொள,
அந்தி அந்தணர் எதிர்கொள அயர்ந்து
செந்தீச் செவ்வழல் தொடங்க வந்ததை,
வாலிழை மகளிர் உயிர்பொதி அவிழ்க்குங்

காலை யாவ தறியார்,
மாலை என்மனார் மயங்கி யோரே.

—கலித்தொகை, ககக.

'பகலவன் தன் கதிர்களாகிய வாயினால், காலையில், பகற்பொழுதை உமிழ்ந்து இந்த அகன்ற உலகத்தை எல்லார்க்கும் தெரியும்படி விளக்கி வைத்தான். அப் பகற்பொழுதைத் தன் கதிர்களாகிய வாயினால் விழுங்கியது போல, மறைகின்ற ஞாயிறு, இப்போது மாலைக்காலத்தில், மேற்கு மலையிற் போய்ச் சேர்கின்றது.

போரில் உள்ளமிகுதி யுடையவனை ஆழிப்படையானது நிறம்போல, இருள் கருமையாய்ப் படர்கின்றது.

அழகிய திங்கள், தனது நிலவொளியினால், அதனைப் புறங்காண்பதுபோல அவ்விருளோடுமாறுற்று, வானத்தில் எழுகின்றது.

தம் காதலரைக் கூடி இன்பமாய் மக்கள் கண்கள் துயில் பெற்றதுபோல், திரண்ட தண்டுகளையுடையனவான தாமரைமலர் முதலியன இதழ்கள் குவிந்திருக்கின்றன.

தமது புகழைத் தமக்கு எதிரிலேயே புகழக்கேட்ட சான்றோர்களைப்போல், தலையைச்சாய்த்து மரங்கள் துயிலுகின்றன.

பிரிந்த மகளிரை இகழ்ந்து நகைப்பவைபோலச் சிறு புதர்கள், மொக்குகள் இதழ் அவிழ்ந்து விளங்குகின்றன.

சிறிய மூங்கிலாலான குழலைப்போல, வண்டுகள், ஒலித்து இம்மென்று பாடுகின்றன.

பறவைகள் தம்முடைய குஞ்சுகளை நினைத்துத் தங் கூடுகளைச் சேர்கின்றன.

கறவை ஆக்கள், தாம் தங்கும் ஊர்களில் உள்ள தம் கன்றுகளின்மேல் வைத்த அமர்ந்த விருப்பத்தோடு, தொழுவாகிய மன்றங்களில் நிறையப் புகுகின்றன.

மற்ற விலங்குகளும் தாம் தாம் வதியுமிடங்களிற் சேர்கின்றன.

அந்தணர்கள் தம் கடமைகளைச் செய்து அந்திக் காலத்தை எதிர்கொள்ளுகிறார்கள்.

மகளிர், கையில் வைத்திருக்குஞ் சிவந்த எரியினால் அங்கங்கும் செவ்வண்ணமான விளக்குகளை ஏற்றத் தொடங்குகிறார்கள்.

இங்ஙனமெல்லாம் இந் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற, மாலைக் காலமானது தனது தன்மை நன்கு விளக்கங் கொள்ளும்படி வந்தது.

அங்ஙனம் வந்ததை, அறிவு மயங்கியவர்கள், விளக்கம் பொருந்திய இழைகளை யணிந்த மகளிரின் உயிரை அது பொதிந்திருக்கும் உடலினின்றும் பிரிக்கின்ற காலமாவது தெரியாமல், மாலைக்காலம் என்று ஒரு காலமாகச் சொல்லுகிறார்கள்.'

கூற்றுவன் என்று சொல்லவேண்டு மென்பது கருத்து.

தன் தலைவனைப் பிரிந்திருக்குந் தலைவி, மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாமல், தோழிக்குக் கூறியதாக உள்ளது இப் பாட்டு. மாலைக்கால இயல்புகள் இதன்கண் விளங்கும்.

குறிப்புரை: ஞாலம் - உலகம். நுங்கியதுபோல - விழுங்கியது போல. படு-மறைகின்ற ; கல் - மலை; இங்கே, மேற்குமலை. இகல்-இகலே, போர். நேமியான்-சக்கரப் படையான்; திருமால். இருளிவர-இருள் இவர ; இருள் பரவ. நிலவு- திங்களின் ஒளி; நிலவுக்காண்பது போல - நிலவினாற் புறங்காண்பது போல. அணி - அழகு; ஏர்தர - எழுந்திருக்க. பாயல் - துயில். பெற்றபோல் - பெற்றதுபோல். கனை - திரண்ட; கால - கால்களையுடையனவான. கால் என்றது இங்கே தண்டு. கூம்ப - குவிய. முகை - மொக்கு ; நந்த - விளங்க. வெதிர் - மூங்கில். இமிர்ந்து - ஒலித்து; ஆரவாரித்து. பார்ப்பு - பறவைக் குஞ்சு. உள்ள - நினைக்க; இக் குறிப்பு, நினைத்துக் கூடுசேர என்னுங் கருத்துடையது. பதி - ஊர்; வயின் - இடத்தில். மன்று-தொழு. மா - விலங்குகள் ; வதி - வதியுமிடம். வாள் - விளக்கம். அயர்ந்து - செய்து ; கடமைகள் செய்து : 'அந்தணர் அயர்ந்து அந்தி

எதிர்கொள' என்று கொள்ளவேண்டும். வால் - ஒளி பொருந்திய. போதியவிழ்க்கும் - கட்டவிழ்க்கும்; உடம்பிற் பொருந்தியிருக்குங் கட்டையவிழ்க்கும் என்பது பொருள். மாலை - காலம்; மயங்கியோர் - அறிவு மயங்கியவர்; "மாலை வாள்கொள, வந்ததை, மயங்கியோர், உயிர் பொதியவிழ்க்குங் காலமாவது அறியாராய், 'மாலை' என்மனார்" என்று முடித்துக்கொள்ளவேண்டும். என்மனார் - என்பர். (௩)

௪. புறநிகழ்ச்சிக்கு ஏற்ற உள் உணர்ச்சி

[புற நிகழ்ச்சிகட்கும் அகநிகழ்ச்சிகட்கும் மிக்க தொடர்புண்டு; உலகியற்கையில் அகமும் புறமும் ஒரு நோக்கம்பற்றியே நடைபெறுகின்றன. மக்கள் அவ் வுண்மையை அறிந்து, அதற்கேற்றபடி நடந்துகொள்ளுதல் கடமையாகும்.]

கல்லேர் புறவில் கவினிப் புதல்மிசை
முல்லை தளவொடு போதுஅவிழ - எல்லி
அலைவற்று விட்டன்று வானமும்; உண்கண்
முலைவற்று விட்டன்று நீர்.

—ஐந்திணை எழுபது, ௨௪.

பொழுது விடிந்தது; தலைவியின் முகம் வாட்டமாகக் காணப்பட்டது. கண்கள் உலர்ந்தனபோலத் தோன்றின. தோழி கவலையுடன் தலைவியை அணுகி, 'இராத்திரி என்ன நேர்ந்தது?' என்றுகேட்டாள். தலைவியின் விடை இப்பாட்டு வடிவமாக இங்கே காணப்படுகிறது.

"கற்கள் எழுந்து தோன்றுகின்ற இம் முல்லைக் காட்டில், வெண் முல்லைச் செடிகள் செம்முல்லைச் செடிகளுடனே கூடி அழகுபெற்றுப் புதர்களின்மேல் இன்பமாய்த் தம் போதுகள் மலரும்படி, நேற்றிரவு சோர்வில்லாமல் மேகங்கள் நீர் சொரிந்தன. என் உண்கண்களும் என் மார்புகள் விம்ம அவற்றின்மேல் நீரை வடித்துக்கொண்டிருந்தன," என்று சொல்லித் தலைவி ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள்.

'கார்காலம் வந்தும் தலைவன் வந்திலனே; புறத்து நிகழ்ச்சியும் தலைவியின் அகத்து நிகழ்ச்சியும் ஒன்றுயிருக்

கின்றனவே; காலமும் இடமும் பிற தோற்றங்களும் தலைவியின் நினைவைத் தம் நிலைக்கேற்றபடி மாறுபடுத்தி வருத்துமென்பதைத் தலைவன் தெரிந்திருந்தும் இன்னும் வரவில்லையே' என்று தோழியுந் தலைவிக்காகப் பெரிதுங் கவலை கொள்கின்றாள்.

குறிப்புரை: ஏர்-எழுந்து தோன்றுகின்ற; புறவு - முல்லைக் கானம்; கவினி - அழகுற்று; மிசை - மேல். தளவு - செம்முல்லைச் செடி; போது - மலருந் தறுவாயிலுள்ள பெருமொக்கு; எல்லி - இராத்திரி. அலைவு அற்று - சோர்வு இல்லாமல்; விட்டன்று-விட்டது. வானம்-மேகம்; உண்கண் - கவருங் கண். வற்று-வடித்து. (ச)

---

2. ஆடவர் இயல்பு

ரு. ஆடவர்க்கு ஆற்றல் அருளும் அன்பும்

[உலகத்தில் அனைவர்க்கும் தொடர்புடையோரும் உண்டு; தொடர்பு இல்லாதவரும் உண்டு; இவ் விருவகையாரையும் தகப்பிணித்து உலகியலை நிகழ்த்தும் இயல்புகளே அன்பு என்பதும் அருள் என்பதுமாகும். இவற்றை இயைபு உணர்ந்து கையாளவல்ல அறமுறைமையுடைய ஆடவரே ஆற்றலுடையோர் எனப் படுவர்.]

அருளும் அன்பும் நீங்கித் துணைதுறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவோர் உரவோ ராயின்,
உரவோர் உரவோ ராக;
மடவ மாக மடந்தை நாமே.

—குறுந்தொகை, உ0.

பெண்களுக்குக் கூரிய அறிவும், அதன் பயனை ஆழ்ந்த உணர்வும், அவற்றின் பயனைப் பெருந்தன்மை வாய்ந்த சொற்செயல்களும் இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கை ஒரு சிறிதும் இன்பமாயிராது. இந் நலங்கள் உடையவர்களானால், கணவன் மனைவியர்க்கிடையே நிகழும் ஊடல்கூடல் பேரின்பச் சுரப்புள்ளதாய்க் கண்ணியமாய் நிகழும். வாழ்க்கையில் எதிர்ப்படும் எத்தகைய இடர்களும் இன்பச் சுடர்களாய் வயங்கி, என்ஞான்றும் நன்மைகளையே பயக்கும்.

களவு காலத்தில், தலைவிக்கு இருந்த எண்ணமெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான்; தலைவன் என்று மணஞ்செய்து கொண்டு எப்போதும் பிரியாமல் உடன் இருப்பனோ என்பதே அது. அவள் எண்ணப்படி மணமும் நிகழ்ந்து, அவளும் தலைவன் இல்லத்துக்கு வந்து வாழ்க்கையரண்மனையிற் கால் வைத்துச் சில நாட்களாயின. கணவன் தன் கண்ணெதிரிலேயே இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புங் காலம். ஆனால், கணவனுக்கோ எத்தனையோ பொறுப்புக்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று, பொருள் தேடும் பொறுப்பு. ஒருநாள், தான் பொருள் தேடச் செல்ல வேண்டியிருத்தலைத் தலைவன் மெல்லத் தோழிக்குத் தெரிவித்தான். தோழியும் இக் கருத்தைப் பையத் தலைவிக்குக் குறிப்பித்தாள். தலைவிக்குச் சிந்தனை ஆழ்ந்தது. அந்நிலையில், இப்பாட்டிலுள்ள கருத்துக்கள் அவள் திருவுள்ள மலரிலிருந்து அருமையாய் எழுந்தன.

"ஒரு பெண்பாலாயிற்றே என்னும் இரக்கத்தையும், தம் இன்ப துன்பங்களில் ஈடுபடும் வாழ்க்கைத் துணையாயிற்றே என்னும் அன்பையும் பொருள்செய்யாமல் விடுத்து, என்னைத் துறந்து, பொருள்காரணமாகப் பிரிகின்றவர், அங்ஙனம் பிரிதலைத் தமக்கோர் ஆற்றலாகக் கருதுவராயின், அவ் வாற்றலுடையோர் அவ் வாற்றலுடையவராகவே இருக்கட்டும்; அவரைப் பிரியமாட்டாத மென்மையுடைய மடந்தையேமான நாம் அம் மென்மையுடையேமாகவே இருப்போம்," என்பது அவள் கூறிய ஆழ்ந்த அமர்த்தலான உணர்ச்சியுரை.

அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கத்தைப் பெரியோர் முதன்மையாகக்கொள்ளவில்லை. தலைவர், அருளையும் அன்பையும் முதன்மையாகக் கொள்ளாமல் பொருள் பொருட்டுப் பிரிதலையே தமக்கு ஆற்றலாகக் கருதுவராயின், அவர் அங்ஙனமே யாகுக! அவர் அருளையும் அன்பையுமே முதன்மையாகக் கொண்டு அவரைப் பிரியமாட்டாதிருக்கும் நமது நிலை, ஆற்றலுடையதாகாமல் மென்மையுடைய தெனப்படுமாயின், நாம் அதனையே

விரும்புவோம் என்றபடியாம். ஆற்றலென்று நினைத்த தலைவன் நினைவை, மிகு வல்லமையாகத் தலைவி மறுத்துரைத் தமை பெறப்பட்டது. அருளையும் அன்பையும் தலைவன் மறந்தாலும், தலைவியின் இவ் வுரைவல்லமையையும் மறந்து அவன் பிரிந்து விடுதல் இயலுமோ? இயலாது.

குறிப்புரை: துணை - வாழ்க்கைத் துணை; மனைவி. பொருள் வயின் - பொருள் காரணமாக. உரவோராயின் - ஆற்றலுடையவ ராயின். மடவம் - மென்மையம். (௫)

உ. ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும் உயிர்போல்வன.

[மாதர், மனையில் தவம் இருப்பவர்; ஆடவர், வெளியிற் செயல் புரி பவர். ஆடவர் செயல் வெற்றியுறுவதற்கு மாதரின் அன்புத் தவம் இன்றியமையாதது; ஆதலால், அவர் அன்பு கெடும்படி செய்துகொண்டு ஆடவர் வெளியிற் செல்லுதல் நன்றாகாது.]

வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாணுதல்
மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்: என
நமக்குரைத் தோரும் தாமே;
அழாஅல் தோழி! அழுங்குவர் செலவே.

—குறுந்தொகை, ௧௩௫.

ஆண்மக்கள் வெளியே சென்று முயற்சி செய்வதற் குரியர்; மகளிர் தங்கணவரையே உயிராகக் கருதி இல்லின் கண் இருந்து கடமை பார்த்தற்குரியர். ஆடவரை 'மனை யுறை ஆடவர்' என்னமல், மகளிரை 'மனையுறை மகளிர்,' என்றமையால் அவர் இல்லின்கண் இருந்து கடமை பார்த் தற்குரியர் என்பது தெரிகின்றது.

இப்படி அவரவர் பொறுப்பு இன்னதெனத் தெரிந்து, அப் பொறுப்பின்கண் அன்புவைத்துத், திறமையாக ஒரு மித்து வாழ்வதன்றோ வாழ்க்கை! இதனையே இச் செய்யுள் அறிவுறுத்துகின்றது.

தலைவர் முயற்சி காரணமாகப் பிரிந்துவிடுவாரோ என நினைந்து தலைவி வருந்துவது கண்டு தோழி ஆறுதல் கூறும் பாட்டு இது. திறமையாக ஆறுதல் கூறுகின்றாள்;

"முயற்சியே ஆடவர்க்கு உயிர்' என்று அவர் சொன்னது உண்மைதான். 'மனையில் வாழும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய மகளிர்க்கு ஆடவரே உயிர்' என்று நமக்குச் சொன்னவரும் அவர்தாமே; ஆதலால், தலைவி, நீ வருந்தாதே; அவர், தாம் போகவிருப்பதை நீக்கிக்கொள்வார்," என்று சொன்னாள்.

'மகளிர்க்கு ஆடவரே உயிர் என்றால், மகளிர் ஆடவர்க்கு உடம்புபோன்றவராகின்றார். உடம்பு தனியே கிடக்கும்படி தலைவர் பிரிந்துவிடுவாரா? மேலும், உடம்போடு கூடிய உயிரே ஏதும் முயற்சி செய்வதற்குரியது; உடம்பினின்றுந் தனித்துச் சென்ற உயிருக்கு முயற்சியொன்றும் நடவாதே' என்று அளவையறிவோடு வல்லமையாய் விளக்கிச் சொன்னபடியாயிற்று. அகப்பொருள் நூல்களில் தோழியின் அறிவுத் திறங்களாய் வருவன மிகவுங் கவர்ச்சியானவை.

குறிப்புரை: வினையே - தொழில் முயற்சியே; ஆடவர்க்கு - ஆண்மக்களுக்கு. வாள் நுதல் - ஒளி பொருந்திய நெற்றி. வாள் நுதல் மகளிர் என்று கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். மனை - வீட்டில், உறை - இருக்கின்ற; அழாஅல் - வருந்தாதே; தோழி என்றது; தலைவியை. அழுங்குவர் - தவிர்வர். செலவு - செல்லுதலை; செல்லுதலைத் தவிர்வர். (ரு)

க. அண்டினரை ஆதரிப்பது ஆடவர்க்கு இன்றியமையாதது

[ஆடவர் முயற்சியாளர்; அவர் முயற்சிக்குக் கல்வி செல்வம் வீரம் முதலியன துணை செய்யும்: அப்படியானால், முயற்சியென்பது என்ன? தம்மை அண்டினரின் குறைகளை நீக்கி யுதவுவதே அது. புகழ் அவர்க்கு இதனாலேதான் நிலைபெறல் வேண்டும்.]

எக்கர் இடுமணல்மேல் ஓதம் தரவந்த
நித்திலம் நின்றிமைக்கும் நீள்கழித் தண்சேர்ப்ப!
மிக்க மிகுபுகழ் தாங்குபவோ, தன்சேர்ந்தார்
ஓற்கம் கடைப்பிடியா தார்.

—ஐந்திணை ஐம்பது, சஅ.

சில பாட்டுக்கள் சில ஐயங்களை அருமையாகத் தீர்த்து வைக்கின்றன!

நிலைத்த பெரிய புகழ் உலகத்தில் யாருக்கு உண்டாகின்றது என்பது ஒரு வினா. அதற்கு இப் பாட்டு ஓர் எதிர் வினா விடுக்கின்றது. 'தம்மை அண்டியிருப்பவரது தளர்ச்சியைக் கருத்தாக மேற்கொண்டு தீர்த்துவையாதவர், நிலைத்த பெரிய புகழைத் தாங்கவல்லவரோ?' என்பதே அந்த எதிர்வினா. இதில் விடை இருக்கிறது. வினா வினாலேயே விடை தந்தமையால், இந்த விடையே உறுதியானது.

தம்மைச் சேர்ந்தவர்களின் குறைகளை நீக்கிவைப்பவர்களே உண்மையில் ஆடவர் என்று சொல்லுவதற்குரியர். கல்வி, செல்வம், வீரம் முதலிய அனைத்தும் இந்த ஆண்மைச் செயல் இல்லாதபோது பெருமைப்படுவதில்லை. புகழ் நடுவதுமில்லை என்பது கருத்து. அவரவர்க்கு அமைந்த நலங்கள் கொண்டே இயன்றவரையில் தம்மைச் சேர்ந்தவரின் குறைகளைத் தீர்த்துவைக்க முயலலாம்.

இம்மைப் பயன் என்பது புகழ்; இது மேற்காட்டிய வீரச்செயல் ஒன்றினாலேதான் கைகூடிப் பெருகி நிலைபெற வேண்டும். வாழ்க்கைக்கு உயிர்நாடியாயுள்ள இக் கருத்தை இப் பாட்டு பிழிவாய்த் தெளியவைத்திருக்கின்றது!

விரைவில் திருமணஞ் செய்துகொள்ள ஏற்பாடு செய்யாத தலைவனைத் தோழி, இவ்வூன்றிய கருத்தையேகாட்டித், தலைவியின் தளர்வைத் தீர்த்துவைக்குமாறு கேட்கின்றாள். 'நுண்மணல் என்று சொல்லப்படுகின்ற இடுமணலின்மேல்; அலைகள் வீசுவதனால் வந்து விழுந்த முத்துக்கள், தமக்குள்ள செழுமையினால் யாரும் எடுக்காமையால், அவ்வவ்விடத்திலேயே கிடந்து ஒளிவிடுகின்ற நீண்ட உப்பங்கழியினையுடைய குளிர்ச்சியான கடற்கரைத் தலைவனே! நிலைத்த பெரிய புகழைத் தாங்கவல்லவரோ, தம்மைச் சேர்ந்தவரது குறையைக் கடைப்பிடித்துத் தீர்த்துவையாதவர்?' என்பது அவள் சொல்.

தலைமகனது ஆண்மையுணர்வை இது சுறுக்கெனத் தைக்காது விடுமோ?

குறிப்புரை: எக்கர் - கடற்கரையிற் குவியல் குவியலாகக் குவிந்து கிடக்கும் நுண்மணல்; அதனை இடுமணல் என்றார், அலை முன்னமே கொண்டுவந்து இட்ட மணலாதலின். ஓதம் - இங்கே, அலை. நித்திலம் - முத்து. மிகு புகழ் - பெரிய புகழ்; தான் இறந்த பின்னும் மிகுந்து நிலைபெறத் தகுந்தது இப் பெரிய புகழாதலின், 'மிக்க' என்று ஒரு சொல்லுஞ் சேர்த்து 'மிக்க மிகு புகழ்' எனப் பட்டது. ஒற்கம் - தளர்வு. (எ)

ச. செயல் திறமை

[ஆடவர்க்கு அழகு ஆண்மை; இங்கே ஆண்மை என்பது, பெண்மையை இயைபறிந்து மதித்துப் பயன் கொள்வது; பெண்மையின் உள்ளங் கவரும் பண்புகளோடு அதனை மதித்தொழுகும் பெரும் பண்புகளும் ஆடவர்களிடம் பொலிதல் வேண்டும். வெளியில் ஆடம்பரமாக ஊர்திகளில் உலவுவதும் ஏனைப் பகட்டுகளும் ஆண்மையன்று.]

கண்ணுறு நெய்தல் கமழும் கொடுங்கழித்
தண்ணந் துறைவனே தன்இலன்—ஆய்இழாய்!
வண்ணகைப் பட்டதனை ஆண்மை எனக்கருதிப்
பண்ணமைத் தேர்மேல் வரும்.

—ஐந்திணை எழுபது, சு௩.

காரியங்களை முடிப்பதற்குச் சில திறமைகள் வேண்டும். தோழி அச் சூழ்ச்சி முறைமைகளில் வல்லவள்.

தலைவன் இராக்குறிக் கூட்டத்திற்காக அண்மையில் வந்து நின்றிருக்கின்றான். அந்நேரம் பார்த்துத் தோழி தலைவியை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லுகின்றாள்:

“அம்மா, நம் துறைவர் இருக்கிறாரே; அவருக்கு இப்போது, வர வரத் தம் தன்மையேயில்லை; நம்மிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டதையே அவர், ஒரு பெரிய ஆண்மையெனக் கருதிக்கொண்டு, தேர்மேல் வருவதும் போவதுமாய் இருக்கிறார்; இப்படியும் ஒருவர் இருப்பாரா?”

இதைக் கேட்ட தலைவி, "அது பொருந்தாது; அவர் நம்மிடம் அகப்பட்டுக்கொள்ளவில்லையே! நாமே அவரிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்," என்றாள்.

"அப்படியன்று அம்மா; நம்மை அவர் திருமணம் செய்துகொண்டால் அப்போதுதான் நாம் அவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டதுபோல ஆகும். அந்த ஆண்மைதான் அவரிடம் இல்லையே! சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவர் நம்மிடம் வந்து தம் ஆண்மையை எவ்வளவு குறைத்து நம்மை வேண்டிக்கொள்ளப்போகிறார் என்று பார்க்கலாமே! அவர் நம்மிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாரா, நாம் அவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோமா என்பது அப்போது தெரிந்துவிடும். வரைந்துகொண்டால், அவருக்கு இந்தத் தொந்தரவு இல்லையே," என்று தோழி நன்கு விளக்கினாள்.

தலைவன் உடனே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்துவிட்டான்; 'விரைவில் திருமணஞ் செய்துகொண்டு, இவர்களை எப்படியும் நம்மிடம் அகப்பட வைத்துத்தான் தீரவேண்டும்' என்று.

தோழிக்கு வேண்டியது அதுதானே! உடனே காரியம் முடிந்தது.

குறிப்புரை : 'கண்ணின் தன்மை பொருந்திய நெய்தல் மலர்கள் மணக்கின்ற வளைந்த கழியிடத்தையுடைய குளிர்ந்த அழகிய கடற்கரைத் தலைவரான நம் தலைவரோ தன் தன்மை இல்லாதவராயிருக்கின்றார்' என்பது முதல் இரண்டடிகளின் கருத்து. தன் - தன் தன்மை; அதாவது, ஆண்மை. ஆய் இழாய் - அழகிய இழைகளையுடைய தலைவீ; வண்ணகை - வள் நகை; சிறந்த புன்னகையையுடைய தலைவி என்பதற்கு வந்தது. 'அப்படிப்பட்ட உன்னிடம் பட்டதனை' என்பது கருத்து. பட்டதனை - அகப்பட்டுக்கொண்டதனை. பண் அமை தேர் - பண்ணுதல் அமைந்த தேர்; தொழில் திறமையோடு பண்ணப்பட்ட தேர் என்பது பொருள்; வரும் - வருவார். (அ)

---

3. மகளிர் இயல்பு

க. பெண்கள் பிறந்த இடத்திற்கு உரியவராகார்

[மாதர்க்குத் தம் கணவரே உயிர் : அவரே தம்மைப் பயன் கொள்பவர் என நினைந்து அவர்வழி நிற்றலே மாதர்க்கு அறம். பிறந்த வீட்டிற்குப் பெண்கள் உரியவராகார் ; பெண்களைப் பெற்றோரும் அதனை அறிந்து ஒழுகுதல் வேண்டும்.]

எறித்தரு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல்,
உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவல்அசைஇ வேறுஓரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்புஏவல் செயல்மாலைக் கொளைநடை அந்தணீர் !
வெவ்இடைச் செலல்மாலை ஒழுக்கத்தீர் ! இவ்இடை
என்மகள் ஒருத்தியும் பிறள்மகன் ஒருவனும்
தம்முளே புணர்ந்த தாம்அறி புணர்ச்சியர்
அன்னார் இருவரைக் காணிரோ பெரும !
காணேம் அல்லேம் ; கண்டனம் கடத்திடை ;
ஆண்எழில் அண்ணலோடு அருஞ்சுரம் முன்னிய
மாண்இழை மடவரல் தாயிர்நீர் போறிர் ;
பலஉறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்குஅவைதாம் என்செய்யும்?
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும்ஆங்கு அனையளே ;
சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவைதாம் என்செய்யும் ?
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே ;
ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்குஅவைதாம் என்செய்யும்?
சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும்ஆங்கு அனையளே ;
எனவாங்கு,
இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்மின் ;

சிறந்தானை வழிபடீஇச் சென்றனள்,
அறம்தலை ; பிரியா ஆறும்மற்று அதுவே.

—கலித்தொகை, ௬.

தலைவியின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த தலைவனுக்கு அவளை மணஞ்செய்துகொடுக்க அவள் வீட்டார் விரும்பவில்லை. இந் நிலையில் ஒரே வழிதான் தலைவிக்கு உண்டு. அது, யாரும் அறியாமல் தலைவனுடன் போய்விடுவதுதான். முடிவில் அப்படித்தான் ஆயிற்று. இது வீட்டாருக்குத் தெரிந்தது. எல்லாரும் தேடத் தொடங்கினார்கள். இதுவரையில் தன் குழந்தையைப்போல் வளர்த்துவந்த செவிலி, மிகவும் கவலைகொள்கிறாள். உடனே ஊரைக்கடந்து அப்பக்கமாகச் செல்லும் ஒரு வழியில் விரைந்தோடித் தேடினாள். எதிரில் அந்தணர் சிலர் வந்தனர். செவிலி கேட்கின்றாள் :

"கொள்கையும் ஒழுக்கமும் உடைய அந்தணர்களே ! உங்களுக்கு இந்த வெப்பம் பொருந்திய காட்டில், நடமாடுவது இயல்பாயிருக்கிறது. என் மகள் ஒருத்தியும் இன்னொருத்தி மகன் ஒருவனுமாகத் தங்களுக்குள் தாங்களே அறிந்த கூட்டமுடையவர்களாய் இரண்டுபேர் வந்ததைக் கண்டீர்களா ?''

அதற்கு அந்தணர்,

"காணாமலில்லை ; கண்டோம். அது முறைதானே என்று நினைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டோம். அந்த ஆணழகு மிக்க அண்ணலுடன் இப்படிப்பட்ட கொடிய காட்டையும் கடந்து வரக் கருதிய அவ்வளவு பெரிய கற்புடைய அந்த மர்தரசிக்கு, நீங்கள் தாயார்போலும் !

"சந்தனமரம் உங்களுக்குத் தெரியுமே! அது மலையிலேதான் தோன்றி வளர்கிறது. ஆயினும் அதனால் அந்த மலைக்கு என்ன பயனுண்டு? அதனை எடுத்துக்கொண்டு போய்ப் பல மணப்பண்டங்களுடன் குழைத்துத் தமது உடம்பிற் பூசிக்கொள்ளும் மக்களுக்குத்தானே அது பயன் படுகின்றது. நினைத்துப் பார்த்தால், உங்கள் மகளும் உங்களுக்கு அப்படித்தானே !''

"வெண் முத்துக்களை நினைத்துப்பாருங்கள். அவை கடலிலேதான் பிறக்கின்றன. இருந்தும், அவற்றை அணி பவர்களுக்கல்லாமல், அவற்றால் அந்தக் கடலுக்கு ஏதாவது பயனுண்டா? தேர்ந்துபார்க்கும்போது, உங்கள் மகளும் உங்களுக்கு அத்தகையவளே."

"இசை, யாழிற் பிறக்கிறது. பிறப்பினும் யாழ்க்கு அவை என் செய்யும்? இசைப்பவர்க்குத்தானே பயன் படும்! ஆராய்ந்துபார்க்கும்போது, உங்கள் மகளும் உங் களுக்கு அப்படித்தான், தக்க பருவகாலத்திற் பயன்படக் கூடாதவளாயிருக்கின்றாள்.

"அவளோ மிகுந்த கற்புள்ளவளாய்க் காணப்படு கின்றாள். அவளுக்குத் துன்பமான தொன்றும் கருத வேண்டாம். பெற்ற தாய் தந்தையர்களை விட அவளுக்குக் கணவனே சிறந்தவன். அதனை நினைந்து, அவன்வழியில் மனம் பொருந்திப் போனாள். அதுதானே தலையான அறம்! இம்மையிலேயன்றி மறுமையிலுங்கூட இருவரும் பிரியாமல் மகிழ்ந்திருக்கும் வழியும் அதுவே" என்றனர். செவிலி உள்ளம் அமைந்தாள்.

பெண்கள் பிறந்தவிடத்திற்கு உரியராகார் என்பதும், காதலின்வழியே மணம் கூட்டுவிக்கப் பெற்றோர் தடை செய்யலாகாது என்பதும் இந்தப் பாட்டில் இனிய உவமைக ளுடன் விளக்கப்படுகின்றன.

குறிப்புரை : எறித்தரு - எறித்தலைச் செய்கின்ற; வீசுதலைச் செய்கின்ற; அதாவது, உறைப்பாய் வீசுதலைச் செய்கின்ற என்பது பொருள். தாழ்ந்த - தங்கிய. கரகம் - கமண்டலம். உரைசான்ற-பேர் போன. சுவல் - தோள். அசைஇ - வைத்துக்கொண்டு. ஓரா - கருதாத. குறிப்பு - இங்கே, பல குறிப்புகளைக் காட்டும் ஐம்புலன் களுக்கு வந்தது. மாலை - இயல்பு; இயல்பினையுடைய என்று கொள்க. கொளை - கொள்கை. நடை - ஒழுக்கம். கடத்திடை - வழியில்; கடம் - கடுமையான வழி. போறிர் - போலுதிர். படுப்பவர்க்கு - மெய்யில் பூசிக்கொள்பவர்களுக்கு. இறந்த - மிகுந்த எவ்வம் - துன்பம். 'அறம் தலை' என்பதற்கு, 'முன்பின் பழக்கங் களைவிட அறந்தான் முதன்மையானது' என்றும் உரைக்கலாம். எது முறையானதோ அதற்குத்தான் முதன்மைதரவேண்டுமென்பது

கருத்து. இந்தப் பாட்டின் முதல் நான்கு வரிகளில், 'குடைநிழலில், கமண்டலமும் முக்கோலும் தோளில் வைத்துக்கொண்டு, தவறு நினையாத புலனடக்கத்துடன் வரும் அந்தணர்கள்' என்று அவர்கள் இயல்பு சொல்லப்படுகின்றது. (க)

உ. சொல்வன்மை

[மகளிர்க்குச் சொல்வன்மை சிறக்கும்; பண்டைக்காலத் தமிழ்மகளிர் அத்திறம் நிரம்பப்பெற்றவர், மேலும் அத்திறம் அன்போடு இயைந்திருந்தது; இயைதல் மட்டும் அன்று அன்பினாலேயே அச்சொல்வன்மை சிறந்தும் விளங்கியது; உள்ளத்தின் நீர்மை சொல்லின் நீர்மைக்கு ஏது.]

செவ்வரைச் சேக்கை வருடை மான்மறி
சுரைபொழி தீம்பால் ஆர மாந்திப்
பெருவரை நீழல் உகளும் நாடன்,
கல்லினும் வலியன் தோழி;
வலியன் என்னாது மெலியும்என் நெஞ்சே.

—குறுந்தொகை, கஅஎ.

அகப்பொருட் சுவைக்குச் சொல்வன்மை மிக இன்றி யமையாதது. தலைவிக்குந் தோழிக்குமிடையே நிகழும் பேச்சுகளில், 'இயற்பழித்தல்' 'இயற்பட மொழிதல்' என்னும் பகுதி சொல்வன்மைக்கு இனிய எடுத்துக்காட்டாகும்.

'இயல் பழித்தல்' என்பது தலைவன் தன்மையைக் குறைத்துக் கூறுதல்; 'இயல் பட மொழிதல்' என்பது, தலைவன் தன்மையை உயர்விற் படும்படி புகழ்ந்து கூறுதல்.

திருமண முயற்சிக்காகத் தலைவன் பொருள்தேடப் போனான். விரைவில் வரவில்லை. தலைவி ஆற்றாளாயினாள். தோழி அவளை ஆற்றுவிக்கக் கருதி, 'தலைவன் கல்லினும் வலிய நெஞ்சன்' என்று அவன் தன்மையைப் பழிப்பாகக் கூறினாள். தலைவனைப் பழித்தால் அந்நேரத்தில் தலைவிக்கு ஆறுதலாயிருக்குமென்று அவள் கருதினாள். ஆனால், தலைவிக்கு அப் பழிப்புப் பொறுக்கக்கூடவில்லை. தனக்கு

ஆயிரம் துன்பஞ் செய்தாலும் ஓர் அன்புடைய தலைவி, தன் தலைவனைப் பிறர் பழிக்கப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாளா?

உடனே அவள் தோழியை நோக்கி, 'ஆம்; தலைவர் கல்லினும் வலிய நெஞ்சமுடையவரே! வினைமுடித்தலில் அவர் அத்தகைய உறுதியுடையவர்தாம். அது தெரியாமல் என் நெஞ்சம் வீணே மெலிவடைகின்றது,' என்று தோழியின் சொல்லையே வல்லமையாய் நல்ல கருத்தில் மாற்றித் தலைவனைப் புகழ்வாளாயினள். இது சிறந்த பேச்சுத் திறனன்றோ!

'இனிய மலைப்பக்கங்களில் தங்குதலையுடைய வருடை மான் என்னும் ஒருவகை மானினத்தின் குட்டிகள், தம் தாயின் மடிகள் பொழியும் தித்திப்பான பாலை நிறையப் பருகி மகிழ்ச்சியால் அப் பெரிய மலைப்பக்கங்களின் நிழலில் துள்ளிக் குதிக்கும் அத்தகைய 'நாடனாயிருக்கின்றான் தலைவன்' என்றுந் தலைவனுக்கு ஒரு சிறப்புக் கொடுத்துப் பேசினாள் தலைவி. மான்குட்டிகள் நிறையப் பாலுண்டு மலைநிழலில் களிப்பாகத் துள்ளி மகிழ்வதுபோல, தலைவனும் நிறையப் பொருள் தேடிவர அதனால் வாழ்க்கை நிழலில் தானும் இன்பமாய் வயங்குதல்கூடும் என்பது அதன் கருத்து.

குறிப்புரை : செ-செம்மையான ; இனிய. வரை - மலைப்பக்கம். சேக்கை - தங்குதல். மறி - குட்டி. சுரை - மடி.　　(௧௦)

௩. திறமையான பேச்சு

[உள்ளம் உரை செயல் என்னும் மூன்றினுள்ளும், உரை சமர்த்தாய் இருக்கவேண்டும்; மற்ற இரண்டினுள்ளும் உள்ளம் தூயதாயிருக்கவேண்டும், செயல் ஒழுங்குடையதா யிருக்கவேண்டும். வல்லமையான உரை எதனையும் நிறைவேறச் செய்யும். இச் செய்யுளில் அதன் நளினமும் பயனும் நன்கு விளங்குகின்றன.]

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை! கானவர்
கிழங்குஅகழ் நெடுங்குழி மல்க வேங்கைப்
பொன்மலி புதுவீத் தாஅம் அவர்நாட்டு ..

மணிநிற மால்வரை மறைதொறிவள்
அறைமலர் நெடுங்கண் ஆர்ந்தன பனியே.

—ஐங்குறுநூறு, உ0அ.

கள்ளம் இல்லாமல் வேனிற்காலப் பறவைபோல மகிழ்ந்து விளையாடிய காலமெல்லாம் போய்விட்டது. நெருங்கிப் பழகிய தாய் முதலிய உறவினரிடங்கூட வரவர அணுக்கந் தளர்கின்றது. சில வேளைகளில் அன்பு குறைந்து அவர்களிடம் அச்சமும் உண்டாகின்றது. களவில் ஒழுகுந் தலைமகனது அன்பு, இவ்வளவு தொலைவுக்குத் தலைவியின் உள்ளத்தை மாற்றிவிடுமென்று யார் எதிர்பார்த்தார்கள்? காதலின் ஆற்றலைத்தான் என்னவென்பது!

தலைவிக்கு உண்டான இம் மாறுபாடுகளைச் செவிலி உற்று நோக்கினள். தோழிக்குச் செவிலியினிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிடவேண்டும் என்று தோன்றிற்று. ஆனால், அதனை அவள், சிறிதுங் குற்றமென்று கருதா முறைமையில், திறமையாகச் சொல்லவேண்டும் என்று நினைத்தாள். தலைவியின் ஒழுக்கத்தைச் செவிலி முதலியவர்கள் தவறாகக் கருதாமற் பொருத்தமானதென்றுமதித்து அதற்கு இசைந்து திருமணம் நிகழ்த்துவதற்கும் ஏற்பாடு செய்ய முற்பட வேண்டுமானால், தலைவியாற் காதலிக்கப் பட்ட தலைவன் தகுதியானவன் என்பதையுந் தோழி நன்றாகத் தெளிவுபடுத்தவேண்டும். தலைவியின் மாறுதலுக்குரிய காரணமும் தக்கபடி வெளிப்படுத்திவிடவேண்டும். தோழி என்ன செய்வாள்? அவள் ஆற்றலுக்குத் தக்கபடி கருத்துக்களைக் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் செவிலிக்குக் கூறினள். தோழிக்கு வெற்றியுண்டாயிற்று. உடனே அவள் செவிலியைப் பார்த்து, 'அம்மா, தலைவி இதுவரையிற் பட்ட வருத்தமெல்லாம் இன்று உன்னால் தீர்ந்தது' என்னுங் கருத்துடன் பின்வருமாறு மகிழ்ச்சியாய்ச் சொல்லுகின்றாள் :

'தாயே, நீ வாழ்வாயாக! சிறியேன் சொல்லும் இதனைச் சற்று அன்போடு கேட்கவேண்டும். தாயே! காட்டி

லிருக்கும் வேடுவராற் கிழங்குகள் அகழப்பட்ட குழிகள் அத் தலைவரது நாட்டில் நிறைய உண்டு. அக்குழிகள் நிறையும்படி அருகிலிருக்கும் வேங்கை மரத்தின் பொன் னிறமிக்க புதுப்பூக்கள் அவற்றின்மேல் விழுந்து பரவலாய் மூடியிருக்குமாம். நிலத்தின் குறைகள் தெரியா. அத் தகைய குறை மறைக்கும் அவரது நாட்டின் மலை தொலைவி லிருக்கும் நமக்கும் தெரிகின்றது. தலைவி எப்போதும் அதனையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். வீட்டுக்கு வரும் போது, மலை மறைந்துவிடுகின்றது. அம் மலை மறையும் போதெல்லாம் இவள் கண்களில் நீர் நிறைந்திருக்கும், என்பது தோழியின் சொல். இப்போது நின் உதவியால் அவ் வருத்தம் தீர்ந்துவிட்டது என்பது குறிப்பு.

குழிகள் பிறர் உண்ணுவதற்குக் கிழங்குங் கொடுத்து அதனால் உண்டான பள்ளங்களையும் மலரால் நிரப்பிக்கொள் கின்றன என்றதனால், தலைவன் தன்னை விரும்புவார்க்கும் பயன்பட்டு, அதனால் உண்டாகுங் குறைபாடுகளையும் தன் புகழால் நிறைத்துக்கொள்ளும் தலைமைப்பாடுடையவன் என்று தலைவனது தகைமையைத் தோழி குறிப்பாக விளக்கினாளாயிற்று.

குறிப்புரை:—வேண்டு - விரும்பிக்கேள். கானவர் - வேடுவர். அகழ் - தோண்டப்பட்ட. நெடுங் குழி - பெரிய குழி. மல்க-நிரம்ப. மலி-மிக்க. வீ - மலர். தாம்-தாவும்; விழுந்து பரவலாயிருக்கும் என் பது கருத்து. மணி நிறம் - நீலமணியைப்போன்ற நிறத்தையுடைய; மால் வரை-பெரிய மலை. அறை-பாறை; அறை மலர்-பாறைகளின் மேல் வீழ்ந்து கிடக்கும் மலர்கள்; விரிய மலர்ந்த பின்பே மலர்கள் பாறையின்மேல் விழுந்து கிடக்குமாகலின், அகலத்திறந்திருந்த தலைவியின் கண்களுக்கு உவமையாயின. நெடுங்கண் - பெரிய கண். ஆர்ந்தன - நிறைந்தன. பனி - நீர்; பனி ஆர்ந்தன என்று கொள்ள வேண்டும். (கக)

ச. குறிப்பாகச் சொல்லும் ஆற்றல்

[சொல்லவேண்டிய கருத்துக்களை வேறு நிகழ்ச்சிகளிற் குறிப்பாகப் புலப்படவைத்துப் பேசுதல் ஒரு சிறந்த பேச்சாற்றலாகும். இதனால், சொல்லுவார்க்கும் கேட்பார்க்கும் நுண்ணுணர்வும் பெருந்தன்மையும் மிகும்.]

சாரற் பலவின் கொழுந்துணர் நறும்பழம்
இருங்கல் விடரளை வீழ்ந்தென வெற்பில்
பெருந்தேன் இறாஅல் கீறு நாடன்,
பேரமர் மழைக்கண் கலிழத், தன்
சீருடை நன்னாட்டுச் செல்லும் அன்னாய்!

—ஐங்குறுநூறு, உகச.

" அம்மா, நம் தலைவர் செயல் மலைப்பிளவில் விழும் பலாப்பழத்தின் கதையாக இருக்கிறது. அவர் சிலநாள் தம் ஊரிலேயே தங்கியிருக்கப் போகிறாராம். பிறருக்குப் பயன்படாதபடி மலையிடுக்கில் விழுந்துவிடும் பலாப்பழம், அவ் விடுக்கிற் கட்டியிருந்த தேன் கூட்டையும் அழித்து விடுவதுபோல, இவர் வந்து தந்த அழகை, இவரே தமது பிரிவினால் வாங்கிக்கொள்ளுவதோடு, இதற்குமுன் இருந்த நமது இயற்கை யழகையும் சிதைத்துவிடுவதற்குத்தான் இந்த நினைப்பு. நாம் கண்ணீர்விட்டு அழுதுகொண்டிருக்க, இவர் தமதூருக்குப் போய் மகிழ்ச்சியா யிருக்கப்போகிறார்," என்று தலைவியை நோக்கித், தோழி சொல்லுகிறாள். தலைவன் ஒரு பக்கத்தில் இருக்கிறான் என்று தெரிந்துதான் அவனுக்குக் கேட்கும்படி இவர்கள் இப்படி பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

தலைவனுக்கு மனம் எப்படியிருக்கும்!

குறிப்புரை:—சாரல் - மலைப்பக்கம்; பலவு - பலாமரம்; மலைப் பக்கத்தில் இருக்கும் பலாமரம். அம்மரத்தின் செழுமையான பழக் கொத்திலிருக்கும் ஒரு நல்ல பலாப்பழம் என்பதற்கு, 'கொழுந் துணர் நறும் பழம்' என்றார். இரு - பெரிய. கல் - மலை. விடர் - பிளப்பு. அளை - அப் பிளப்பின் சந்து; பள்ளம். வீழ்ந்தென - வீழ்ந்த தாக. வெற்பின் பெருந்தேன் இறால் - அந்த மலையின் பெரிய தேன் அடை. கீறும் - கிழியும். நாடன் - அத்தகைய நாட்டையுடையவன். பேர் அமர் மழைக் கண் - பெரிய அமர்த்தலான குளிர்ந்த கண். அமர்த்தலான குளிர்ந்த பெரிய கண் என்று கூட்டிக்கொள்ள வேண்டும். கலிழ - அழ; கண் கலிழ என்றார். செல்லும் - செல்லு வார்; தம் ஊரில் தங்கியிருப்பதற்குச் செல்லுவார். அன்னாய் - தலைவீ! (கஉ)

ரு. சூழ்ச்சித் திறன்

[பேச்சுத் திறத்தில், எதிரிலிருப்பவரின் கருத்தும் நோக்கமும் அறிந்து அவற்றிற் கேற்பப் பேசித் தனது காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதலும் ஒரு திறமாகும். தம்மைச் சேர்ந்தவரின் நடுக்கத்தைத் தீர்த்து வைப்பது ஆடவர்க்குக் கடமை; அக் கருத்தறிந்து பேசுந்தோழியின் திறமை இச்செய்யுளில் அழகாக வருகின்றது.]

கொல்லியல் வேழம் குயவரி கோள்பிழைத்து
நல்லியல் தம்இனம் நாடுவபோல்—நல்லியல்
நாமவேல் கண்ணாள் நடுநடுப்ப வாரலோ
ஏமவேல் ஏந்தி இரா.

—திணைமாலை நூற்றைம்பது, உரு.

எப்படியாவது திருமணத்தை முடித்துவைக்க வேண்டும் என்பது தோழியின் உறுதியான கருத்து. அதற்காக அவள் செய்யும் விரகுகள் பல.

ஒருநாள் தலைமகன் இரவுநேரத்தில் வருகின்றான்; தோழி சென்று ஒன்று வேண்டிக்கொள்கின்றாள். "ஐய, என் விருப்பப்படி தான் நீங்கள் ஒன்றும் நடப்பதில்லை; தலைவிக்கு ஒரு வருத்தமான காரியமென்றால், அதனை நீங்கள் உடனே தீர்த்துவிடக்கூடும். அச் செயலாவது உறுதியாயிருக்குமா?" என்று கேட்டாள்.

தலைவன்: ஆ! தலைவி வருந்தவும் நான் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேனா? அந்த வகையில் ஐயங்கூடவா?

தோழி: ஐயமிருந்தால் இவ்வளவு நெருங்கிக் கேட்பேனா? தலைவி நடுநடுங்க நீங்கள் ஒரு காரியமும் செய்யமாட்டீர்கள் என்பது உறுதிதான்.

தலைவன்: எக்காலும் உறுதியே.

தோழி: அப்படியானால், தலைவி இப்போது ஒரு காரியத்திற்காக நடுநடுங்குகின்றாளே; அதனை உடனே நீக்கி உதவவேண்டுமே; உங்களையன்றி வேறு யார் துணை?

தலைவன் : அப்படியா! அதனையே முதலிற் செய்வேன். என் ஆருயிர்த் தலைவிக்கும் ஒரு நடுக்கமா? ஆ!

என்று சொல்லி வாளை உருவினான்.

தோழி : வாளை உறையிற் போடுங்கள் : அப்படியெல்லாம் வாளுக்கு ஒன்றும் வேலையில்லை ; யானைகளும் கொல்லுந்தன்மையுடையவாயினும் புலி தம்மை எங்கே கொன்றுவிடுமோ என்று அஞ்சி அது பிடித்துக் கொள்ளுதற்குத் தப்பி நல்ல இயல்பையுடைய தம் யானையினத்தை அவை தேடிச் சேர்வதுபோல, நீங்கள் இவ் வாளையே காவலாகக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு கொடிய விலங்குகளுக்குத் தப்பி நல்ல இயல்பையுடைய தலைவியை இந்த இரவு நேரத்தில் நாடி வருவதுதான் தலைவிக்கு மிகவும் நடுக்கமாயிருக்கிறது. அச்சந் தருகின்ற இவ் வாளையே போன்ற கண்களையுடையவளாயிருந்தும், உங்கள்மேல் வைத்த அன்பினாலேதான் இப்படி மிகவும் நடுநடுங்குகின்றனள். அவள் நடுக்கத்தை நீங்கள் அன்புடன் தீர்த்துவைக்க வேண்டும்.

என்று கேட்டாள்.

தலைவனுக்கு உள்ளத்தில் அசைவு பிறந்தது ; தலைவியின் நடுக்கத்தைத் தீர்த்துவைப்பதானால், தான் இரவு நேரங்களில் வருவதை நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டும். பகல் நேரங்களில் வருவதற்குத் தலைவிக்கோ வீட்டிற் காவல் மிகுதியாயிருக்கிறது ; பிரிந்திருப்பதென்பதோ இருவர்க்கும் இயலாது. அப்படித்தான் பிரிந்திருந்தாலும் தலைவி பிரிவாற்றாமல் உடல் மெலிந்து வாடுவாள். அது புறத்தார்க்குத் தெரியும் ; அவர் மருத்துவரை அழைப்பார் ; அல்லது, வேலனைக் கொண்டு வெறியாடித் தெய்வம் நேர்வர். அல்லது வேறு திருமணஞ் செய்யவும் முற்படுவர் ; எல்லாம் தொல்லையாய் முடியும் ; இவ்வெல்லாத் தொல்லைகளுந் தீர்வதானால், உடனே தலைவியை வரைந்து கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று இங்ஙனமெல்லாம் தலைவனுக்கு நினைவு

பிறந்தது. முடிவு என்ன? தோழியின் எண்ணந்தான் நிறைவேறிற்று.

குறிப்புரை :— இயல் - தன்மை. வேழம் - யானை. குயவரி - வளைந்த வரிகளையுடைய புலி. கோள்-கொள்ளுதலுக்கு. பிழைத்து-தப்பி. நாம - அச்சந்தரக்கூடிய. நடு நடுப்ப - நடு நடுங்க. வாரல் - வரவேண்டாம். ஏம - காவலாகிய. இரா - இரா நேரத்தில். (கங)

---

4. இல்லறம்

க. இல்லற இன்பம்

[மனைவியின் மாட்சிமையால் இல்லறம் மாட்சிமைப் படுகின்றது ; கணவன் இன்பத்தில் நாட்டமும், சமைத்தல் முதலிய வீட்டுத் தொழிலில் திறமையும், உணவு படைத்தலில் அன்பும், பொது வாக நாணம் அடக்கம் முதலியனவும் மனைவியின் மாட்சிமைப் பண்புகள். இல்லறம் இவற்றால் இன்பமுடையதாகும்.]

முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடீஇக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்,
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே.

—குறுந்தொகை, கசுஎ.

கணவன் மனைவியரது இல்வாழ்க்கையின்பம் இச்செய்யுளில் ஓர் எடுத்துக்காட்டின் வாயிலாக விளக்கப்படுகின்றது. இல்லற வாழ்க்கையின் முதல் நன்மை சாப்பாட்டு வசதி.

திருமணம் நடந்து தலைவி கணவன் மாளிகைக்கு வந்திருக்கிறாள். குடும்பம் செல்வம் நிறைந்தது. எனினும், தலைவன்மேல் உள்ள அன்பினால் அவள், தானே சமைக்கிறாள். ஒரு நாள், தயிரைப் பிசைந்து சற்றுப் புளிச்சுவையாகத் தயிர்க் குழம்பு வைக்க முயன்றாள். இவள் விரல்களோ காந்தள்மலரைப்போல மென்மையாயிருக்கின்றன. தயிரோ, நன்றாய்க் காய்ந்த பாலிற் பிரை சேர்த்ததாகலின்,

முற்றிப் பாறைபட்ட தயிராய்க் கெட்டியாயிருக்கின்றது. அதனை, விரல்கள் நோவப் பிசையவேண்டியிருந்தது. அப்படிப் பிசைந்து, அடுப்பிலேற்றிப் பாகஞ் செய்கிறாள்.

இடுப்பில் மாசு போக்கிய தூய ஆடையை உடுத்திருக்கிறாள். சமையல் செய்யும் விரைவில் அந்த ஆடை இடுப்பிலிருந்து நெகிழ்கின்றது; விரல்களைக் கழுவிக்கொள்ளாமலே நெகிழ்ந்த ஆடையை உடுத்துக்கொள்ளும்படி நேர்கின்றது.

தாளிதஞ் செய்யும்போது, குழம்பையுந் துழாவிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். கண்களோ குளிர்ச்சியானவை; குவளை மலர்களைப் போன்றவை. சிறிது திரும்பினாலும், பாகங் கெடுமென்று கருதிக் குழம்பையே பார்த்துத் துழவிக்கொண்டிருக்கிறாள். தாளிப்பின் புகை கண்களிற் பட்டுப் பரக்கின்றது.

இங்ஙனமெல்லாம் அவள், துன்பம் பாராமல் துழவிச் சமைத்த இனிய புளிக்குழம்பை அவள் கணவன் இனிதாக இருக்கின்றதென்று சுவைத்துக்கொண்டு உண்கின்றான். தன் திறமைக்கு வியந்துகொண்டு அவன் உண்ணுதலால், தலைவி சிறிது நாணங்கொண்டவளாய்த் தனது ஒளிபொருந்திய நெற்றி சற்று முன்னோக்கிவர முகங் கவிழ்ந்துகொண்டு ஒருபக்கம் ஒதுங்கி நிற்கின்றாள்; அவள் முகம் அடக்கத்தால் நுட்பமாய் மகிழ்ந்து நிறைவடைகின்றது.

மனைவி இங்ஙனமெல்லாம் மாட்சிமையுடையவளானால், வாழ்க்கை இன்பமில்லாமலும் இருக்குமா ?

குறிப்புரை:—முளி தயிர் - முற்றிய தயிர்; அதாவது, கட்டித் தயிர். கழுவுறு - கழுவிய. கலிங்கம் - ஆடை. கழாஅது - கழுவாமல்; விரலைக் கழுவாமல் அதனால் உடுத்து என்று உரைக்கவேண்டும். உடீஇ-உடுத்து. உண்கண் - கணவனது உள்ளத்தை உண்ணுங் கண், கவர்ச்சியான கண் என்பது பொருள். குய் - தாளிப்பு. கமழ - பரக்க. துழந்து - துழவி. அட்ட - சமைத்த. தீ -இனிய. பாகர் - பாகம்; சமையல், இங்கே குழம்பு. இனிது என - இனிதாக இருக்கின்றது என்று சொல்லி. நுண்ணிதின் - நுட்பமாக; வெளிப்படையாக அல்லாமல் அடக்கமாக என்னுங் கருத்தில் வந்தது. மகிழ்ந்தன்று - மகிழ்ந்தது. ஒள் நுதல் - விளக்கம் பொருந்திய

நெற்றி. முகன் - முகம். 'முகம் மகிழ்ந்தது' என்று சேர்த்து முடிக்கவேண்டும். தலைவியின் அகமகிழ்ச்சி அவள் முகத்தில் தெரிதலால் முகம் மகிழ்ந்தது என்று கூறப்பட்டது. (கச)

உ. இல்லற மாதரின் கடமை

[இல்லற மாதர்க்கு விரிந்த மனப்பான்மையும் நோன்பாற்றலும் நினைவு உரமும் இன்றியமையாதன. தம் குடும்பக் கடமைகள் மட்டும் அவர்களுக்கு உரியன அல்ல. நாட்டுச் சேவையும் உண்டு; 'நாட்டில் பகைமை நீங்குக; அந்தண்மை ஓங்குக' எனத் தவங்கிடப்பதும் இல்லற மாதர்க்குக் கடமை.]

வாழி ஆதன் வாழி அவினி !
பகைவர்புல் லார்க, பார்ப்பார் ஓதுக,
எனவேட் டோளே யாயே ; யாமே
பூத்த கரும்பின் காய்த்த நெல்லின்
கழனி யூரன் மார்பு,
பழன மாகற்க எனவேட் டேமே.

—ஐங்குறுநூறு, ச.

தலைவன் சில நாள் தலைவியைப் பிரிந்திருந்தான்; பின்பு வந்தான். ஒரு நாள் தோழியை நோக்கி, "நான் இங்ஙனம் பிரிந்திருந்தபோது நீங்கள் என்னென்னவோ நினைத்திருப்பீர்கள்," என்று சொன்னான். அதற்குத் தோழி கூறும் விடையே இந்தப் பாட்டு.

"அரசனான ஆதன் அவினி என்பவன் வாழி வாழி," என்று முதலில் அவள் சொல்லிக்கொண்டாள். பின்பு,

"தலைவி உங்களைப்பற்றித் தவறொன்றும் நினைக்கவில்லை. அவள் இல்லறத்தார்க்குரிய நினைவுகளையே மேற்கொண்டிருந்தாள்; நாட்டிற் பகைவர்கள் சிறுமையடைக; நாடு நன்மையடையும்பொருட்டு அந்தணர்கள் மந்திரம் ஓதுக," என்று நினைவுவலிவுடன் எண்ணவேண்டுவது மனைவாழ்க்கைக்குரிய மாதரின் கடமையன்றோ? அந்த இல்லறக் கோட்பாடுகளையே அவள் உள்ளம் நினைத்துக்கொண்டிருந்தது.

தோழிமாரான நாங்கள், "பூத்த கரும்பினையும் காய்த்த நெல்லினையுமுடைய கழனிகள் சூழ்ந்த ஊருக்கு நீங்கள் உரியவராயிருக்கிறீர்கள். ஆனால், உங்கள் மார்பும் அக் கழனிகள்போல ஆகிவிடக்கூடாதே என்று விரும்பி நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம்," என்று சொன்னாள்.

தோழியின் பேச்சில் உள்ள குறிப்பைத் தலைவன் தெரிந்துகொண்டான். "பரத்தையர்கள் பூத்திருக்கிறார்கள்; ஆனால் அவர்கள் மகவுபெற்றெடுப்பதற்கு உரியவர்கள் அல்லர்; தலைவி மனைவாழ்க்கைக் குரியவளாதலின், அவள் பூத்திருத்தலோடு மகப்பேற்றுக்கும் உரியவளாகின்றாள். கரும்பு பூத்தல்மட்டும் உடையதாதலால் 'பூத்த கரும்பு' என்று தோழி சொன்னது பரத்தையரையே குறிப்பதாக இருக்கவேண்டும். ஆம்; அதுதான். அப்படியானால், பூத்தலோடு காய்த்தலுமுடைய நெல், பூத்தலியல்போடு மகப்பேறுரிமையுமுடைய தலைவியையே குறிக்கின்றதென்பது உறுதி. பழனம் என்னும் வயல்நிலம் கரும்பும் விளைய இடந்தருகின்றது. நெல்லும் விளைய இடந்தருகின்றது. அந்தப் பழனம்போல நமது மார்பும் இருவர்க்கும் பொதுவானதாக ஆகிவிடக்கூடாது என்று குறிப்பிக்கின்றாள். ஆம்; என்ன வல்லமையாகக் குறிக்கின்றாள்! அவள் கருத்து, முறையானதுதானே," என்று இங்ஙனமெல்லாம் அவன் மனம் நினைத்தது. நாம் ஏன் தோழியை இந்தக் கேள்வி கேட்டோம் என்றும் அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

இல்லற மாதரின் கடமையும், பரத்தையர்க்கும் குல மகளிர்க்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு ஒன்றும் இப் பாட்டில் என்ன அழகாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன!

குறிப்புரை:—புல் - புன்மை. ஆர்க - பொருந்துக. பழனம் - வயல் நிலம்.)

௩. திருமணத்தின்பயன் இல்லறவொழுக்கம்

[ஆடவர்க்குக் கடமை மாதரை மணந்து இல்லறவொழுக்கம் மேற்கொள்ளுதல்; மகப்பேறு இல்லறவொழுக்கத்திற்குரிய அன்பு முதலிய இனிய பண்புகளை உண்டாக்கும். திருமணத்தின் பயன் அப் பண்புகளைப் பெறுதலே.]

மந்திக் காதலன் முறிமேய் கடுவன்
தண்கமழ் நறைக்கொடி கொண்டு வியல்அறைப்
பொங்கல் இளமழை புடைக்கும் நாட!
நயவா யாயினும் வரைந்தனை சென்மோ;
கல்முகை வேங்கை மலரும்
நன்மலை நாடன் பெண்டெனப் படுத்தே.

—ஐங்குறுநூறு, உஎகூ.

தோழி இந்தப் பாட்டில் இரண்டு குறிப்புகள் வைத்திருக்கிருள், தலைவன் விரைவில் மணந்துகொள்ளவில்லை; அவனைத் தோழி நெருங்கிச் சொல்லுகிருள் :

"பெட்டைக் குரங்கின் காதலனை தழை தின்னும் ஆண் குரங்கு, குளிர்ந்த மணம் வீசும் நறைக்கொடி கொண்டு, அகன்ற மலை நிலத்தின்மேல் மிகுந்து வருகின்ற இளமுகிலை அடித்து விளையாடுகின்ற நாடனே," என்று தலைவனை அழைத்துக்கொள்கின்ருள். இந்தப் பேச்சில், "மேற் கருக்கொண்டு முற்றிப் பயன்படக்கூடிய இள மேகத்தைக் குரங்கு அடிக்கின்றதென்று குறிப்பதனல், விரைவிற் கருக்கொண்டு முற்றி மகப் பெறுதற்குரிய தலைவியை நீ களவொழுக்கத்தால் வீணே கெடுக்கின்ருய்," என்று ஒரு குறிப்பு இருக்கின்றது.

இனி, அங்ஙனம் தலைவனை அழைத்தவள் அவனை நோக்கி, "அழுத்தமான மொக்குகளையுடைய வேங்கை மரங்கள் மலர்ந்திருக்கின்ற நல்ல மலைகளையுடைய நாடனுக்குப் பெண் இவள் என்று நீ உட்கொண்டு திருமணத்துக்கு விரும்பவில்லையானுலும், கடமைக்காகவாவது திருமணம் செய்துகொண்டு போ," என்று தன் முடிபுரைக்கின்ருள்.

இச் சொல்லில், வேங்கை மலர்கின்ற நிகழ்ச்சி காட்டப்படுதலின், திருமணஞ் செய்துகொள்வதற்குரிய பருவமும் இதுவென்று மற்ஞெரு குறிப்பும் வெளிப்படுகின்றது.

குறிப்புரை:—தண் - குளிர்ச்சி. 'குளிர்ந்த மணங்கமழும் நறைக்கொடி' என்பது இனிய களவொழுக்கம் என்பதன் குறிப்பு.

பொங்கல் - மிகுதியான. மழை - மேகம். புடைக்கும் - அடிக்கும். கல்முகை - கெட்டியான அரும்பு. கற்குகை யெனப் பொருளுரைப்பதானுல், அக் குகைகளின் அருகிடங்களில் வேங்கை மலரும் மலைநாடன் என்று உரைத்துக்கொள்ளலாம். பெண்டு - பெண். படுத்து - உளங்கொண்டு'; குறவர்மகள் எனக் குறைவாய் நினைத்து என்பது கருத்து. (கரு)

ச. பெண்ணின் இல்வாழ்வு

[இல்வாழ்க்கையில் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் நினைத்தனையும் மாறுபாடு இருத்தலாகாது. மக்கட்பேறு இல்வாழ்க்கைக்கு அணி. கணவனும் மனைவியும் குழந்தைகளோடு ஒருங்கிருந்து அன்பும் ஒற்றுமையுங் கனிந்த உள்ளத்துடன் இன்னிசை கேட்டு மகிழ்தல் சிறந்த நாகரிக நன்முறையாகும்.]

பாணர் முல்லை பாடச் சுடரிழை
வாணுத லரிவை முல்லை மலைய
இனிதிருந் தனனே நெடுந்தகை
துனிதீர் கொள்கைத்தன் புதல்வனெடு பொலிந்தே.

—ஐங்குறுநூறு, ச0அ.

அணுக்கத்திலேதான் திருமணம் நடந்தது. ஆனுல் எப்படியோ இரண்டு மூன்ருண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. மணமக்களுக்கு இப்போது ஒரு வயதுள்ள புதல்வனும் உடன் இருக்கிருன்.

பெண்ணின் இல்வாழ்வு எப்படியிருக்கிறதென்று பார்க்கவேண்டுமென்பது தாய் வீட்டார் விருப்பம். தாயை விடச் செவிலியே குழந்தைமுதல் பெண்ணினிடம் நெருங்கிப் பழகியவள். ஆதலால் அவள் 'நான் பார்த்துவருகிறேன்' என்று சொல்லிப் புறப்பட்டாள். பகலெல்லாம் வழி கடந்து மாலை ஐந்து மணிக்குப் பெண்வீட்டை அடைந்தாள். ஆர்வத்தோடு உள்ளே நுழைந்தாள்.

முற்றத்தில் ஒரு மலர்த் தோட்டம். அங்கே ஓர் அகலமான மேடை. மேடையின் ஒரு கோடியில் ஒரு கொடிப்பந்தர் இருந்தது. அப் பந்தரில் முல்லைக்கொடிகள் அடர்த்தியாகப் பின்னிக்கொண்டு படர்ந்திருந்தன. நிறைய

மலர்கள் மலர்ந்து, நறுமணத்தை அத் தோட்டம் முழுமையும் அள்ளி வீசிக்கொண்டிருந்தன.

அப்போது அங்கே 'பாணர்' என்னும் பாடகர், முல்லை யாழ் தாங்கிச் 'சாதாரி' என்னும் முல்லை நிலத்து இன்னிசையை அவ் யாழிலிட்டு மீட்டி இனிமையாக இசைத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

தலைமகன் அம்மேடையின்மேலிருந்த ஓர் இருக்கையில் மலர்ந்த முகத்துடன் அமர்ந்து, எதிரில் இருந்த தன் புதல்வனை எடுத்துத் தன் மடியின்மேல் உட்கார வைத்துக்கொண்டு, பவழத் துண்டுகளைப்போலிருந்த அக்குழந்தையின் இரு கைவிரல்களையும் தன் இரு கைகளாலும் பிடித்து யாழின் பாட்டுக்கு ஏற்றபடி தாளங்கொட்டுமாறு செய்து மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தான்.

இப்பால் தோழிமார் சிலர் பக்கத்திலிருந்த கொடி முல்லை மலர்களைப் பறித்துக்கொடுக்கத் தலைவி மேடையில் அமர்ந்து அவற்றைத் தொடுத்தாள். பின்பு, அவற்றில் ஒரு தொடுப்பைத் தலைவனது மடிமேல் அமர்ந்து கை தட்டிக்கொண்டிருந்த தன் புதல்வனது தலையில் வல்லமையாய்ச் சூடி மற்றொரு தொடுப்பை வாரி முடித்த தனது பின்னலிலும் வளைவாக வைத்துச் சூடிக்கொண்டிருந்தாள். தோழிமார் அதனைத் திருத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். தலைவன், தலைவியின் கூந்தலழகைத் தன் இரு கண்களாலும் பருகிக்கொண்டிருந்தான்.

அந்நேரத்தில் உள் நுழைந்த செவிலி இந் நிலைகளைக் கண் குளிரக் கண்டாள். வாழ்க்கை எப்படி இருக்கின்றது என்று நினைப்பாள்! உள்ளம் பூரித்துப் போனாள். அவள் உள்ளத்தில் இக்காட்சி அப்படியே நிலைபெற்றுவிட்டது.

சிலநாள் கழிந்தபின் செவிலி ஊருக்குத் திரும்பினாள். பெண்ணின் தாய், இவளை ஆர்வத்துடன் எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருந்தாள். இவள் சென்றதும், பெண்ணின் வாழ்க்கை நலங்களைப்பற்றி வேட்கையோடு கேட்டாள்.

அதற்குச் செவிலி, "ஆ! பாணர் முல்லைப் பண் பாட, ஒளிரும் அணிகலன்களையுடைய நம் ஒளி நெற்றிப் புதல்வி தன் கூந்தலில் முல்லை மலர்கள் சூடிக்கொள்ள, பெருந் தகையோனை அத் தோன்றல், இன்னல் தீர்க்கும் இயல் பினையுடைய தன் புதல்வனுடன் விளங்கிக்கொண்டு மகிழ்ச் சியாயிருக்கின்றனன்," என்று, தான் முதல் நாள் கண்ட காட்சியை அப்படியே சொன்னாள். அனைவரும் மகிழ்ந்து கொண்டனர்.

அன்றெல்லாம் அவர்களில்லத்தில் அதுவே பேச்சா யிருந்தது.

கணவனும் மனைவியும் தமக்குள் மாறு எதுவுமின்றிக் குழந்தையோடு பாடல் கேட்டு மகிழ்கின்றனரென்பது எவ்வளவு நல்வாழ்க்கையாயிருக்கின்றது !

குறிப்புரை.—வாணுதல் - வாள்நுதல்; வாள் - ஒளி; நுதல் - நெற்றி. அரிவை - பெண். இனிது - மகிழ்வாய். நெடுந்தகை - பெருந்தகையோன். துனி-வருத்தம். கொள்கை-இயல்பு; 'துனி தீர்கொள்கைப் புதல்வன்' என்றாள், கணவன் மனைவியர்க்குள் ஏதேனும் ஊடல் நேரினும், இப் புதல்வன் காரணமாகவேனும் அவர்கள் அது நீங்கப்பெறுவார்கள் என்பதற்கு. பொலிந்து - விளங்கி; கணவனும் மனைவியும் இக் குழந்தையோடு கூடி அளவளாவிக்கொண்டிருப்பது ஒரு பொலிவாயிருக்கிறது என்பது குறிப்பு. (கஎ)

ரு. கணவனும் குழந்தையும்

[இல்வாழ்க்கையில் தாய்தந்தையரின் அன்பு குழந்தையாகக் கனிந்து உருவாகின்றது. தந்தையின் அன்பு குழந்தையைத் தழையச் செய்தால் தாயின் அன்பு அவ்விருவரையுந் தழையச் செய்கின் றது. அத்தகையோர் இல்லறம் இவ்வுலகையே வெல்லும்.]

புதல்வற் கவைஇயினன் தந்தை; மென்மொழிப்
புதல்வன் தாயோ இருவருங் கவையினள்;
இனிது மன்ற அவர் கிடக்கை
நனியிரும் பரப்பினிவ் வுலகுட னுறுமே.

—ஐங்குறுநூறு, ச0க.

திருமணஞ் செய்து கணவன் வீட்டுக் கனுப்பியபின், செவிலித்தாய் ஒருகால் தன் பெண் வீட்டுக்கு வந்து சில பகல் தங்கியிருந்தாள்.

ஒருநாள் தலைமகன் எங்கோ வெளியே போயிருந்து வீட்டுக்கு வந்தான். கைகால் அலம்பிக்கொண்டான். இதற்குள் 'அப்பா அப்பா' என்று அவன் அருமைப் புதல்வன் ஓடிவந்து அவன் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டான். புதல்வனை ஆவலாக வாரியெடுத்து மார்பில் அணைத்துக் கொண்டு உள்ளேபோய்ச் சன்னல் பக்கமாய்க் காற்றோட்டமான இடத்தில் இடப்பட்டிருந்த கட்டிலின்மேல் அமர்ந்து, அப் புதல்வனுடன் கொஞ்சி விளையாடித் தலைவன் இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்தான்.

இதற்குள் தலைவி சிற்றுண்டி ஒழுங்குசெய்து எடுத்துக்கொண்டு அங்கே போனாள். சிறிது சாய்வாய்ப் படுத்திருந்த தலைமகன், எழுந்து உட்கார்ந்தான். தலைவி, சிற்றுண்டிக் கலனை ஒரு பக்கம் வைத்துவிட்டு, அருகில் அச் சட்டிலின் ஓரமாய்ச் சிறிது நின்றசாய்வாய் உட்கார்ந்தாள். அப்போது குழந்தையை மடியில் நிற்கவைத்துச் சிரிப்புக் கூட்டிப் பேசிக்கொண்டிருந்த தலைவன், காதல் மேலீட்டால் அப் புதல்வனை அப்படியே மார்பில் அணைத்து இறுகத் தழுவினான். அருகில் அமர்ந்து தலைவன்மேற் சிறிது சாய்ந்து கொண்டிருந்த தலைவி அதுவே நேரமாகத் தன் காதலன் மேல் நன்கு சாய்ந்து அவனையும் அப் புதல்வனையும் ஒருங்கே தன் இரு கைகளாலுங் கழும அணைத்துக்கொண்டாள். தலைவனுந் தலைவியும் அவ் வின்பத் திளைப்பிற் சிறிது நேரம் அப்படியே கட்டுண்டிருந்தனர்.

ஏதோ வேலையாய் அப் பக்கம் வந்த செவிலிக்கு இக் காட்சி தென்பட்டது. அவள் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுத்தது. இவ் வொற்றுமை எப்பொழுதும் நிலைத்திருக்கவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டாள். மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் பின்பு தனக்குள் பின்வருமாறும் நினைத்துக்கொள்கிறாள் :

"புதல்வனைத் தழுவினான் தந்தை; மெல்லிய மழலைச் சொற்களையுடைய அப் புதல்வனின் தாயோ, அவ்விருவரையும் சேர்த்துத் தழுவினாள். அவர்கள் கட்டில் இனிமையானதென்பது தெளிவு. அக் கட்டிலுக்கு மிகப் பெரும் பரப்பினையுடைய இவ் வுலகுமுழுதும் சமமாகப் பொருந்தும்."

இப்படி அவள் நினைத்தாள். உண்மையான காதலுள்ளவர்களுக்கு வாழ்க்கை யின்பத்தில் என்ன குறை!

குறிப்புரை: கவையினன் - அணைத்தனன். 'மன்ற' என்னும் சொல் தெளிவுப்பொருள் தரும். ஆதலின் அதற்கேற்ப உரைத்துக்கொள்ளவேண்டும். கிடக்கை - படுக்கையிடம்; இங்கே, கட்டில் எனப்பட்டது. நனி - மிகவும்; இரு - பெரிய. உடன் - முழுதும். உறும் - பொருந்தும்; சமமாகப் பொருந்தும் என்று உரைத்துக்கொள்ளவேண்டும். மகப் பேற்றால், கணவன் மனைவியர்க்குள் அன்பு குன்றாதென்பதற்கும் இப் பாட்டு ஒரு தக்க சான்றாகும். (௧௮)

௬. மக்கட் பேறு

[பலர்க்கும் உதவியாயிருக்கும் பொருட்டே மக்கள் இல்வாழ்க்கையமைப்பை மேற்கொள்ளுவது; அதற்கு இல்லறம், பல படைப்புக்களும் படைத்திருத்தல்வேண்டும். நாடோறும் பலரோடு உடனிருந்து உண்ணும் நேய வாழ்க்கையும் வேண்டும். அந் நேய வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்தும்பொருட்டு மக்கட் பேறும் வேண்டப்படும்.]

படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
நெய் உடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லை தாம்வாழு நாளே.

—புறநானூறு, ௧௮௮.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி என்னும் பெரியார் இந்தப் பாட்டை இயற்றியிருக்கின்றார். ஆண் மக்களிற் சிறந்

தோராயிருப்போரையே 'நம்பி' என்பர்; இங்கே இச் சொல், 'அறிவுடை நம்பி' எனவும், 'பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி' எனவும் அடைமொழிகள் ஏற்றுவருகின்றது. இந்த அடைமொழிகள் அவரை மேலும் மேலுஞ் சிறப்பிக்கின்றன. அரசச் செல்வத்துடன் கூரிய அறிவுச் செல்வமும் வாய்ந்த நல்லோராய் அவர் காணப்படுகின்றார். அவர், நற்குணமுடைய சான்றோருமாவர்; 'நம்பி' என்பதனால் இது தெரிகின்றது. மாபெருந் தூயோரான பெரியார் பிசிராந்தையாரால் நன்கு மதிக்கப் பெற்றவராதலின், அவர் சான்றோர் என்பது நன்கு பெறப்படும்.

இங்ஙனம் பல படைப்பும் அவர் படைத்திருக்கிறார்; மேலும் பலரோடு உண்ணும் உடைப்பெருஞ் செல்வருமாவர்; பல நுகர்வுகளும் ஒருங்கு வாய்ந்த இப்படிப்பட்ட அருமைத் திருவாளர் ஒரு கருத்தைக் கூர்ந்தறிந்து சொன்னால், அது பலவகையான உணர்வுப் பழக்கங்களின் பிழிவாய் நுட்பமாய்ப் பொருத்தமா யிருக்குமென்று நம்பலாமன்றோ?

மேற்காட்டிய பாட்டில் அவர் ஓர் உண்மையை எடுத்துக்காட்டி, அதற்குரிய காரணங்களையும் விளக்கியிருக்கிறார்.

உலகத்தில் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பல அமைப்புகளும் அமைந்துவிட்டன என்பதற்கு அடையாளம், பலரோடு உடன் இருந்து உண்ணும் உயர்நிலையை அடைவது தான். இதுவே நல்வாழ்வு என்னும் இல்வாழ்வு.

பலர் பெருஞ் செல்வரா யிருக்கலாம். ஆனால், பலரோடு உடனிருந்து உண்ணும் உடைப்பெருஞ் செல்வரா யிருப்பரென்று சொல்லமுடியாது. அப்படி யிருப்பதற்கு அறிவு குணம் முதலிய வேறு படைப்புகளும் வேண்டும். செல்வம் கையிலிருப்பதனாலேயே, அச்செல்வம் அவர்க்கு உடைமையாய்விடாது; பெருஞ்செல்வமென்று மதிக்கப் படுவதுமாகாது. அறிவு குணம் முதலிய பிற படைப்புகளும் வாய்ந்து அதனை அவர் அறவழியிற் பயன்படுத்தும்

போதுதான் அச் செல்வம் அவர்க்கு உடைமையான செல்வமாகின்றது; உடைப்பெருஞ் செல்வமாகின்றது. இப்படிப் படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும் உடைப்பெருஞ் செல்வராய் வாழும் வாழ்வே 'வாழ்வு' எனப்படும்.

இத்தனை 'வாழ்வு' இருப்பினுங் 'குழந்தை' யில்லா விட்டால் அது குறைவுடைய வாழ்வேயாம்; மக்கட் பேறும் இருந்தால், அதுவே பெருவாழ்வாய் அமைந்து நிறைவடையும்

குறிப்புரை: படைப்பு-செல்வப்பேறு. துழந்தும் - துழாவியும். அடிசில் - சோறு. மெய் - உடம்பு. விதிர்த்தும்-சிந்தியும். மயக்குறு- இன்பத்தால் மயக்குகின்ற. பயம் - பயன். குறை - நிறைவாக்கும் பொருள். பயன் என்னும் நிறைவாக்கும் பொருள் இல்லாதவராவர் என்பது கருத்து. வாழ்வின் பயனை நிறைவாக்கும் பொருள் மக்கட் பேறுதலின், அங்ஙனம் உரைக்கப்பட்டது. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியாரே இங்ஙனம் உரைப்பதனால், அம்முடிபு உண்மையான முடிபாகவே இருக்குமென்பதில் ஐய மொன்றுமில்லை. (௧௬)

5. அரசியல்பு

௧. பிறர்க்கென வாழ்தல்

[அரசாட்சி என்பது குடிகளுக்காக; அரசனது நலத்துக்காக அன்று. பிறர்பொருட்டே அரசன் வளமுள்ளவனாகவும் அதிகார முள்ளவனாகவும் விளங்குகின்றான்; அவன் உயிர்வாழ்வதே உலகத்திற்காக. ஆதலால், அவன் பகைத்துப் போர் செய்தலும் நகைத்து உறவாடுதலுமெல்லாம் பொதுநலத்தின் பொருட்டே யாம்.]

வாழ்கநின் வளனே நின்னுடை வாழ்க்கை
வாய்மொழி வாயர் நின்புகழ் ஏத்தப்
பகைவர் ஆரப் பழங்கண் அருளி
நகைவர் ஆர நன்கலம் சிதறி
ஆன்று அவிந்து அடங்கிய செயிர்தீர் செம்மால்!
வான்தோய் நல்லிசை உலகமொடு உயிர்ப்பத்
துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும்
மாயிரும் புடையல் மாக்கழல் புனைந்து
மன்னெயில் எறிந்து மறவர்த் தரீஇத்
தொன்னிலைச் சிறப்பின் நின்நிழல் வாழ்நர்க்குக்
கோடற வைத்த கோடாக் கொள்கையும்
நன்றுபெரி துடையையால் நீயே
வெந்திறல் வேந்தேஇவ் வுலகத் தோர்க்கே.

—பதிற்றுப்பத்து, ௩௭.

'அரசே! இந்த உலகத்தோர்பொருட்டு நின் செல்வமும் நின் வாழ்நாளும் வாழ்க' என்று காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் என்னும் புலவர், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் என்னும் சேர அரசனை வாழ்த்துதல் இப் பாட்டின் கட் காணப்படுகின்றது.

உலகத்தில் யாரும் பிறருதவியின்றி உயிர்வாழ்தல் இயலாது. ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் முறையிலேயே உலகியற்கை நடைபெறுகின்றது. இதனால்,

பிறர்க்கு உதவிசெய்வதன் வாயிலாகவே தமக்கும் வாழ்வு அமையும் அடிப்படையை எவரும் உடையவராயிருக்கின்ருரென்பது தெரிகின்றது. உலகியல்பின் மறைபொருள் இது.

புலவர் அச் சேர மன்னனை நின்பொருட்டு நீ வாழ்க என்று வாழ்த்தி யிருப்பாராயின், அவ் வாழ்வு உண்மையான வாழ்வன்ருதலின், அது சேரன் பெருமையைக் குறைப்பதாயிருக்கும். சேரனுக்கும் எழுச்சியும் இன்பமுந் தந்திராது.

இந்தப் பாட்டில், அவனுக்குள்ள பல குணங்களைப் பற்றிக் கூறும்போதும், அவன் பலர்க்கும் தண்ணளி செய்யும் முறைமையே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பாட்டின் பொருளை நோக்க, அது விளக்கமாகும். பொருள் வருமாறு :

'உண்மை மொழிகளையே பேசும் நாவினையுடையோர் நின் புகழை ஏத்த, பகைவர்களும் மன நிறையும்படி பழைய கண்ணோட்டம் அருளிச்செய்து, நண்பர் மன நிறையும்படி சிறந்த அணிகலன்களை அவர்களுக்குச் சிந்தி, அவ்வாற்ருற் பெருமித மெதுவுங் கொள்ளாமல் அறிவு அகன்று புலனவிந்து அருளிலடங்கிய தீதுதீர்ந்த தலைவனே! வான்வரையிற் சென்ற மிக்க புகழ் உலகத்தின்கண்ணும் மணக்கும்படி, பகைவரால் நிலைகலங்குங் குடிமக்களை அங்ஙனங் கலங்காதபடி நினது பேராண்மையால் ஒழுங்குசெய்தமைத்த வலம்படு வென்றியும், பெருமைக்குக் காரணமான கரிய பனந்தோட்டு மாலையும் சிறந்த வீரக்கழலும் அணிந்து நிலைத்த பகைவர் அரணை அழித்து அங்கிருந்த வீரர்களைத் தருவித்துப் பழமையான நிலைபெற்ற சிறப்பினையுடைய நின் நிழல்வாழ் வீரர்க்குக் கொடுமையில்லாதபடி அடக்கிவைத்த நிலைகோணுத கொள்கையும் நீ மிகப்பெரிதும் உடையை. கடிய ஆற்றல் வாய்ந்த வேந்தே! இவ்வுலகத்தார் பொருட்டு நின்வளவன் வாழ்க; நின்னுடைய வாழ்நாட்கள் வாழ்வனவாக!

முதல் ஐந்து வரிகளில் அவன் தன்னைப் பகைப்பவர்க்கும் அருளுதலும் தன்னை மகிழ்பவர்க்கு உதவுதலும் சொல்

லப்படுகின்றன. பின் வரிகளில் அவன் வென்றியும், அவன் நிழல்வாழ்வார்க்கு அருளுங் கொள்கையுங் கூறப்படு கின்றன. நினைக்குமிடத்து, எல்லாம் பிறர்க்கு உதவுத லாகவே இருக்கின்றன.

இத்தகையோரே அறிஞர்களால் வாழ்த்துதற்குரியவர்.

குறிப்புரை:—வளன் - செல்வம். வாழ்க்கை - இங்கே வாழ் நாள். வாயர் - நாவினையுடையவர் அல்லது பேச்சினையுடையவர். ஆர - மனம் நிறைவடைய. பழங் கண் - இங்கே, பழைய கண்ணோட் டம் என்று பொருள் கொள்ளுவது சிறப்பு. நகைவர் - தன் சார்பில் மகிழ்ச்சியுடையவர்கள்; அவர்கள், நண்பர் இரவலர் முதலியோர். கலம் - அணிகலன். சிதறி - சிந்தி. செயிர் - தீது. செம்மல் - தலைமை யுடையவர்; செம்மால் - தலைவரே. நல் இசை - மிக்க புகழ். உயிர்ப்ப - மணக்க. துளங்கு - அசைகின்ற; அதாவது, கலங்குகின்ற. வலம்படு வென்றி - மேலுமேலும் வெற்றிகள் உண்டாவதற்குரிய அடிப்படை யான வெற்றி. புடையல் - மாலை. கோடு - கொடுமை. கோடா - கோணாத. நன்று பெரிது - மிகப் பெரிது. உலகத்தோர்க்கு - உலகத்தோர்பொருட்டு. (உ௦)

உ. கொடையும் வீரமும்

[புகழ்க்கு கொடை அடிப்படை; கொடைக்கு வீரம் அடிப்படை; அரசனுக்கு வீரமும் கொடையும் மேம்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதனால், நாட்டில் அறிஞர்களும் கலைஞர்களும் ஓங்கி மக்கட்கு வாழ்க்கையில் விளக்க முண்டாகி வாழ்த்தும் மிகும். தெரு வெலாம் அவன் புகழ் முழக்கம் பெருகும்.

அட்டு ஆ னானே குட்டுவன்; அடுதொறும்
பெற்று ஆ னாரே பரிசிலர் களிறே;
வரைமிசை இழிதரும் அருவியின் மாடத்து
வளிமுனை அவிர்வருங் கொடி நுடங்கு தெருவில்
சொரிசுரை கவரும் நெய்வழிபு உராலின்
பாண்டில் விளக்குப் பரூஉச்சுடர் அழல
நன்னுதல் விறலியர் ஆடும்
தொன்னகர் வரைப்பின் அவன் உரை ஆ னாவே.

—பதிற்றுப்பத்து, சஎ.

'செங்குட்டுவன் பகைவரை அழித்து அமையான்; பகைவரை அழித்து அவன் வெற்றிபெறுந்தோறும் பரி

சிலர் களிறுபெற்று அமையார்; தெருவில் விறலியர் ஆடல் பாடல் செய்கின்ற பழமையான நகரங்களில் அவன் புகழ் நிறைந்து அமையா' என்பது இப்பாட்டின் பொருள்.

அத்தனை மேன்மேல் வீரமும் மேன்மேற் பரிசளித்த லும் இவற்ருல் மேன்மேற் புகழ் பெறுதலும் உடையவன் குட்டுவன் என்பது கருத்து.

கருத்தை வெளிப்படுத்தும் முறை பாட்டில் நன்ரு யிருக்கின்றது.

குறிப்புரை :—அட்டு - கொன்று; இங்கே அழித்தென்னும் கருத்தில் வந்தது. ஆனுன் - நிறைவடையான். களிறு - யானை. இழிதரும் - வீழ்கின்ற; வளிமுனை - காற்றுள்ள இடத்தில்; முனை - இடம். அவிர்வரும் - விளங்குகின்ற. 'மலைமிசை...... அவிர்வருங் கொடி' என்பதற்கு, 'மலையின்மேல் அசைந்து வீழ் கின்ற அருவியைப்போலக், காற்று வீசுகின்ற மேலிடத்தில் விளங்கு கின்ற கொடி' என்பது பொருள். நுடங்கும் - அசைகின்ற. மாடத்திற் கொடிகள் அசைகின்ற தெரு; 'தெருவில்......... தொன்னகர்' என்பதற்கு, 'தெருவின்கண், நெய்சொரி திரிக் குழாய் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற நெய்யை விளக்குகளில் வழிய விட்டுக்கொண்டு அங்கும் இங்கும் சிலர் செல்ல, அக் காற்றுவிளக்கு களின் பருமனுன சுடர் ஒளியிட்டு எரிய, அதன் வெளிச் சத்தில் அழகிய நெற்றியையுடைய விறலியர் ஆடல் பாடல் செய்யும் பழைய நகர்' என்பது பொருள். சொரி - ஊற்றுகின்ற; சுரை - உள் புரையுடையது; இங்கே, திரிக்குழாய்க்கு வந்தது. கவரும் - ஏற்றுக்கொண்ட. வழிபு - வழியவிட்டு, உராலின் - உலவுதலின். பாண்டில் விளக்கு - காற்றில் அவிந்துவிடாதபடி வைக்கும் பெரிய அகல் விளக்கு. பரூஉ - பருமனுன. அழல - எரிய. நல் - அழகிய. நுதல் - நெற்றி. விறலியர் - ஆடல் பாடல் செய்யும் ஒருவகைச் சாதி மகளிர். தொல் நகர் - பழைய நகரங்கள். இங்கே குறிப் பிடப்பட்டவை அரசுடைய நகரங்கள். வரைப்பின் - எல்லையில்; அந் நகர எல்லைகளில் என்பது கருத்து. உரை - புகழ் மொழிகள். ஆனு - நிறைந்து அமையா. (உக)

௩. அரசனுக்கு இருக்கவேண்டிய மாட்சிமையான இயல்புகள்

[தம்மை மதிப்போர் எளியராயினும் அவர்களை மதித்து அணைத்துக் கொள்ளுதல் அரசர்க்கு இன்றியமையாதது; பிறரைக் குறையே கூறுவோர் சொல்லில் நம்பிக்கையின்மையும், நடுவு நிலைமையும், அருளெண்ணமும், வீரமும், அன்பும், எதனையும் ஆராய்ந்து செய்தலும் அவர்கட்கு வேண்டும்.]

வழிபடு வோரை வல்அறி தீயே;
பிறர்மொழி கூறுவோர் மொழிதே றலையே,
நீமெய் கண்ட தீமை காணின்
ஒப்ப நாடி அத்தக ஒறுத்தி;
வந்து அடிபொருந்தி முந்தை நிற்பின்
தண்டமும் தணிதிநீ பண்டையின் பெரிதே;
அமிழ்துஅட்டு ஆனாக் கமழ்குய் அடிசில்
வருநர்க்கு வரையா வசைஇல் வாழ்க்கை
மகளிர் மலைத்தல் அல்லது மள்ளர்
மலைத்தல் போகிய சிலைத்தார் மார்ப!
செய்துஇரங் காவினைச் சேண்விளங்கும் புகழ்
நெய்தலங் கானல் நெடியோய்!
எய்தவந் தனம்யாம்; ஏத்துகம் பலவே.

—புறநானூறு, ௧0.

"நெய்தலங் கானல்" என்பது ஓர் ஊர்.* அது 'சோழன் இளஞ்சேட் சென்னி' என்னும் அரசனுக்கு உரியது. ஒருநாள் 'ஊன்பொதி பசுங்குடையார்' என்னும் புலவர்பிரான் அவனிடம் போனார். அவனிடம் அமைந்திருக்கும் நல்லியல்புகளை அவன்முன் எடுத்துப் பாராட்டி, அவனோடு அளவளாவி மகிழவேண்டுமென்று அவருக்கு விருப்பமுண்டாயிற்று. அந்த விருப்பம் இந்தப் பாட்டாக மலர்ந்தது.

"பெருமானே! உன் எண்ணங்களின் வழியே நடந்து கொள்கின்றவர்களை நீ விரைவாய்த் தெரிந்து அணைத்துக் கொள்கின்றாய்; பிறரிடமுள்ள குற்றங்களை மட்டும் பிரித்தெடுத்துச் சொல்லுகிறவர்களின் சொற்களில், நீ நம்பிக்கை வைப்பதில்லை. நீ உண்மையென்று தீர்மானித்த குற்றம் ஒருவனிடம் காணப்பட்டால், முறைக்

* 'நெய்தல் வாயில் அல்லது நெய்வாசல் என்று காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்கருகே ஓர் ஊர் உள்ளது' என்று ஆசிரியர் உ. வே. சா. அவர்கள் தமது பதிப்புக் குறிப்பிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர்.

குப் பொருந்த ஆராய்ந்து அதற்குத் தக்கபடி அவனைத் தண்டிக்கின்றாய். அப்படித் தண்டிக்கப்பட்டவன், தான் உள்ளந் திருந்தி வந்து உன் திருவடியையடைந்து முன் நிற்பானானால், நீ முன் நிலையைவிட மிகுதியாக அருள் கூர்ந்து அந்தத் தண்டனையையும் நீக்கிவிடுகின்றாய்.

"அமிழ்தத்தின் பெருமையைக் குறைத்து உண்ணத் தெவிட்டாதபடி, அத்தனை மணம் வீசும் தாளிப்புப் பொருந்திய பொங்கல் உணவை, வருகின்ற விருந்தினர்க்கு அளவு படுத்தாமல் வழங்குகின்ற, பழியில்லாத மனைவாழ்க் கையையுடைய நின் வாழ்க்கைத் துணைவியரே, நினது மார்பைத் தமது அன்பினால் மாறுபடுத்துவரே யல்லாமல், பகை வீரர் தமது போரால் மாறுபடுத்துவதென்பது இல்லை. வான வில்லுக்கு ஒப்பான பல நிறங்கள் அமைந்த மலர் மாலைகளை அணிந்த அத்தகைய மார்பை யுடையவனே!

"ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்துவிட்டுப் பின் என்ன செய்துவிட்டோம் என்று இரங்கிக்கொண் டில்லாதபடி அமைந்த செயல் திறமையும், தொலைவான இடங்களினும் விளங்குகின்ற புகழும் உடைய பெரியோய்! நெய்தலங் கானல் என்னும் ஊர்க்கு உரிய தலைவ! உன்னிடம் உள்ள இந்த உயர் குணங்கள் கண்டு உன்னோடு அளவளாவும் பொருட்டு உன்னை அணுக வந்தேன்; எனக்குள்ள மகிழ்ச்சியால் உன்னை இப்படி பலவாக ஏத்துகின்றேன்." இவை இந்தப் பாட்டிலுள்ள கருத்துக்கள்.

இதனால் ஓர் அரசனுக்கு இருக்கவேண்டிய நல்லியல்பு கள் இவையென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது.

குறிப்புரை:—வல் - விரைவாய். அறிதீயே - அறிதியே; அதா வது, அறிகின்றனையே என்பது. அட்டு - இலைகே அடக்கி என்னும் கருத்தில் வந்தது. மலைத்தல் - மாறுபடுத்தல். மள்ளர் - வீரர். நெடியோய் - பெரியோய். எய்த - அணுக. (உங)

ச. அரசனுக்கு அறமே முதன்மை; படை முதன்மையன்று

[வெற்றிக்குக் காரணம் படை வலிமையன்று, அற முறைமையே. அறம் என்பது நடுநிலைமை; அதாவது நம்மவரென்று அவரது தீமைக்கு ஆக்கமும், அயலவரென்று அவரது நன்முயற்சிக்கு

அழிவும் சூழாதிருத்தல். வீரமும், மென்மையும் கொடையும் உரிய விடங்களிற் புலப்படுத்தித் தனது கடைமையைக் காத்தல். இதனுல் நாடு வளமும் பெறும்.]

ஓங்குமலைப் பெருவில் பாம்புஞாண் கொளீஇ
ஒருகணை கொண்டு மூஎயில் உடற்றிப்
பெருவிறல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த
கறைமிடற்று அண்ணல் காமர் சென்னிப்
பிறைநுதல் விளங்கும் ஒருகண் போல
வேந்துமேம் பட்ட பூந்தார் மாற !
கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகல்மறவரும்என
நான்குடன் மாண்ட தாயினும், மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்; அதனுல்,
நமரெனக் கோல்கோடாது
பிறரெனக் குணங்கொல்லாது
ஞாயிற் றன்ன வெந்திறல் ஆண்மையும்
திங்க ளன்ன தண்பெரும் சாயலும்
வானத் தன்ன வண்மையும் மூன்றும்
உடையை யாகி இல்லோர் கையற
நீநீடு வாழிய, நெடுந்தகை ! தாழ்நீர்
வெண்தலைப் புணரி அலைக்கும் செந்தில்
நெடுவேள் நிலைஇய காமர் வியன்துறைக்
கடுவளி தொகுப்ப ஈண்டிய
வடுஆழ் எக்கர் மணலினும் பலவே.

—புறநானூறு, ருரு.

பழைய காலத்திற் புலவர்களுக்கு நல்ல செல்வாக்கிருந்தது. காரணம், அவர்கள் சிறந்த கொள்கைகளும் உயர்ந்த ஒழுக்கங்களும் உடையவர்களா யிருந்தமையே. 'மதுரை மருத னிளநாகனுர்' என்பவர் அக்காலத்திலிருந்த அரிய புலவர்களுள் ஒருவர் ; அவர் சான்றோர். அவர் காலத்துப்

பாண்டிய மன்னன், அவரிடத்தில் உயர்ந்த மதிப்பை வைத்திருந்தான். அந்த அரசனைப் 'பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன்' என்பர்.

அரசர்களுக்கு அரசியலில் எத்தனையோ வகையான மன அலைவுகள் இருக்கும். அந்த அலைவுகளால் அவர்கள் அறநெறியில் தவறிவிடாமலிருக்க வேண்டுவது, கட்டாயமாகும். அதற்காக அவர்கள், எப்போதும் பெரியோர்களின் அறிவுமொழிகளைக் கேட்பதில் உள்ளமுடையவர்களாயிருப்பார்கள். புலவர்களும் அந்த விருப்பந் தெரிந்து, சிறந்த கருத்துக்களை அவர்கள் உள்ளத்தில் ஊன்றி, அவர்களையும் நாட்டையும் நல்வழிப்படுத்துவார்கள். கேட்பவர்களுக்கு இங்ஙனம் செவியறிவுறுத்தும் செயல், நூலில், 'செவியறிவுறூஉ' என்று வரும். இந்தப் பாட்டில் அச்செயல் காணப்படுகின்றது.

புலவர் அரசனை நோக்கி, 'மாற!' என்று அழைக்க முற்பட்டவர், 'அழகிய மலர் மாலைகளை அணிந்திருக்கும் மாற' என்று மங்கலமாக அழைக்கின்றார்; பாண்டியனே என்பது கருத்து. அப்படி அழைக்கும்போது ஒரு சிறப்புத் தருகிறார். 'சிவபிரானுக்கு, இரண்டு கண்களுக்குமேல் நெற்றியில் ஒரு சிறப்புக் கண் உண்டு. அதுபோல, தமிழ் நாட்டிலுள்ள சேர சோழ பாண்டிய வேந்தர்களுள் பாண்டியனான நீயே மற்ற இரண்டு அரசர்களைவிட மேம்பட்டவனாயிருக்கின்றாய்' என்றார். சிவபிரான் என்று சொல்லும்போது அவருடைய சிறப்புகளை, 'மலையாகிய வில்லில் பாம்பாகிய கயிற்றைக் கட்டி ஓர் அம்புகொண்டு முப்புரங்களை அழித்துத் தேவர்களுக்கு வெற்றியைக் கொடுத்த, கறையைக் கழுத்தில் உடைய அண்ணல்' என்றும், 'அவருடைய அழகிய தலையில் நெற்றியின்மேல் பிறை வைத்திருக்கின்றார்; அந்த நெற்றியில் ஒரு கண் உண்டு. அதனைப் போல' என்றும் முதல் ஐந்து வரிகளில் வெற்றிச் சிறப்பாகக் கூறிக்கொண்டார்.

அதன்பின், அடுத்த பத்து வரிகளில் அரசனுக்கு நல்ல கருத்துக்களை அறிவுறுத்துகின்றார்.

"ஓர் அரசனுக்கு யானை குதிரை தேர் காலாள் என்று நான்குவகையான படைகளும் இருப்பதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். மேலும், கடுமையான சினத்தோடுகூடிய கொல்கின்ற யானைகளாகவும், விரைவான ஓட்டமுடைய மனம் செருக்கின குதிரைகளாகவும், நீண்ட கொடியை யுடைய உயர்ந்த தேர்களாகவும், அஞ்சாத நெஞ்சை யுடைய போர் விரும்பும் வீரர்களாகவும் அவை மாட்சி மைப்பட்டிருப்பதாகவேவைத்துக்கொள்வோம். ஆனாலும், அரசாட்சியின் வெற்றி, அந்தப் படைகளால் இல்லை. அரசாட்சியின் வெற்றி, அறநெறியையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது.

"அதனால், நம்மவர்களென்று ஒரு பக்கமாய்ச் சாய்ந்தும், அயலாரென்று அவர்கள் நற்குணங்களைப் பாராட்டாமலும் நீ இருக்கக்கூடாது. நடுநிலைமை என்னும் அறநெறியை நீ கடைப்பிடித்திருக்க வேண்டும்.

மேலும், வீரங் கொள்ளவேண்டிய இடத்தில் நீ ஞாயிற்றைப்போலக் கொடிய வலிய ஆண்மையுடையவனாக இருக்கவேண்டும்; அன்பு காட்டவேண்டிய இடத்தில் நிலாவைப்போலக் குளிர்ச்சியும் மிக மென்மையுமுடையவனாக இருக்கவேண்டும்; உதவி செய்யவேண்டிய இடத்தில் மழையைப்போலப் பயன் கருதாமலும் எல்லார்க்கும் ஒப்பவும் தாராளமாகவும் வழங்கும் வள்ளன்மை யுடையவனாகவும் இருக்கவேண்டும்; இந்த மூன்று குணங்களும் நீ ஒருங்கே உடையவனாயிருக்க வேண்டும்.

"அப்படியிருந்தால் நினது நாட்டில் செல்வமில்லாதவரே இருக்கமாட்டார்கள்; எல்லாரும் நலம் நிறைந்தவர்களாயிருப்பார்கள்" என்பதே அப் புலவர் அறிவுறுத்திய அறிவு மொழிகள்.

பின்பு, "கடலில் வெண்ணிறமான தலையையுடைய அலைகள் அலைக்கின்ற திருச்செந்தூர் என்னுந் திருப்பதியில் பெரியோனான முருகவேள் நிலையாய் எழுந்தருளியிருக்கும்

அழகிய அகன்ற கடல் துறையில், பெரிய காற்றுத் திரட்ட அதனால் குவிந்திருக்கும், வடுக்கள் ஆழ்ந்த மணற் குவியல் களில் எத்தனை மணல்கள் இருக்கின்றனவோ அவைகளை விட மிகுதியான பல ஆண்டுகளாகப் பெருந்தகையே! நீ நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக." என்று கடைசி ஐந்து வரி களில் ஓர் அருமையான வாழ்த்துக் கூறி முடிக்கின்றார்.

இந்தப் பாட்டில், அரசாட்சியின் வெற்றிக்கு அற நெறியே முதற் காரணம் என்பதும், அறநெறியில்லாத அரசு எவ்வளவுதான் படைவலி உடையதாயினும் முடி வான வெற்றியைப் பெறமுடியாதென்பதும், படைகள் ஓரளவுக்கே துணைக்காரணமாக உதவும் என்பதும், அற நெறியாவது எப்போதும் நடுவுநிலைமையா யிருப்பதோடு எங்கெங்கே தேவையோ அங்கங்கே வீரமும் அன்பும் வள்ளன்மையுங் காட்டுங் கடமையுணர்வோடிருப்பதுமே யாம் என்பதும், ஒன்றோடொன்று வேறுபட்ட வீரம், அன்பு, வள்ளன்மை என்னும் இம் மூன்று குணங்களும் ஒருவரிடமே ஒருங்கிருக்கவேண்டுமென்பதும், இக் குணங் களையுடைய அரசனது நாட்டில், எல்லாரும் நலம் நிறைந்த வர்களா யிருப்பார்கள் என்பதுமாக உயர்ந்த கருத்துக ளெல்லாம் கவர்ச்சியாய் அமைந்திருக்கின்றன.

குறிப்புரை: ஞாண் - கயிறு; கொளீஇ - இங்கே, கட்டி என்னுங் கருத்தில் வந்தது. மூ எயில் - முப்புரம்; உடற்றி-அழித்து. காமர் - அழகு. பிறை நுதல் - பிறையை மேலே சூடியிருக்கும் நெற்றி; வேந்து - வேந்தர்களில்; மூவேந்தர்களில் என்று கொள்க. பூந் தார் என்பதில், பூ, அழகு. கதழ் - விரைவு உணர்த்தும். பரி - நடை: பரிய - நடையையுடைய. புகல் - விரும்புகின்ற. மாண்ட - மாட்சிமைப்பட்ட. கொற்றம்-வெற்றி. சாயல்-மென்மை. கையற - இல்லாமற் போக. புணரி - அலை. வியல் - அகலமான. ஈண்டிய - குவிந்த. வடுவாவது, காற்றினால் மணலில் அலையலையாகத் தோன்று வது; எக்கர் - மணற்குன்று. (உங)

ரு. கல்வி கற்றலைப்பற்றி ஓர் அரசன் சொல்லும் சொல்

[கல்வி எவ்வளவு இடர்ப்பட்டும் பொருளிழந்தும் கற்றற்குரியது; தாயின் அன்புள்ளமும் அரசன் அறிவுள்ளமுங்கூடக் கல்வி யுடையோன் பக்கமே திரிந்துவயமாகும்; கல்விக்குமுன், குலத்தின் மதிப்பு ஒரு மதிப்பாகாது.]

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே;
பிறப்புஓர் அன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயும்மனம் திரியும்;
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
'மூத்தோன் வருக' என்னாது அவருள்
அறிவுடை யோன்ஆறு அரசும் செல்லும்;
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே.

—புறநானூறு, க அ௩.

இது, 'பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ் செழியன்' என்னும் அரசன் பாடிய பாட்டு. கற்றலின் சிறப்பைப்பற்றிப் பாடியிருக்கிறான். இவன் பெரிய அரசன்; செல்வத்தில் திளைப்பவன். இப்படிப்பட்டவன், தானே நன்றாய்ப் படித்துப் பெரும் புலமை பெற்றிருப்பதுடன், மற்றவர்களுக்கும் அக் கல்வியின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டுகிறான். கல்விநிலையைப்பற்றி ஒரு புலவர் பாராட்டுவதைவிட ஓர் அரசன் பாராட்டிச் சொல்லுவதே சிறந்தது. அதுவும் விளக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறான்.

"ஒருவன் தன் ஆசிரியர்க்கு இடர்உண்டாகுங் காலங்களில் உடனிருந்து உதவியும், அவருக்கு மிக்க பொருள் கொடுத்தும், அவரைப் பின்பற்றி நின்று வழிபடுதலில் கசப்புக் கொள்ளாமல் அவரிடம் கல்வி பயில்வது நல்லது.

"பிறப்பில் ஒரு தன்மையாக ஒரே வயிற்றிற் பிறந்தவர்களிலும், கல்விச் சிறப்புள்ள பக்கம், தாயும் மனம் வேறுபட்டு விரும்பி நிற்பாள்.

"ஒரு குடும்பத்திற் பிறந்த மக்கள் பலருள், ஆண்டில் மூத்தவனை வருக என்று அழையாமல், அவர்களுள் கல்வியறிவிற் பெரியவன் எவனோ அவனைத் தன் அரசவையில்

அழைத்து வைத்து, அவன் கூறும் அறிவுரை வழியே அரசனும் நடந்துகொள்வான்.

"வேறுபாடு கருதப்பட்ட நான்கு குலங்களுள்ளும் கீழ் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் கல்வி கற்றிருந்தால், மேல் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனும் அவனிடத்தில் வந்து அவன் வழியாவான்'' என்பது.

'கற்றல் நன்று' என்பது கருத்து. 'தாயின் அன்புள்ளம், அரசன் அறிவுள்ளம் என எல்லாம் கல்வியின் வழியில் வயமாய்விடும்' என்னுங் கருத்து இப் பாட்டில் தெளிவாக அமைந்திருக்கின்றது.

குறிப்புரை: உற்ற உழி - உற்ற காலம். உறு - மிக்க. பிற்றை நிலை - பின் நிற்கும் நிலை; பின்பற்றும் நிலை; அதாவது வழிபாட்டு நிலை. ஆறு - வழி; அவன்கண் படும் - அவனிடம் வந்து வயமாவான். (உ௪)

௨௫. அரசன் வரிப்பொருள் வாங்கும் முறை

[குடிமக்களுக்கு மேன்மேலும் வளமுண்டாக்கிக் கொடுத்து அரசன் அவர்களிடம் அன்புடன் திறை பெறுதல் வேண்டும்; பகுதி பகுதியாகவும் எளிய முறையிற் பெறுதல்வேண்டும்; அதிகாரமும் ஆரவாரமும் இவ்வகையிற் பயன்படா. தானுங் கெட்டு உலகமுங் கெடுதற்கே அவை இடமாக்கி விடும்.]

காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே
மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும்;
நூறுசெறு வாயினும் தமித்துப்புக்கு உணினே
வாய்புகு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்;
அறிவுடை வேந்தன் நெறி அறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது நந்தும்;
மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்
வரிசை அறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்,
யானை புக்க புலம்போலத்
தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே.

—புறநானூறு, ௧௮௪.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்பவர் அரசர்; சிறந்த புலவருமாவர். இவர் காலத்தில், அப் பாண்டி நாட்டிற் 'பிசிர்' என்னும் ஓர் ஊரில், 'ஆந்தையார்' என்னும் புலவர் பெருமானும் இருந்தார். பெரும்பாலும் ஊரின் பெயரும் சேர்த்துப் 'பிசிராந்தையார்' என்றே அவரை அழைப்பார்கள். அவர், தூய்மையும் ஆற்றலும் நிறைந்த பெரியார்.

ஒருநாள் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியினிடம், பிசிராந்தையார் வந்தார். இருவரும் புலவர்கள்; மேலும் ஒருவர் வளத்தில் மிகுந்தவர்: ஒருவர் தூய்மையிற் சிறந்தவர். ஆகவே இந்தச் சந்திப்பு அவர்களுக்கு எவ்வளவோ மகிழ்ச்சி தந்திருக்கும். நமபி ஆந்தையாரைத் தகுதியாக வரவேற்க,இருவரும் மகிழ்ந்து அமர்ந்து, அவரவர் நலங்கள் குறித்து உசாவி மனங் கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

பிசிராந்தையார் தூய சான்றோராதலால், குடிமக்கள் வாழ்க்கை நலங்களிலும் அரசன் அரசியல் முறைகளிலும் அவர் சிறப்பான கருத்துக்களை அழகாக வெளியிடக் கூடுமென்று கருதி நம்பியார், பொதுவில் அரசியல் பக்கமாய்ச் சற்று விரிவாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். பேச்சு அரசன் குடிமக்களிடம் திறைகொள்ளும் முறைகளைப்பற்றி வந்தது. நம்பியாரும் இந்தக் கருத்தில் மிக்க அக்கறையுள்ளவராதலால், கருத்தாகக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தார். சொல்லுவோர் பிசிராந்தையாராதலால், அவர் நல்ல உவமையையும் இடையே கோத்துப் பேச்சை அழகுபடுத்துவார் என்றும் அவர்க்குத் தெரியும். அப்போது பிசிராந்தையார், அது குறித்துத் தமது கருத்தைப் பின்வருமாறு வெளியிட்டார்.

"குடிமக்கள் தமது திறைப்பொருளைத் தாமே அன்புடன் செலுத்தும்படி அரசன் நடந்துகொள்ளவேண்டும். மேலும், அவர்கள் பகுதி பகுதியாக அதனை எளிதிற் செலுத்தவும் இடங்கொடுக்கவேண்டும். இவ்வகைகளில், அரசன் தன் ஆட்சி வலியைச் செலுத்தி, தானே முனைந்து போய் அவர்கள் திறையை வலிந்துகொள்ளப் பார்ப்பது நல்லதாகாது.

"தன் குடிமக்கள் மேலும்மேலும் வளமாகவும் நல மாகவும் வாழ்வதற்கு, தான் இன்னும் என்னென்ன செய்யலாம் என்று அரசன் தன் அறிவு நுட்பத்தால் ஆராய்ந்து அவ்வப்போதும் நல்ல நல்ல வழிகளையும் வசதி களையும் அவர்களுக்கு உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்க வேண் டும். அறிவுடைய அரசனுக்குத்தான் இது முடியும்."

"அப்படியல்லாமல் அறிவில் அவன் மெல்லியவனு யிருந்தால், அவனுல் புதுப் புது வழிகளும் வசதிகளும் கண்டுபிடிக்க முடியாது: நல்ல அமைச்சர் முதலானவர் களைத் தனக்கு உயர்ந்த உத்திகள் கூறும் சுற்றமாக அவ னுல் அமைத்துக்கொள்ளவும் முடியாது. தரம் அறியாத சுற்றங்களே வெறும் ஆரவாரத்தோடு அவனைச் சூழ்ந்திருப் பார்கள். அவர்கள் உயர்ந்த உறுதிகள் தேர்ந்து அரச னுக்குச் சொல்லாமல், அரசன் சொல்வனவெல்லாம் 'சரி 'சரி' என்று தாமும் ஒத்துக் கூறிவிடுவார்கள்.

"இந்தக் காரணங்களால், குடிமக்கட்கு நலம் விளை யாமற்போகும். அதனுல் அவர்களுக்கு வருவாய் குறைந்து பகுதிப் பணம் கட்டமுடியாமலும் போகும். அப்போது இந்த அறிவு மெலிந்த அரசன் தன் ஆட்சி வலிவைச் செலுத்திக் குடிமக்களுக்குப் பின்னும் அன்பு கெடும்படி, கட்டாயமாய்த் திறைப்பொருள் திரட்டவேண்டிய நிலை உண்டாய்விடும். அப்போது தகுதியறியாத இந்தச் சுற்றங் களும் அப்படித்தான் செய்யவேண்டுமென்று மேலுந் தூண்டி, தாமே அதற்கு உதவியாயிருந்து, கல்லென்று ஆர வாரமாய்ப்போய், குடிமக்களை அலைத்துக் கெடுக்க முற் படுவார்கள். இதனுல், அவர்களுக்கு எதிர்பார்க்கும் அளவு திறை கிடைப்பதில்லை. குடிகள் கெட்டுவிடுவதால், மறுபடியும் மறுபடியும் அவர்களிடமிருந்து திறைப்பொருள் வருதலும் நின்றுவிடுகிறது. ஆகவே அறிவுமெலிந்த அர சன், தானும் உண்ணுமல் உலகமும் கெடுவதற்கு இட மாக்கிவிடுகின்றுன்.

"ஆனுல், அறிவுள்ள அரசனது ஆட்சியில், குடிமக் கள் மேலுமேலும் வளமுறுவதனுல், அரசனுக்கு அவன்

உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் புதிய வழிகளில் பல புதுப் புது வரிகள் கிடைக்கவும் இடமிருக்கின்றது; குடிமக்களும் அவ்வழிகளைக் கடைப்பிடித்து முயற்சியோடு தழைக்கவும் இடமிருக்கின்றது; திறையும் அரசன் இருக்குமிடத்தைத் தேடிவரும். ஆண்டுதோறும் கிடைப்பதற்கும் கிளை வாங்கிச் செல்கின்றது.

"யானை இருக்கிறது; அது மக்களுக்கு அருமையாய்ப் பயன்படும்போது, மக்கள், விளைந்த நெல் கதிர்களை அறுத்து யானை இருக்குமிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்க் கவளங் கவளமாகக் கொடுக்கிறார்கள். அந்த முறையிற் பார்த்தால், ஒரு மா அளவு சிறிய நிலமாயிருந்தாலும் அதில் விளைந்த நெல் யானைக்குப் பல நாள் உணவாய் உதவும்; மக்களும் ஆண்டுதோறும் விளைத்து அதற்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் மக்களுக்குப் பயன்படாத நிலையில் யானைக்கு, யாரும் உணவு தரமாட்டார்கள்; தான் இருக்குமிடத்திற்கு உணவு வாராமையால் அந்த யானையே வயல்களுக்குத் தனியாய் வந்து, தனக்குள்ள வலிமையால் தன்னை யாரும் அணுகித் தடைசெய்யமாட்டார்கள் என்று கருதி நெற்கதிர்களை உண்ணத் தொடங்கினால், தனித்தனியான நெற்கதிர் அதன் வாய்க்குப் பிடிபடாமையாலும் அஃது அங்குமிங்கும் அலைத்துக்கொண்டு போவதனாலும், அங்கே நூறு கழனிகள் இருக்குமாயினும் அதன் வாயினுள் போவது சிறிதாகத்தான் இருக்கும். வாய் உண்பதைவிட அதன் கால்கள் மிதித்துக் கெடுத்து விடுவதே மிகுதியாயிருக்கும்.

"ஆதலால் அறிவுடைய வேந்தன் மேற்காட்டியபடி முறையறிந்து கொண்டால், குடிமக்கள் கோடி கோடியாகத் திறைப்பொருளை உண்டாக்கிக் கொடுத்துத் தாமும் மிகவும் தழைப்பர். அரசன் அறிவில் மெலிந்தவனாய், எப்போதும் தகுதியறியாத ஆரவார மிக்க அமைச்சர் முதலிய சுற்றங்களோடு அன்புகெடக் கொள்ளும் திறைத் தொகுதியை விரும்பினால், அந்த யானை கழனி புகுந்தது போல, தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடும்" என்பது.

இதைக் கூர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த நம்பியார், இக் கருத்துக்களின் மேன்மைக்கும் அழகுக்கும் உவமைக்கும் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து, பிசிராந்தையாரை மேன்மேலும் பாராட்டிப் பயன்படலானார்.

இந்தப் பாட்டில் குடிமக்களிடம் திறைவாங்கும் அரிய முறைகள் நுட்ப திட்பமாய் விளங்குகின்றன.

குறிப்புரை:—காய் - காய்க்கும்; விளைந்த என்பது கருத்து. மா நிறைவு - மா என்னும் அளவு. செறு - வயல். தமித்து - தனித்து. உணின் - உண்ணின், உண்டால். கோடி - மிகுதி என்னுங் கருத்தில் வந்தது. யாத்து - தொகுத்து நந்தும் - தழைக்கும். கிழவன் - தலைவன்; 'கிழவன் மெல்லியனாகி' என்று கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். வைகலும் - நாளும்; எப்போதும் என்பது கருத்து. வரிசை - தகுதி. கல் - ஆரவாரம். சுற்றம் - சூழ்ந்திருப்பவர்; இங்கே அமைச்சர் முதலியோரைக் குறிக்கும். பரிவு - அன்பு, தப - கெட. எடுக்கும் - கொள்ளும். பிண்டம் - தொகுதி; பொருள் தொகுதி. நச்சின் - விரும்பினால். புக்க - புகுந்த. (௨௫)

எ. நாட்டின் நல்வாழ்வுக்கு ஆட்சித்திறனே காரணம்

[உலகத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு நிலை இருக்கின்றது; அந்நிலை கொண்டு செய்யவேண்டிய கடமை இருக்கின்றது; அவரவரும் இவ்வுண்மையை அறிந்து நடந்துகொள்ளவேண்டும்; அரசனுக்கு இவ்வாறு அறிந்துகொள்ளுதல் இன்னும் முதன்மையானது.]

நெல்லும் உயிரன்றே; நீரும் உயிரன்றே;
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்;
அதனால், 'யான் உயி' ரென்பது அறிகை
வேல்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே.

—புறநானூறு, ௧அ௬.

நெல்லும் நீரும் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு முதன்மையானவை. ஆகவே, உலகத்துக்கு நெல்லும் நீருமே உயிர் என்று பொதுவாக எல்லாருங் கருதுகின்றனர். ஆனால், நாட்டில் அங்கங்கும் நீர்நிலைகள் எடுப்பித்து வளம்பெருக வழிசெய்து, பகை கொள்ளை முதலியவற்றால் மக்கள்

அச்சங்கொள்ளாமல் அமைதியாக வாழ்க்கை நடத்தவும், பிணி தீச்செயல் முதயவற்றால் அவர்கள் தம் காரியங்கள் கெடாமல் முயற்சியாயிருக்கவும், இவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படையாகத் தேவையுள்ள பொதுஅறிவு கலையறிவு களை அவர்கள் பெருக்கிக்கொள்ளவும் பலப்பல திறமான ஏற்பாடுகளும் சட்டங்களும் செய்துவைத்து அரசன் தக்க வாறு ஆட்சிசெய்தாலன்றோ, முன்னே சொன்ன நெல்லும் நீரும் மக்களுக்குத் தகுதியாகக் கிடைக்கும்!

ஆகவே, இந்த உலகத்துக்கு நெல்லும் உயிரன்று; நீரும் உயிரன்று; இந்தப் பரந்த இடத்தையுடைய உலகம் மன்னனையே உயிராக உடையது என்பது தெரிகின்றது.

ஆனால், நாட்டுக்கு அரசனாயிருப்பவன், தான் இங்ஙனம் உலகத்துக்கு உயிர்போலிருக்கும் உண்மையை அறிந்து அதற்கேற்ப ஆட்சி நடத்தினாலன்றோ நன்மையுண்டாகும்! உண்மை இவ்வாறிருத்தலால், 'நாட்டுக்கு யான் உயிர்' என்பதனை அறிந்துகொள்ளுதல், வேல் மிகுந்த படைகளையுடைய அரசனுக்குக் கடமையாயிருக்கின்றது.

அறிந்தால், அதற்கேற்ப அவன் நடந்துகொள்வான்; அவரவரும் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய உண்மைகளை அறிந்து அதற்கேற்பத் தத்தங் கடமைகளைச் செய்யாமையினாலேயே, உலகம் இடர்ப்படுகின்றது; அறிதல், செருக்குறுதற் கன்று.

உண்மைகளை ஆழ்ந்து பார்த்து அறியத்தக்க நிலைமை சிலர்க்கே உண்டாகும். அவர்கள் அவற்றை உலக நன்மை கருதி வெளியிடவேண்டும். வெளியிட்டால், மற்றவர்களும் ஆழ்ந்து நோக்கி அறியவேண்டுவன அறிந்து நன்மை பெறுவார்கள்.

மோசிகீரனார் என்னும் அறிஞர், நன்றாய் ஆழ்ந்து நோக்கி, 'நெல்லும் உயிரன்று, நீரும் உயிரன்று; அரசனே இவ் வுலகத்துக்கு உயிர்' எனக் கண்டு, இப் பாட்டின் வாயிலாக அதனை வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

குறிப்புரை :—மலர் - பரந்த; தலை - இடத்தையுடைய; மலர் தலை உலகம் - பரந்த இடத்தையுடைய உலகம். அறிகை - அறிதல்; அதாவது, அறிந்து அதற்கேற்ப நடந்துகொள்ளுதல். தானை - படை; கடன் - கடமை. (உக)

அ. ஆண்மையும் தண்மையும்

[எளியார்க்கு எளியராயும் வலியார்க்கு வலியராயும் இருத்தல் அரசனுக்குக் கடமை; முறைப்படி நடப்போர்க்கு முறைப்படியும் அன்பில் திளைப்போர்க்கு அவ்வாறும் இருத்தல், அமைந்த காலத்தில் அமைதியோடும் கிளர்ந்த காலத்திற் கிளர்ச்சியோடும் இருத்தல் போல்வனவும் அவனுக்கு இன்றியமையாதன.]

உடைய னாயின் உண்ணவும் வல்லன் ;
கடவர் மீதும் இரப்போர்க் கீயும் :
மடவர் மகிழ்துணை ; நெடுமான் அஞ்சி !
இல்இறைச் செரீஇய ஞெலிகோல் போலத்
தோன்றா திருக்கவும் வல்லன் ; மற்றதன்
கான்றுபடு கனையெரி போலத்
தோன்றவும் வல்லன்தான் தோன்றுங் காலே !

—புறநானூறு, ௩௱௧௫.

கருத்துக்களைப் புலப்படுத்துவதில் ஒளவைப்பிராட்டியார் மிகவும் வல்லவர். நயமாகவும் இருக்கும்; அதேநேரத்தில் தெளிவாகவும் இருக்கும். ஒளவையார் உள்ளம் உலகியலினும் நூலியலினும் நன்றாய்ப் பண்பட்டுக் கனிபோலப் பழுத்துச் சொற்சாறு சொட்டத் திகழ்வது.

நெடுமான் அஞ்சி ஒரு வள்ளல். ஒளவையாருக்கு மிகவும் வேண்டியவன்.

செல்வர்களெல்லாருமே செல்வர்களாகமாட்டார்கள். நெடுமான் அஞ்சி ஒரு செல்வனாதலால், அச் செல்வத்தினால் அவன் எப்படி பெருமைப்படுகிறான் என்பதை ஒளவையார் இங்கே சில வரிகளில் அருமையாகப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார் :

"நெடுமான் அஞ்சி பொருளுடையவன்; மற்றவரைப் போலன்றி, இவன் அதனை நன்றாய் நுகரவும் வல்லவன்; தன்னிடம் கடமைகள் செய்யும் வீரர், அலுவலாளர் முதலியவர்கட்கெல்லாம் அவர்கள் மகிழும்படி கொடுத்து, அங்ஙனம் கடமை செய்யாமல் இரந்துநிற்போர்க்கு அவர்களைக் காட்டிலும் மிகுதியாகக் கொடுப்பவன். அறிவு நிரம்பாதவர்களும் மகிழுந் துணையாயிருப்பவன்.

"வீட்டின் இறப்பிற் செருகியிருக்கும் தீக்கடைகோல் போலத் தன் ஆற்றலை வெளிக்காட்டாமல் இருக்கவும் வல்லன்; நேரம் வரும்போது, அத் தீக்கடைகோலினின்றும் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின்ற செறிந்த எரிபோலத் தான் ஆற்றலோடு விளங்கவும் வல்லன்"

இங்ஙனம் ஔவையார் அவன் நிலைமைக்குத் தக்கபடி அவன் இயல்புகளை விளங்கப் புலப்படுத்தியிருப்பது எவ்வளவு திறமாயிருக்கின்றது!

குறிப்புரை:—கடவர் - கடமை செய்கின்றவர்கள்; அலுவலாளர்; அவர், வீரர் முதலியோர்; கொடையைப்பற்றிக் கூறுமிடத்தில் வருதலால், அலுவலாளரில் இங்கே சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லுதற்குரியோர் வீரர். இவரே தக்க நேரங்களில் அரசனால் மிகுதியாக நன்கொடை பெறுதற்குரியவர். மடவர் - பேதையர். இறை - இறப்பு. ஞெலிகோல் - தீக்கடைகோல்; ஞெலிதல் - கடைதல். கான்றுபடு - வெளிப்பட்டுத் தோன்றுகின்ற. கனை - செறிகின்ற. எரி - தீ.) (உஎ)

6. சான்றாண்மை

க. பற்றற்ற வழிபாடு

[பற்று நீங்கிய கடமையுள்ளம் செம்மையுள்ளம்; தலைமையான உள்ளம். இறைவன் திருவுள்ளத்தை எண்ணும் உள்ளம். அவ்வுள்ளத்தில் தோன்றும் நினைவெல்லாம் இனிய நினைவே; அருயிர்த் தொண்டே; அருயிர்த் தொண்டாயினும், பற்றுள்ளம் இடையே நிகழலாகாது; அப்போதுதான் அது பயன் வீறுகொண்டு பலவாக நன்கு நடைபெறும்.]

சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந் துறையுஞ்
செலவுநீ நயந்தனை யாயின், பலவுடன்
நன்னர் நெஞ்சத் தின்னசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே.

—திருமுருகாற்றுப்படை, ௬௨—௬௬.

"நல்லதுகூடவா செய்யக்கூடாது? செய்யாமற் போனாலும், மனத்திலாவது இது செய்யவேண்டும். அது செய்யவேண்டும் என்று விரும்பவுங் கூடாதா?" என்று ஒருவர் கேட்டார்.

எதிரிலிருந்தவர், "அப்படி யாரும் சொல்லமாட்டார்கள்; எதுவும் நாம் செய்கிறோம்; நாம் விரும்புவதனாலே தான் நடக்கிறது என்னும் செருக்கெண்ணம் கூடாது என்று சொல்லியிருப்பார்கள்; உண்மையாகப் பார்த்தால், உலகத்தில் எதுவும் ஆண்டவன் செயலாகவே இருக்கிறது. நாம் கருவிகளாகத்தாம் இருக்கிறோம்.

"எந்த நேரத்தில் என்ன கட்டளையோ என்று, நல்லதோ கெட்டதோ நமக்கென்று ஒரு விருப்பமும் இல்லாமல் மனத்தைப் பளிங்குபோல் துடைத்து வைத்துக் கொண்டு ஆண்டவன் குறிப்புக்கு இடமாயிருக்க வேண்டுவது ஒன்றுதான் நமது கடமை.

"நம்மைக்கொண்டு ஏதாவது ஒன்றை இந்த உலகத்தில் நிறைவேற்றவேண்டும் என்பது இறைவன் குறிப்பா

யிருந்தால், அக் குறிப்பு அப்போது நமது பளிங்குபோன்ற உள்ளத்தில் ஊக்கமாய் நிழலாடும். நாம் அதன்படி நடந்து கொள்வது என்பதுதான் நமக்கு 'முயற்சி' என்பது. அப்படி நடந்துகொள்ளும்போதும், அந்தக் காரியத்தைத் திருத்தமாகச் செய்வது ஒன்றிலேயே நமது கருத்திருக்க வேண்டும்; அதற்குத்தான் ஔவையார், 'கடமையைச் செய்ய விரும்பு' என்னுங் கருத்தில், 'அறஞ்செய விரும்பு' என்றார்; மற்றப்படி, அந்தக் காரியம் எப்படி முடிவு பெறுமோ? எப்போது முடிவுபெறுமோ? முடிவில் என்ன பயன் தருமோ? என்பவைகளிலெல்லாம் எண்ணமிருக்கக் கூடாது. அப்படி எண்ணமிருந்தால், அது பற்றுள்ள மாகும்; நாமே விரும்பி ஏதோ செய்வதுபோல ஆகும். அந்த அவா இல்லாமலிருந்தால், களங்கமற்ற நமது உள்ளத்தில் தோன்றிய அக்குறிப்புகள், பற்றோடுகூடி நினைத்த காலத்தைவிட மிகுதியான பயனை எளிதில் கூட்டிவைத்து விடும். ஆகவே, நல்லது என்பதை 'நாம் செய்யவேண்டும்' என்னும் செருக்கான விருப்பம் கொள்ளக்கூடாதென்றே யாரும் சொல்லியிருப்பார்கள்; எடுப்பது நல்ல காரியமானாலும் அதில் பற்று இருக்கக்கூடாது, என்பது அவர்கள் கருத்தேயல்லாமல் உலகத்தில் நல்லது நிகழக் கூடாது, ஒருவரும் செய்யக்கூடாது என்பது அவர்கள் கருத்தாயிராது; முன் சொன்னபடி தமக்கென்று ஒரு விருப்பமுமில்லாமல் பளிங்குள்ளம் படைத்தவர்களெல்லாரும் இயல்பாகச் செய்கிற காரியங்கள் நல்ல காரியங்களாகத் தாம் இருக்கும். சிறிது உன்னிப் பார்த்தால், அவைகள் தாம் நல்ல காரியங்கள் என்று சொல்லுவதற்கு உண்மையில் உரியவை,'' என்று சொன்னார். சொல்லிச் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், "அவை இருக்கட்டும்; உங்களுக்கு யார் அப்படிச் சொன்னார்கள்?'' என்று கேட்டார்.

'அப்படியா!' என்று அதுவரையில் கருத்தாகக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தவர்,

"நம் நக்கீரரைத்தான் சொல்லுகிறேன்; திருமுருகாற்றுப்படையில் அவர் சொன்னதைக் கண்டு நான்

என்ன என்னவோ நினைத்துவிட்டேன். இப்போது அதன் கருத்து மெல்ல மெல்லத் தெரிகின்றது.

"இறைவன் திருவருட் குறிப்பொன்றையே கருதும் பளிங்குபோன்ற தலைமையான உள்ளம் பெற்றிருக்க வேண்டும். நாம்தாம் நல்லது செய்கிறோம் என்று பற்றுள்ளமாகக் கொள்ளும் கொள்கை யறிவும் நீங்கியிருக்க வேண்டும்; இப்படிப்பட்ட, கடமைப்போக்கொன்றையே நாம் விரும்பினால், அத்தகைய நல்ல நெஞ்சத்தில் இறைவன் குறிப்பினால் தோன்றும் நினைவுகள், 'முன்னையினும் மிகுதியான பல பயன்களை உடனே பெறக்கூடும்' என்பது அவர் கருத்தாயிருக்கவேண்டும். ஆ! முன்னே நான் எவ்வளவு தவறாகக் கருதிவிட்டேன்," என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

'தலைமையான உள்ளம் என்பது எது?' என்னும் மறை பொருளான அரிய கருத்தை இந்தப் பகுதி அருமையாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

[குறிப்புரை :—சேவடி - சிவந்த திருவடி ; இறைவன் திருவடி என்பது, இறைவன் குறிப்பு. படரும் - கருதும். செம்மல் உள்ளம் - தலைமையான உள்ளம். நலம் - நன்மை ; புரி - விரும்புகிற. கொள்கை - இங்கே பிடியான கருத்து ; அதாவது பற்றுள்ளம். புலம் - அறிவு ; எண்ணம். கொள்கைப் புலம் - பற்றுள்ளமான எண்ணம். நலம் புரி கொள்கைப் புலம் - நன்மை விரும்பும் பற்றுள்ளமான எண்ணம். பிரிந்து உறையும் செலவு - நீங்கி இறைவன் குறிப்புவழி நிற்கும் போக்கு. அதுவே 'கடமை' என்னுங் கருத்தோடு கூடிய போக்கு. உறைதல் - இறைவன் குறிப்பு வழி நிற்றல். செலவு - போக்கு. நயந்தனையாயின் - விரும்பினையானால். பலவுடன் - நினைத்ததினும் பலவான பயன்களுடன். நன்னர்-நல்ல. இன் நசை - இனிய விருப்பம் ; வாய்ப்ப - கைகூட ; இன்னே பெறுதி நீ முன்னிய வினை - உடனே அடைவாய் நீ கருதிய காரியத்தை ; கருதிய காரியம் என்றது இங்கே வீடுபேறு ; இனிய விருப்பம் என்றது - தூய உள்ளத்தில் தோன்றும் இறைவனது அருட்குறிப்பின் வழியான நினைவு ; பற்றுள்ளங் கலவாததாதலால், அந்த விருப்பம் இனிய விருப்பம் எனப்பட்டது. இனி, இப்பகுதிக்கு, 'இறைவன் திருவடியை நினைக்கும் தலைமையான உள்ளத்தோடு, ஆருயிர்கட்கு நன்மை புரியுங் கொள்கையினால் புலன்களின் வழி நின்றே அவற்றைப் பிரிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்தை நீ விரும்பினை

யானால், அத்தகைய நல்ல நெஞ்சத்தில் இனிய விருப்பங்களே எழ, நீ கருதிய வினையைப் புல பயன்களுடன் உடனே பெறுவாய்' என்று பொருள் கொள்ளுதலும் உண்டு; இது வீடுபேறு அறிவுறுக்கும் இடமாதலின், வினைகளுள் ஒன்றான நல்வினை தன்னையும் நீங்கி நிற்றல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துப்பற்றி, முன் உரை சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டது. (உஅ)

உ. முனிவரர் மாட்சி

[முனிவரர் உடம்பும் உள்ளமும் நோன்பு நிலை வாய்ந்து விளங்கும்; கல்விகள் முகிழ்க்கும் உள்ளம் அவர்களுடையது; குணம் பழுத்தது; துன்பங் காணாதது; எதனையும் முனியாதது அம்முனிவர்கள் உள்ளம்.]

சீரை தைஇய உடுக்கையர்; சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்;
மாசற இமைக்கும் உருவினர்; மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்
என்புஎழுந் தியங்கும் யாக்கையர்; நன்பகல்
பலஉடன் கழிந்த உண்டியர்; இகலொடு
செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர்; யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர்; கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர்; காமமொடு
கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியர்; இடும்பை
யாவதும் அறியா இயல்பினர்;......
துனிஇல் காட்சி முனிவர்.

—திருமுருகாற்றுப்படை, கஉசு-கநஎ.

சிலரை 'முனிவர்' என்று சொல்லுகிறார்கள். உடனே அவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள்? அவர்கள் உள்ளம் எப்படி இருக்கும்? ஒழுக்கம் எப்படி இருக்கும்? எனவெல்லாம் திட்டமாகத் தெரிந்துகொள்ள விருப்பமுண்டாகிறது. திருமுருகாற்றுப்படையில் ஆசிரியர் நக்கீரர் அதனை நன்றாகத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். அவர் சொல்லுவது:

'மரவுரியினால் செய்த உடையையுடையவர்; அழகு பொருந்தியதோடு, நிறத்திலும் வடிவத்திலும் வலம்புரிச்

சங்கினையும் ஒக்கும் வெண்ணிறமான நரைமுடியையுடைய வர்; ஒரு நாளைக்குப் பல தடவை நீராடுவதனால், அழுக் கில்லாமல் ஒளிவிடுகின்ற உருவம் உடையவர்; மான்தோல் போர்த்த தசை குறைந்த மார்பின், எலும்பு தோன்றி உலவும் உடம்பினையுடையவர்; நல்ல பகற்பொழுதுகள் பல தொடர்பாகக் கழிந்தபின் உண்ணும் உணவுடைய வர்; மாறுபாடுகளோடு பகைமையும் நீக்கிய மனமுடைய வர்; கற்றோர் சிறிதும் அறிந்துகொள்ளமுடியாத அறிவினை யுடையவர்; ஆனால் அக் கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பான தலைமையுடையவர்; காமம் என்பதனோடு கடிய சினம் என் பதனையும் நீக்கிவிட்ட தெளிவினையுடையவர்; மனவருத் தம் சிறிதும் அறியாத இயல்பினையுடையவர்; ஒருவ ரோடும் வெறுப்பில்லாத உணர்வினையுடையவர்; இப்படிப் பட்ட நிலைமைகளையுடையவர் முனிவரர்' என்பது.

குறிப்புரை:—சீரை - மரவுரி. தைஇய - பொருத்தி அமைத்த; உடுக்கை - உடை. சீர் - அழகு. வலம்புரி - வலமாக உள் வளைந் திருக்கும் சங்கு; இது சங்குகளில் உயர்ந்தது. புரையும் - ஒக்கும். வால் - வெண்மையான. மாசு - அழுக்கு; அற - இல்லாமல். இமைக் கும் - ஒளிவிடும். உரிவை - தோல்; முனிவர்கள், மான் தோலை மார்பில் கட்டியிருப்பார்கள். தைஇய - தைத்த; தைஇய என்பது, அவர்கள் அதனைக் கட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டும். எழுந்து - தோன்றி; நெறியான நோன்பினாலும் விட்டு விட்டு உண் ணும் பட்டினியினாலும் தசைகுறைந்து மார்பெலும்பு தோன்றிற்று. இயங்கும் - உலவும்: நடமாடும். நல்ல பகல்வேளை யென்றார், பசி மிகுதியாக எடுக்கக்கூடிய உச்சிக்காலம் என்பதற்கு; நன்பகல் - நல்ல பகல்; வழக்கமாக உண்ணும்போது முனிவர்கள் நல்ல உச்சிப்பொழு தில் ஒரு வேளையே உண்பார்கள். சில நோன்புகளில், பல உச்சி நேரங்கள் தொடர்பாகவும் பட்டினிகிடந்து கழித்து அதன் பின் உண் பதும் உண்டு. ஒரு மாத காலங்கூட இங்ஙனம் பட்டினி கிடப்ப துண்டு. அதனால் 'நன்பகல் பல உடன்கழிந்த உண்டியர்' என்றார். 'உடன்' என்பது இங்கே, 'தொடர்பாக' என்பதற்கு வந்தது. இகல் - பிறரோடு கொள்ளும் மாறுபாடு. செற்றம் - நெடுங்காலப் பகைமை; அதாவது அந்த மாறுபாட்டினால் மனத்தில் தோன்றும் பகைமையை அப்படியே நீண்டகாலம் செறிய வைத்துக்கொள்வது. யாவதும் - சிறிதும். 'காட்சியர்' என்பதில், 'காட்சி' தெளிவு என்பது உணர்த்தும். இடும்பை - துன்பம். துனி - வெறுப்பு, 'துனியில் காட்சி' என்பதில்; காட்சி என்பதற்கு, 'உணர்வு' என்று உரைத்துக்கொள்ளலாம்.

(உச)

௩. அந்தணர் இயல்பு

[ஞானப்பெருக்கமும் அதன் பாதுகாப்புமே இவர்கள் நோக்கம். தூயோர் உணர்வு முறையில் வளர்ந்து வாழ்க்கை நடத்துவோர்; இறைவனை வழிபடுவோர்; மந்திரங் கூறுவோர்; மெய்யுணர்வு நூல் ஓதுவோர்; தக்கோர்.]

இருமூன் றெய்திய இயல்பினின் வழாஅது
இருவர்ச் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி
அறுநான் கிரட்டி இளமை நல்யாண்டு
ஆறினிற் கழிப்பிய அறன்நவில் கொள்கை
மூன்றுவகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்து
இருபிறப் பாளர் பொழுதறிந்து நுவல
ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுண்ஞாண்
புலராக் காழகம் புலர உடீஇ
உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தன்புகழ்ந்து
ஆறெழுத் தடக்கிய அருமறைக் கேள்வி
நாவியல் மருங்கின் நவிலப் பாடி
விரையுறு நறுமலர் ஏந்திப் பெரிதுவந்து
ஏரகத் துறைதலும் உரியன்.

—திருமுருகாற்றுப்படை, ௧௭௭-௧௮௯.

ஒரு பிறப்பிலேயே இருபிறப்பு என்றால் யாருக்குமே வியப்பாகத்தான் இருக்கும். இது, பிறப்பின் நோக்கம் இன்னது என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகிறது. பொதுவாக, குழந்தைகள் பிறந்தவுடன் அதற்கு உணவு தந்து, உடம்பைப் பாதுகாக்கும் நோக்கம் உண்டாகிறது. உணவு முறை ஓர் ஒழுங்காகி வழிப்படுவதற்கு ஏறக்குறைய ஐந்தாறு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அதன்பின், அந்தக் குழந்தைக்குக் கல்வி தந்து அதன் உணர்வைப் பாதுகாக்கும் நோக்கம் உண்டாகின்றது. பெற்றோர் தகுந்தவராயிருந்தால், குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கும் பருவத்திலிருந்தே அப் பாலுணவின் வழியாகவும் பிற வழிகளாகவும் ஞான முறைகளும் ஊட்டி வருவர்.

இப்படி ஒரு குழந்தை உணவு முறையிலும் உணர்வு முறையிலும் வளர்ந்துவந்தால், அதனை உணவுக் குழந்தை யென்றுஞ் சொல்லலாம்; உணர்வுக் குழந்தையென்றுஞ் சொல்லலாம். ஒரு பிறவியிலேயே இருவகையாக அக் குழந்தை வளர்கின்றது; ஒரு குழந்தையே இரண்டு குழந் தைகளாக வளர்கின்றதென்றுஞ் சொல்லலாம். ஒரு பிறவியி லேயே இரு பிறவிபோன்ற நினைவை அது நமக்குத் தரு கின்றதன்றோ ?

பொதுவாக மக்கள், உணவுப் பிறவியாகவே வளர்கின் றனர். ஆகவே, உணர்வில் சிறப்பாக நாட்டங்கொண்டு வளர்கின்றவர்கள் 'இருபிறப்பாளர்' ஆகின்றனர். அப் படிப்பட்டவர்களின் நிகழ்ச்சிகள் எப்படி எப்படி இருக் கும் என்று அறிந்துகொள்வதில், பலர்க்கும் விருப்பம் இருக்கக்கூடும். நல்ல காலமாக அவை இந்தப் பாட்டில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாட்டில் வருங் கருத்துகள் இவை :

"அவர்கள் நூல் ஓதுவார்கள்; பிறர்க்கும் சொல்லி வைப்பார்கள்; அவர்கள் வேள்வி செய்வார்கள்; மற்றவர் களுக்கும் வேள்வி செய்துவைப்பார்கள். தமக்கு மற்றவர் உதவும் உதவியை ஏற்றுக்கொள்வார்கள்; தாமும் பிறர்க்கு உதவி செய்வார்கள். இந்தக்கருத்துகளில் அவர்கள் தவறுவ தில்லை. இத்தகைய இருபிறப்பாளரின் மரபுகள் ஒரே வழி யில் வந்தவை யல்ல. பல இடங்களில் பலவாகத் தோன்றி யவை. அவை, ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாமல் வேறு பட்டவையே; மேலும், பழமையானவை. தாய்வழியிலும் தந்தைவழியிலும் இம் மரபுகள் மேற்காட்டிய ஒழுக்கங்க ளால் மதிப்புவாய்ந்தவை.

"இப்படிப்பட்ட பழங்குடியில் தோன்றிய இவர்கள், நாற்பத்தெட்டு ஆண்டு நல்ல இளமையை நூல்நெறியில் கழிப்பார்கள். அதுவரையில் திருமணம் செய்துகொள்ளா மல் ஒழுக்கமாய் இருப்பார்கள். ஞானப் பெருக்கமும் அதன் பாதுகாப்புமே இவர்கள் நோக்கம். எப்பொழுதும் நன்மையையே பேசும் கொள்கையுடையவர்கள்.

"வேள்வித்தீ இவர்கள் செல்வம்; அது மூன்றுவகை யான உண்மைகளைக் குறித்த மூன்றுவடிவக் குறிப்புடை யது; அதனால் அது 'முத் தீ' என்று சொல்லப்படு கின்றது.

"இருபிறப்பாளர் என்பவர்கள் இப்படிப்பட்டவர் களே. இவர்கள் 'திருவேரகம்' என்னுந் திருப்பதியிலும் விளங்குகின்றார்கள். முருகக்கடவுள் அங்கே திருக் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றார்.

"இவர்கள் அப் பெருமானுக்குக் காலமறிந்து வழுத் துரைகள் கூறும்பொருட்டு, உரிய நேரத்தில் நீராடி, மொத் தத்தில் ஒன்பது பகுதிகொண்ட மூன்று பிரிவாய் முறுக் கேறிய மெல்லிய பூணூலோடு, தோய்க்கப்பட்ட உலராத ஈர உடையும் உடம்பிலேயே கிடந்து உலரும்படி உடுத்து, உச்சியில் குவித்த கைகளையுடையவராய்த் திருக்கோயிலுக் குச் சென்று அவனை வழுத்துவார்கள்.

"அப்படி முதலில் பொதுவான வழுத்துரைகள் சொன் னபின், அதனைச் சிறப்புமுறையில் வழிபடும்பொருட்டு, ஆறு எழுத்துக்களை அடக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற அரிய மறைபொருளான, குருமுகமாகக் கேட்ட 'நமோ குமா ராய' என்னும் முருக மந்திரத்தைத் தமது நாவசைகின்ற அந்த அளவில்மட்டும் திருத்தமாகச் சொல்லிக்கொண்டே, மணம் பொருந்திய தூய மலர்களைக் கையில் ஏந்திக்கொள் வார்கள். அப்படி அவர்கள் வழிபடுவதற்கு மலர்களை ஏந்துதலால், முருகன் அதற்குப் பெரிதும் உளமகிழ்ந்து 'திருவேரகம்' என்னும் அத் திருப்பதியிலேயே நிலையாய் எழுந்தருளியிருத்தற்கும் உரியவனாயிருக்கின்றான்," என்பது. இவ்வாறு இறைவன் மனம் மகிழ வாழ்பவர்கள் இவ் விரு பிறப்பாளர் என்பது தெரிகின்றது.

இப்படி, உணர்வு முறையில் வாழ்வது எவ்வளவு அரு மையும் பெருமையும் உடையது! யாருக்கும் இது வியப்பா கத்தான் இருக்கும்.

குறிப்புரை:—இருமூன்று - ஆறு; ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட் டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும் ஆறு ஒழுக்கங்கள். இரு

மூன்று எய்திய இயல்பினின் வழாது - ஆறு ஒழுக்கங்களையும் வாழ்க்கைமுறையாக அடைந்த மரபின் தன்மையில் வழுவாமல். சுட்டிய - மதித்த; அறுநான்கு - இருபத்துநான்கு; அதன் இரட்டி என்பது நாற்பத்தெட்டு. ஆறு - நெறி; நூல்நெறி; நவிலுதல் - பழக்கமாகச் சொல்லுதல்; நுவல - நுவலும் பொருட்டு; 'பொழுதறிந்து' என்பது, முருகன் உவக்கும் நேரம் தெரிந்து என உணர்த்தும். அதாவது, செவ்வி தெரிந்து வழுத்தும்பொருட்டு ஈர உடையுடனேயே காத்திருந்து நேரங்கிட்டியதும் அவனைப் புகழ்கின்றனர் என்பது கருத்து. ஞாண் - இங்கே நூல்; பூணுநூல்; நூலுக்கு நுண்மையாவது, அது மெல்லியதாயிருத்தல். புலரா - உலராத; காழகம் - உடை. கையினர் தன் புகழ்ந்து - அங்கையினராய் அவனைப் புகழ்ந்து. 'அரு மறைக்கேள்வி' என்பதில் அருமை என்பது உயர்வு குறிக்கும்; பிறர்க்குக் கேட்காதபடி நாக்கு அசையும் அளவில் மறைச் சொல்லுவதாதலால் 'மறை' எனப்பட்டது; கேள்வி - மந்திரம்; குருமுகமாகக் கேட்கப்படுவது என்பது கருத்து. நா - நாக்கு; இயல் - அசையும்; மருங்கில் - அளவில். நவில - வாய் நிறையும்படி திருத்தமாக; பாடி - நுண்மையாக ஒலித்துக்கொண்டே; விரை - மணம்; ஏந்தி - ஏந்துதலால்; ஏந்துதலால் உவந்து முருகன் ஏரகத்துறைகின்றான் என்பது. (௩௦)

௬. அன்பினால் உள்ளம் ஆழ்ந்து ஆற்றல் பெறுதல்

[சிறந்த ஆற்றல்கள் பிறர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து தம்மைப் பற்றியே நினைக்கும்படி செய்து ஒருவழிப்படுத்திவிடுகின்றன. அகப்பொருள் நிகழ்ச்சிகளில், தலைவனுடைய ஆற்றல்களால் உள்ளங்கொள்ளை கொள்ளப்பட்டுத் தலைவி அவனது பிரிவில் எண்ணம் ஒருமுகப்பட்டு நிற்றலே இதற்குச் சான்று. தலைவியின் இவ்வொருமுக நினைவினால் தலைவனுடைய ஆற்றல்கள் பின்னும் வலுப்பட்டு, அவன் காரியங்களும் விரைவாகவும் இனிமையாகவும் நிறைவேறுகின்றன.]

பாவை விளக்கின் பரூஉச்சுடர் அழல
இடஞ்சிறந் துயரிய எழுநிலை மாடத்து
முடங்கிறைச் சொரிதரு மாத்திரள் அருவி
இன்பல் இமிழ்இசை ஓர்ப்பனள் கிடந்தோள்
அஞ்செவி நிறைய ஆலின; வென்றுபிறர்
வேண்டுபுலம் கவர்ந்த ஈண்டுபெருந் தானையொடு
விசயம் வெல்கொடி உயரி, வலனேர்பு

வயிரும் வளையும் ஆர்ப்ப, அயிர
செறியிலைக் காயா அஞ்சனம் மலர,
முறியிணர்க் கொன்றை நன்பொன் காலக்,
கோடற் குவிமுகை அங்கை அவிழத்,
தோடார் தோன்றி குருதி பூப்பக்,
கானம் நந்திய செந்நிலப் பெருவழி
வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகில்
திரிமருப் பிரலையொடு மடமான் உகள,
எதிர்செல் வெண்மழை பொழியுந் திங்களின்;
முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக் கொழியத்,
துணைபரி துரக்குஞ் செலவினர்
வினைவிளங்கு நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே.

—முல்லைப்பாட்டு, அ௯-௧0௩.

முல்லைக் கானகத்தில் ஒரு மாளிகை; எழுடுக்கு உள்ளது; இடம் சிறந்து உயர்ந்திருக்கின்றது. மாலை நேரம்; மழை பெய்துகொண்டிருந்தது.

அந்த எழுடுக்கு மாளிகையின் நடு மாடத்தில் ஒரு கட்டில்; அதன் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய பாவை விளக்கில் பருமனை தீச்சுடர் ஒளிவிட்டுக்கொண்டிருந்தது. கட்டிலில் ஒரு பெண் சற்றுச் சாய்வாய்ப் படுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அங்கே வேறு எவருமில்லை. பகை யரசரோடு போர் புரிவதற்காக அவள் கணவன் அவளைப் பிரிந்து போய் நீண்ட நாட்கள் ஆய்விட்டன. மழைக்காலத் தொடக்கத்தில் வந்துவிடுவதாகச் சொல்லிப் பிரிந்தவன், இன்னும் வரவில்லை. அவளுக்கு அவனைப் பிரிந்திருக்கக் கூடவில்லை. அவள் மிகவுங் கலக்கத்துடன் அவன் வருகையின்மேலேயே நினைவாய் வருந்திக்கொண்டிருந்தாள்.

இடம் அமைதியா யிருந்தது. மழை பெய்வதனால் அருவிபோலக் கூடல்வாயில் திரண்டுவிழும் நீர் பலவகையான இனிய ஒலிகளை உண்டாக்கிக்கொண்டிருந்தது.

அந்நேரத்தில் அந்த ஒலிமட்டும் காதில் விழ, அவள் அப்படியே வாட்டத்துடன் படுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென்று அவள் காதுகள் நிறையும்படி, மாளிகையின் தெருவாயிலில் அவள் கணவனுடைய தேர்க்குதிரைகள் ஆரவாரமாய்க் கனைத்தன. கணவன் வருகை தெரிந்ததும் ஆ! அவள் உள்ளம் அடைந்த கிளர்ச்சி நிலையை யாரே எடுத்துச் சொல்லுகிறவர்!

அவள் கணவனுக்கும் மகிழ்ச்சி சொல்லத் தரமில்லை. மேலும் அவன், போரில் வெற்றிபெற்றுத் திரும்பியிருந்தான். வெற்றிபெற்றானே இல்லையோ, அவன் அன்பின் மனைவி அவனுள்ளத்தில் இடம் பெற்றுவிட்டாள். பகையரசர், விருப்பத்தோடு வைத்துக்கொண்டிருந்த நிலமெல்லாம் இவன் வயமாய்விட்டன. சிதறியிருந்த படைகளெல்லாம் உடனே திரண்டன. வெற்றிக்கொடி பறக்க, கொம்பு ஊத, சங்கு முழங்க எல்லாரும் விரைவாய்ப் புறப்பட்டு வந்தனர்.

அவர்கள் வந்த முல்லைக்காட்டு வழியில் காயாம்பூச் செடிகள் மைபோலக் கருநீல மலர்களைப் பூத்திருந்தன. கொன்றை மரங்கள் நல்ல பொன்போன்ற மலர்களைச் சொரிந்துகொண்டிருந்தன. காந்தட் செடிகளின் மொக்குகள், உள்ளங்கைகள் போல மலர்ந்திருந்தன. தோன்றிச் செடிகள் இரத்தம் போன்ற சிவந்த பூக்களைப் பூத்திருந்தன. காடு இப்படி செழித்திருந்தது. வழி மழையினால், செம்மண் கரைந்து சிவப்பாயிருந்தது. மழை பெய்து கதிர் வாங்கியிருந்த வரகங் கொல்லைகளில் மான்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கூடி மகிழ்ச்சியாய்த் திரிந்து கொண்டிருந்தன. இவையெல்லாம் அத் தலைவனுக்குத் தன் காதலியின் நினைவை மேலுமேலும் மிகுதிப்படுத்தின. இந் நிலையில் அக் கார்காலத் திங்களின் தொடக்கத்தில் அவர்கள் எல்லாரும், எதிரில் தோன்றிய வள்ளிக் காடுகளெல்லாம் பின்னே போக, தம் தேர்க்குதிரைகளை விரைவாகச் செலுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இங்ஙனம் வந்த

தன் கணவனது தேரிற் பூட்டிய குதிரைகளின் கனைப் பொலியே தலைவியின் காதுகளிற் கேட்டது.

காதலர்கள்பால் நிகழும் அன்பின் நிகழ்ச்சியைக் கார் காலக் காட்சியுடன் இப் பாட்டு ஓவியம்போல எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

குறிப்புரை :—பரூஉ - பரு ; பருமனுள. முடங்கு இறை - வளைந்த இறைப்பு. ஓர்ப்பனள் - கேட்பவளாய். அஞ்செவி - அகஞ் செவி ; உட்செவி. ஈண்டு-திரளுகின்ற. தானை - படை. விசயம் - வெற்றி. விசயம் வெல்கொடி - வெற்றியைக் குறிக்கும் வெற்றிக் கொடி. வயிர் - ஊதுகொம்பு. வளை - சங்கு. அயிர் - நுண் மணல். அயிர - நுண் மணலிடத்தில் உள்ளனவான. செறி இலைக் காயா - நெருங்கின இலைகளையுடைய காயா என்னுஞ் செடிகள். அஞ்சனம் - மை. முறி - தளிர். இணர் - பூங்கொத்துகள். கோடல் - காந்தள். அங்கை - அகங்கை ; உள்ளங்கை. தோடு ஆர் தோன்றி - தொகுதியாயுள்ள தோன்றிச் செடிகள். நந்திய - செழித்த. . வரகு பயிர்க்கு மழை நீரே ஆதாரமாதலின், அது தக்க காலங்களிற் கிடைத்தது என்பது தோன்ற 'வாய்ந்த' என்றார். வாய்ப்ப என்பது தற்செயலாகத் தோன்றுவது. வாங்கு கதிர் - வளைந்த கதிர்களை யுடைய ; வரகு - வரகு பயிர்களில். திரிமருப்பு - முறுக்குண்ட கொம்பு. இரலை - ஒருவகை ஆண்மான். மடமான் - மடப்பத்தை யுடைய பெண்மான் ; மடப்பம் - மென்மை. உகள - திரிய. எதிர் செல் வெண்மழை - இனிமேற் பெய்வதற்காகச் செல்கின்ற வெள்ளிய மேகம். கார்காலம் என்பது ஆவணி புரட்டாசித் திங்கள். தலைவன் வந்தது ஆவணி முதலில். மழை பெய்வதற்கு இன்னுங் காலமிருப்பதனால் ஆவணித் திங்களை எதிர்செல் வெண்மழை பொழியுந் திங்கள் என்றார். பிறக்கு - பின்னால். துனை - விரைவு. துனை பரி - விரைவாய்ச் செல்லுங் குதிரை. வினைவிளங்கு - தொழில் திறம் விளங்குகின்ற. மா - குதிரை. (௩௧)

௫. கடமை இன்னலைப் பாராது

[பொருள் தேடவேண்டும் ; வாழ்க்கையைச் செவ்வையாய் நடத்த வேண்டும்; பொருளில்லாதிருத்தல் இரத்தலைவிட இழிவானது. முன்னோர் செல்வம் பின்னோர்க்கு உரியது. அதனைச் சிதைத்தல் நன்றன்று ; தானே முயன்று தேடுதல் கடமையாகும். கடமைக்குமுன் ஏனைய இன்னல்களெல்லாம் பொருளல்ல.]

உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்
இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இளிவெனச்

சொல்லிய வன்மை தெளியக் காட்டிச்
சென்றனர் வாழி தோழி ; என்றும்
கூற்றத் தன்ன கொலைவேன் மறவர்
ஆற்றிருந்து அல்கி வழங்குநர்ச் செகுத்த
படுமுடை பருந்துபார்த் திருக்கும்
நெடுமூ திடைய நீர்இல் ஆறே.

—குறுந்தொகை, உஅரு.

காதல் தவிர்க்கமுடியாததுதான்; என்றாலும், கடமை அதனினுந் தவிர்க்கமுடியாததேயாகும்.

வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருளைத் தேட வேண்டுவது தலைமகனுக்குக் கட்டாயமாயிற்று.

'முன்னோர் செல்வம் நிறைய இருந்தாலும் அங்ஙனம் உள்ளதைச் செலவுசெய்து அழிப்போர், உயிரோடு இருப்பவரென்று கருதப்படமாட்டார். உள்ளதை அழிக்காவிட்டாலும், அதன் பயனை மட்டுமேனுந் துய்த்துக்கொண்டு தாம் ஒன்றும் முயற்சியில்லாதிருப்பவரது வாழ்க்கை, பிச்சையெடுக்கும் வாழ்க்கையினும் இழிவானது;' ஆதலின் தன் முயற்சியிற் பொருள் தேடவேண்டுவது தலைமகனுக்குக் கட்டாயமாயிற்று.

தலைவன் இப் பொறுப்பை உணர்ந்து, பொருள் தேடும் ஆண்மையுடன் தலைவியைப் பிரிய உறுதிசெய்தான். 'அவ்வாண்மை தோன்ற மேற்காட்டிய காரணங்களுடன் தலைவியினிடமும் சொன்னான். சொல்லிய வன்மையைச் செயலினுந் தெளியக் காட்டினான்.'

அவன் சென்ற வழியோ மிகவும் கடுமையானது. 'என்றும் கூற்றுவனைப் போன்ற கொலைவேல் மறவர்கள் அங்கே வழியில் தங்கியிருந்து, அங்கு வருகின்றவர்களைக் கொன்று போடுதலால், அதனால் உண்டான முடைநாற்ற முடைய தசைகளைப் பருந்துகள் தாம் உண்ணுவதற்கு எதிர்பார்த்திருக்கின்ற, நெடுந்தொலைவு பரந்த நடமாட்டமில்லாத இடங்களையுடையதான, நீரில்லாத வழியாயிருக்கின்றது.

என்றாலும் கடமையுணர்வு இத் துன்பங்கட்கெல்லாம் அஞ்சுமோ? தலைவன் அஞ்சாது அவ் வழிச் சென்றான்.

"தோழி, நீ வாழி; தலைவர் இக் கொடிய வழியிற் கடமைமேற் சென்றனர்; பிரிவாற்றாமை ஒரு பக்கமாக, இக் கொடிய வழியின் தன்மையை நினைக்கும்போது, அதுவே பொறுக்கக் கூடாததாயிருக்கின்றது; என் செய்வேன்," என்று தலைவி சொல்லுவதாக உள்ளது இப் பாட்டு.

குறிப்புரை:—சிறைப்போர்-அழிப்போர். உளர்-உயிரோடிருப்பவர்; இல்லோர்-முயற்சியில்லாதவர்; இரத்தல், சிறிதேனும் முயற்சியுடையதாதலால், ஒரு முயற்சியு மில்லாதவரது வாழ்க்கை அதனினும் இழிந்ததாயிற்று. கொலை வேல் - கொல்லுந் தொழிலைச் செய்யும் வேல். ஆற்றிருந்து அல்கி - ஆற்றில் அல்கி யிருந்து; ஆறு - வழி; அல்கி - தங்கி. வழங்குநர் - வழியிற் செல்வோரை. செகுத்த - கொன்ற; படு - உண்டான; முடை - தசை; முடைநாற்றமுடைய தசை. மூது-பழமையை யுணர்த்தும். நடமாட்டமில்லாதது என்பது பொருள். இடைய - இடத்தையுடைய. 'நீரில் ஆறு சென்றனர்' என்று கொள்ளவேண்டும். அதுவே கவலையாயிருக்கின்றதென்பது கருத்து. ஆறு - வழி.) (௩௨)

௯. அறவுணர்வு எல்லா நலனுந் தரும்

[அறமுறை நிலவாத நாட்டில் ஒரு நன்மையும் உண்டாவதில்லை; ஓரறிவுயிர்களும் செழுமையாக வளர்வதில்லை; தக்க பயன் றருவதில்லை. கடைசியில், பசி பிணி பகை முதலியன உண்டாகி நாட்டுக்கு இன்னல் விளைக்கின்றன.]

> சிறுகுடி யீரே, சிறுகுடி யீரே
> வள்ளிகீழ் வீழா; வரைமிசைத் தேன்தொடா;
> கொல்லை குரல்வாங்கி ஈனா; மலைவாழ்நர்
> அல்ல புரிந்தொழுக லான்.
>
> —கலித்தொகை, ௩௯: ௧௧-௪.

நாட்டில் அறவுணர்வு நிலவாவிட்டால் ஒரு நன்மையும் உண்டாவதற்கு வழியில்லை.

ஒரு தலைவியின் பொருட்டுத் தோழி பின்வருமாறு சொல்லுகிறாள்: "இங்கே மலையில் வாழ்கின்றவர்கள் அற

மல்லாத காரியங்களை விரும்பிச் செய்வதனால், இனி இந்த மலையில் வள்ளிக் கிழங்குகள் நிலத்தினுள் இறங்கி விளைய மாட்டா. இந்த மலையின்மேல் வண்டுகள் தேன்கூடுகள் தொடுக்கமாட்டா. இந்த மலைப் புனங்களில் தினைப்பயிர்கள் கதிர்வாங்கிப் பயன் தரமாட்டா.''

'தலைவிக்கு இடுக்கண் நேர்ந்த காலத்தில் உதவி செய்து அவள் உயிரை மீட்ட அவள்தன் ஆருயிர்க் காதலனுக்கே அவளை மணஞ்செய்து கொடுப்பதன்றோ அறம்? இம் மலைவாழ்நர் அதனைச் செய்யாமல் பிறர்க்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கும் அறமல்லாத முயற்சியை விரும்பிச் செய்கின்றனரே!' என்பது தோழியின் வருத்தம்.

இப் பாட்டினால் அறவுணர்வின் முதன்மை நன்கு பெறப்படும். இது பெரிதுங் கருத்திருத்துதற்குரியது.

குறிப்புரை:—'சிறுகுடி' என்பது மலைப் பக்கங்களிற் சிறிய சிறிய குடியிருப்புகளாக அமைந்த சிற்றூர். சிலர் செய்யும் அறமல்லாச் செயல்களால் ஊர்முழுமைக்குந் தீமைவிளையுமாதலின், 'சிறுகுடியீரே சிறு குடியீரே' என்று ஊராரை விளித்துத் தோழி தன் கருத்தைத் தெரிவிப்பதாக உள்ளது இப் பாட்டு. கீழ் வீழா - கீழ் இறங்கா. வரை - மலை; மிசை - மேல். தேன் - தேன் வண்டுகள். தொடா - தொடுக்கமாட்டா. குரல் - கதிர். வாங்கி - விட்டு. ஈனா - தானியங்களைத் தரா. அல்ல - அறமல்லாதன; புரிந்து - விரும்பிச் செய்து; ஒழுகுவதனால் - நடப்பதனால்; புரிந்தொழுகுதல் - விரும்பிச் செய்தல் என்று ஒரு சொல்தன்மையிற் பொருள்படும். (௯௩)

எ. குணங்களின் கருத்து வரையறை

[பண்புகளை வரையறைசெய்து திட்டமாக அறிந்துகொள்ளுதலும் பழகுதலும் எளியவல்ல. இச் செய்யுளில் அவை தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, நிறை, முறை, பொறை என்பவற்றின் இயல்புகள் இதனால் இனிது விளங்கும்.]

ஆற்றுதல் என்பதுஒன்று அலந்தவர்க் குதவுதல்;
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை;
பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்;
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை;

அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்;
செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாஅமை;
நிறையெனப் படுவது மறைபிறர் அறியாமை;
முறையெனப் படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல்;
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்.
—கலித்தொகை, கங்ங: சு-கச.

'வாழ்க்கை செய்தல்' என்பது, வறுமைப்பட்டவர்களுக்கு ஒன்று உதவுதல். ஒன்றைப் 'பாதுகாத்தல்' என்பது, கூடினவர்களைப் பிரியாமலிருப்பது. பிரியும்படியான நிலைமைகள் எதிர்ப்பட்டாலும், கூடியவரையில் உடனே பிரிந்துவிடாதபடி பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து. 'மக்கள் தன்மை' என்பது, உலக நடைமுறை அறிந்து ஒழுகுதல்; 'அன்பு' என்பது, சுற்றத்தவர்களைக் கைவிடாதிருத்தல். 'அறிவு' என்பது, அறியாமையுடையார் சொன்னசொற்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளுதல். உறவு என்பது, ஒருவர்க்கு ஒன்று கூறியதைப் பின் மறுக்காமற் செய்வதனால் உண்டாவது. 'நிறை' என்பது, மறைவுகளை வெளிப்படுத்தாமல் அடங்கி ஒழுகுதல். 'முறை' என்பது, ஏற்ற பிழையாயின் தம்மவர் என்று கண்ணோட்டஞ் செய்யாமல் அவர் உயிரைக் கொள்ளுதல்; இம் முறைமை அரசனை நினைந்து சொல்லியது. 'பொறுமை' என்பது, தம்மை இகழ்வாரையும் உரிய காலம் வரையிற் பொறுத்துக்கொள்ளுதல்.

குணங்களின் இக் கருத்துவரம்புகள் தெரிந்தால், ஒழுகுவோர்க்கு மயக்கமில்லாம லிருக்கும். இங்கே இவற்றைத் தெளிவாக வரையறை செய்தபடி, இவ்வளவு எளிய முறையிலுந் தொகுதியாகவும் பிறவிடங்களிற் காண்பது அரிது.

குறிப்புரை:—ஆற்றுதல் - செய்தல்; இங்கே வாழ்க்கை செய்தல்; அதாவது இல்லறம் நடத்துதல். அலந்தவர் - வறுமையால் துன்புற்றவர். போற்றுதல் - பாதுகாத்தல். புணர்ந்தார் - கூடினவர்; நண்பர். பண்பு - தன்மை; மக்கள் தன்மை. பாடு - உலக முறைமை; அவரவர்க்கும் உள்ள குறைவு நிறைவுகள் தெரிந்து

எற்ப ஒழுகுதல்; கிளை - சுற்றம்; செறுஅமை - சினந்து அகற்றுமை. பேதையார் - அறியாதார்; நோன்றல் - பொறுத்தல். செறிவு - நெருங்கி யிருத்தல்; அதாவது உறவு. மறுமை - மறக்காமற் செய்தல்; அசனுற்றுன் உறவு பொருந்தும் என்பது கருத்து. நிறை - உள்ளத்தை நிறுத்துதல்; மறை - மறைந்த கருத்துகள் செயல்கள் முதலியன; கண்ணோடாது - கண்ணோட்டஞ் செய்யாமல்; வௌவல் - கொள்ளுதல். பொறை - பொறுமை. போற்றார் - பகைவர். (௩௪)

அ. பயன்கருதாத உதவி உயிராற்றலை மிகுக்கும்

['உதவி செய்தல்' என்னுங் குணம் பிறவியை மாட்சிமைப்படுத்துகின்றது; அறியாமையிருளால் மூடப்பட்டுள்ள உயிரின் இனிய பண்புகளை வெளிப்படுத்தி ஒளிவிளங்கச் செய்கின்றது. பயன் கருதாத உதவி, அதனிலும் மறுமைப்பயனுங்கருதாத உதவியே அந்தத் திறத்திற் சிறந்தது.]

இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம்எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆய்அலன்; பிறரும்
சான்றோர் சென்ற நெறிஎன
ஆங்குப் பட்டன்று, அவன்கை வண்மையே.

—புறநானூறு, ௧௩௪.

சிலர் உடனே வரக்கூடிய பயனை எதிர்பார்த்தே மற்றவர்களுக்குச் சில உதவிகளைச் செய்துவருகிறார்கள். வேறு சிலர், இந்தப் பிறவியிலேயே பிற்காலத்தில் உண்டாகக் கூடிய சில பயன்களைக் கருதி, இப்போதிருந்தே உதவி செய்து வருகிறார்கள். இன்னுஞ் சிலர், இந்தப் பிறவியில் மற்றவர்களுக்கு உதவிசெய்து வைத்தால் அந்த அறம் மறுபிறவியில் தமக்கு உதவியாயிருக்கும் என்று மறுமைப் பயன் கருதி, இம்மையில் அறஞ் செய்கிறார்கள்.

முன்காலத்தில் நமது நாட்டில் 'ஆய்' என்னும் வள்ளல் ஒருவன் இருந்தான். அவன், தான் ஒருவருக்கு ஒன்று உதவிசெய்யும்போது, எந்த மறுமைப் பயனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. அந்தக் குணம் எவ்வளவு உயர்ந்ததாயிருக்கிறது! சான்றோர்கள் இந்த முறையிலேதான் நடந்து

காட்டினார்கள் என்றும் பிறரும் சொல்லுவார்கள். அதனிற் சேர்ந்தது இந்த ஆய் என்பவனின் கைவளம். மேலும், தமக்கு மறுமையில் 'அறம்' உண்டாகும் என்று கருதி இப்போது ஒருவருக்குப் பொருள் கொடுத்து உதவி செய்தால், அதற்கு 'உதவி' என்பது பெயராகாது. வேண்டுமானால் அதனை, ஒருவகையான 'வாணிகம்' என்று சொல்லலாம். பொருளைக் கொடுத்து அறத்தைப் பெற்றால், அது பண்டமாற்றுப்போல வாணிகமாகத்தானே முடிகிறது. அறத்தை விலைகொடுத்து வாங்கும் அத்தகைய அறவிலை வாணிகன் அல்லன் ஆய் என்பவன்.

அவன் சிறப்பைப்பற்றிப் புகழ்ந்துபாட விரும்பிய புலவர், இந்தக் கருத்துக்களை வைத்து மேலே காட்டியிருக்கும் பாட்டைப் பாடியிருக்கிறார்.

உதவி என்பது, அறம்நோக்கிச் செய்வது அன்று; அப்படிச் செய்தால், ஒன்றை எதிர்பார்த்தல் என்னும் குணமே மிகுதிப்படும்; இரக்க உள்ளம் உண்டாகாது; இரக்கம் முதலிய உயிர்க்குணங்கள் நன்றாய் மலரவேண்டும் என்பதே பிறவியின் நோக்கம்; அந்நோக்கம் ஈடேற வேண்டும். இவ்வுயர்ந்த கருத்துகள் இப் பாட்டிலிருந்து நுட்பமாய் வெளிப்படுகின்றன.

குறிப்புரை :—ஆங்கு - அந்தத் தன்மையில்; பட்டன்று - பட்டது; சேர்ந்தது என்பது கருத்து. அவன் கை வண்மை - அவன் கையினால் செய்யும் உதவி என்னுங் கருத்தில் வந்தது. (௩௫)

௩௬. புலவர் சிலரிடம் செல்வம் தங்காமைக்கு ஒரு காரணம்

[செல்வம் வேறு, திருவுடைமை வேறு: செல்வம் போவதும் வருவதுமாயிருக்கும்; அது போதலும் வருதலுமே வேண்டும். ஆனால் அச் செல்வத்திற்குக் காரணமாயுள்ள திருவுடைமை நிலையானது. அது சான்றாண்மையினால் நிலைபெறுவது. புலவர்க்கு அத் திருவுடைமை என்றென்றும் உண்டு. செல்வம் இரக்கத்தினாற் செலவழிதற்குரியது; முதன்மையான காலங்களில் திருவுடைமை மீண்டும் அதனைப் படைக்கவல்லது.]

நின்நயந்து உறைநர்க்கும், நீநயந்து உறைநர்க்கும்,
பன்மாண் கற்பின்நின் கிளைமுத லோர்க்கும்,
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்;
இன்னோர்க்கு என்னாது, என்னொடும் சூழாது,
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது, நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி, மனைகிழ வோயே;
பழம்தூங்கும் முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே.

—புறநானூறு, கசுங.

பெருஞ் சித்திரனார் என்னும் புலவர் பெருமானின் போக்கு ஒரு பெருஞ் சித்திரமாகவே இருக்கின்றது. ஒரு நேரத்தில் மிகவும் வறியவராய் இருக்கிறார். இன்னொரு நேரத்தில், பெரிய தொகை ஒன்று கையில் வைத்திருக்கிறார். மறுநேரத்தில், அவரிடம் ஒன்றுமே இல்லை. செல்வமும் வறுமையும் ஆறு இடும் மேடும் மடுவும்போல் ஆகும் என்னும் உண்மை அவரிடத்தில் விளக்கமாயிருக்கின்றது.

அவர், தமது வறுமையைப்பற்றிச் சொல்லுங் காலங்களில் கன்னெஞ்சமும் நீராய்க் கரையும்.

"வீட்டில் உணவே இராதாம். தாயின் முலைப்பால் வற்றிக் கிடத்தலால் தன் புதல்வன் பாலுண்பதற்கும் வழியில்லையாம். அந்தக் குழந்தை சிறிதுநேரம் முலைக் காம்பை ஊச்சி ஊச்சிப் பார்த்துவிட்டு, பசி மிகுதியால் அடுக்களையுள் நுழைந்து அங்கே வைத்திருக்கும் பாண்டங்களை ஒவ்வொன்றாகத் திறந்து பார்த்து, அவைகளில் எதுவும் இல்லாமையால் ஏமாந்து அழுமாம். இரவிலும் இதே நிலைதான். அழுகையை மாற்றுவதற்காகத் தாய், 'புலி' 'புலி' என்று அச்சங் காட்டுவாளாம்; ஒருகால் 'நிலா' 'நிலா' என்று மகிழ்ச்சி ஊட்டுவாளாம்; எதனாலும் அழுகை தீராமையின் அவள் மிகவும் நொந்து, 'ஐயோ!

நினது வாடிய நிலையை நின் அப்பாவுக்குத்தான் காட்டு' என்று சொல்லி மனங்கரைவாளாம்." (புறம். கசுய)

இப்படிப்பட்ட கொடிய வறுமையாளராகத்தான் இவர் இருக்கிறார். இருந்தாலும், இவருக்குச் செல்வம் இல்லை என்று சொல்லுவதற்கில்லை. சில நேரங்களிற் பேரளவான செல்வமும் இவருக்குக் கிடைக்கின்றது. ஆனால் அப்போது அவர், ஒரு பரம்பரையான பெருஞ் செல்வர் போலவும், பெரிய வள்ளல்போலவுந் தோன்றுகின்றார். உடனே அது செலவழிந்து போகிறது.

ஒருநாள் குமணன் என்னும் நற்குணமுள்ள வள்ளல் இவர் இல்லத்தின் வறுமைத் துன்பம் தெரிந்து, இவருக்கு ஒரு பெருந்தொகையான பொருளை அன்புடன் வழங்கினான். புலவர் அதனை வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்தார். வந்தவர், தம் அன்பின் மனைவியாரை அழைத்து அதனை அவருக்குக் காட்டி, பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்.

"உன்னை நேசித்து உன் சார்பாயிருக்கும் மாதர்களுக்கும், நீ நேசித்து நீ சேர்ந்திருக்கும் மாதர்களுக்கும், பல மாட்சிமையான ஒழுக்கங்களையுடைய உன் உறவினர்க்கு முதல்வர்களாய் ஆண்டில் மூத்திருப்போர்களுக்கும் நம்மைச் சார்ந்து இங்கே இருக்கும் நம் சுற்றங்களின் பெரும் பசி நீங்குவதற்காக முன்னே நீ அளவு குறித்து வாங்கினமையால் நெடுங்காலமாகத் 'திருப்பித் தருவாய்' என்று எதிர்பார்த்திருக்கும் நின் கடன் பொருளை அந்த நேரத்தில் உதவி செய்தவர்களுக்கும், இன்னும் இன்னாருக்குத்தான் தரவேண்டும் என்று எண்ணாமலும், என்னோடு கருதாமலும். இனி வல்லமையாய் வாழ்க்கை நடத்துவோம் என்று சிக்கனத்தையே நினையாமலும் நீயும் இந்தப் பெருஞ் செல்வத்தை எல்லாருக்கும் வழங்கு: நானும் என் பகுதிப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் வழங்குவேன். மனைவீ! பழங்கள் தொங்கும் முதிரமலைக்கு உரியவனான, திருந்திய படைகளை ஏந்துங் குமணவள்ளல் நமக்கு நல்லெண்ணத்துடன் அளித்த பெருந்தொகை இது."

எப்படி இருக்கிறது இந்தக் குடும்பத்தவர்களின் சிக்கனமும் வாழ்க்கையும்! இவர்களிடம் செல்வம் எப்படி நிற்கும்?

பெருஞ் சித்திரனார் அந்த வறுமையிலும் தம் மனைவியாரிடம் இப்படிப் பேச இடமிருந்ததென்றால், தம் கணவனார் உள்ளத்துக்கு மாறாமல் இசைந்திருந்து இல்லறம் நடத்தும் நற்குணத்தில் அந்த அம்மையார் எவ்வளவு மேம்பட்டவர்களாயிருந்திருக்கவேண்டும்! மேலும், பெருஞ்சித்திரனார் இந்தப் பேச்சை இங்ஙனம் உரைநடையிற் பேசினதாகத் தெரியவில்லை. தலைப்பிற் காட்டியிருக்கும் பாட்டு வடிவமாகவே பேசியிருக்கிறார். அந்த அம்மையாரும் அதனை அறிந்துகொள்ளத் தக்க புலமை வாய்ந்தவராகவே இருந்திருக்கவேண்டும். இருவரும் கல்விச் செல்வர்கள்.

இவர்களைப் பொருட்செல்வம் இல்லாதவர்கள் என்று சொல்லத்தான் இடமிருக்கிறதா?

செல்வத்தைப் பாதுகாப்பது இவர்கள் கருத்தாக இல்லை. அதனைத் தக்கவாறு பயன்படுத்துவதே இவர்கள் கருத்தாயிருக்கிறது. தமக்குப் பொருள் கிடைக்கும்போது தம்மைப்போலத்தானே மற்றவர்களுக்குந் துன்பம் உண்டு என்று இவர்கள் உள்ளம் நினைக்கிறது. அதனால் தாமே அதனைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள இவர்களுக்கு மனம் வரவில்லை. இதுவன்றோ, நாகரிகம் என்பது. செல்வத்தை வைத்துப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் செல்வர்கள் அல்லர். அதனைத் தக்கபடி பயன்படுத்தி வாழ்பவர்களே உண்மைச் செல்வர்கள்.

பெருஞ்சித்திரனார், நல்லுணர்ச்சிகளுக்கு ஒரு களஞ்சியம்.

புலவர்களின் உயர்ந்த உள்ளப் போக்குகளே அவர்கள் சில நேரங்களிற் பொருளில்லாமலிருப்பதற்குக் காரணம் என்பது இந்தப் பாட்டிலிருந்து நன்றாய் விளங்குகின்றது.

குறிப்புரை:—நயந்து - விரும்பி; 'நின் நயந்து உறைநர்' என்று குறிக்கப்பட்டவர்கள் அந்த அம்மையாரின் அறிவு ஆற்றல் களுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள். 'நீ நயந்து உறைநர்' எனப்பட்டவர் கள் அந்த அம்மையாரினும் உயர்ந்தவர்கள். மாண் - மாட்சிமை யான. கற்பு - ஒழுக்கம். கடும்பு - சுற்றம். 'யாழ' என்பதற் குப் பொருளில்லை; அசை. நீயும் கொடு என்றமையால், நானுங் கொடுப்பேன் என்னுங் கருத்துப் பெறப்பட்டது. 'கொடு மதி' என்பதில் 'மதி' என்பதற்குப் பொருளில்லை; அசை. மனைகிழ வோய் - மனைக்கு உரிமையுடையோய்; மனைவீ என்பதற்கு வந்தது. தூங்கும் - தொங்கும். கிழவன் - உரியவன். நல்கிய - நல்லெண் ணத்துடன் கொடுத்த; வளன் - இங்கே மிக்க பொருள் என்பது குறித்து நின்றது. (௩௬)

௧௦. அன்பின் இயற்கை

[அன்பு, வெள்ளத்திற்கு ஒப்பானது; பள்ளம் வெள்ளத்தை ஏற்கும்; அவ்வாறே ஆழ்ந்த உள்ளமும் அன்பு நிறைதற்குரியது. தாம் சேர்ந்திருக்கும் தக்கோரின் ஆழ்ந்த பெருங் குணங்களாலே தான் தமக்கும் ஆழ்ந்த உள்ளம் உண்டாகும்; பின்பு அன்பும் நிறையும்.]

எந்தை வாழி ஆத னுங்கஎன்
நெஞ்சந் திறப்போர் நின்காண் குவரே
நின்யான் மறப்பின் மறக்குங் காலை
என்னுயிர் யாக்கையின் பிரியும் பொழுதும்
என்யான் மறப்பின் மறக்குவென் ; வென்வேல்
விண்பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர் மோரியர்
திண்கதிர்த் திகிரி திரிதரக் குறைத்த
உலக இடைகழி அறைவாய் நிலைஇய
மலர்வாய் மண்டிலத் தன்ன நாளும்
பலர்புரவு எதிர்ந்த அறத்துறை நின்னே.

—புறநானூறு, ௧எ௫.

ஆத்திரையனார் என்பவர் புலவர்; ஆதனுங்கன் என்பு வன் அரசன். அவர் அவனிடம் மிகுந்த அன்பு வைத் திருந்தார். மிகுந்த அன்பு என்றால், எவ்வளவு அன்பு என்று தெரிந்துகொள்ளமுடியும்?

புலவரே அதனை யாரும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளக் கூடிய வகையில் வெளிப்படுத்துகின்றார். அவர் இப்படிச் சொல்லுகிறார்;

"என் தலைவனே! ஆதனுங்க! நீ நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக! என் நெஞ்சத்தை யாராவது திறந்து பார்த்தால், அவர்கள் அதனுள் உன்னைக் காண்பார்கள்; வேறு யாரும் என் நெஞ்சத்தை இடங்கொண்டில்லை. அப்படியிருக்கும்போது உன்னை நான் மறக்கும் நேரம் என்பதும் ஒன்று உண்டோ? ஒருகால் உன்னை நான் மறப்பின், அம் மறக்குங்காலம் எது தெரியுமா? என் உயிர் இந்த உடம்பை விட்டுப் பிரியுங்காலத்திலும் என்னையே நான் மறந்துவிடுங் காலம் நேருமாயின், அதுதான் நான் உன்னை மறந்துவிடுங் காலம்" என்கிறார். ஆ! அந்த அரசனைப்பற்றிய அன்பு அவருள்ளத்தில் எவ்வளவு ஆழமாகவும் எவ்வளவு கலப்பாகவும் அமைந்திருக்கின்றது!

ஆதனுங்கனிடம் இவ்வளவு அன்பு ஏன்! அவனுடைய அருமையான பெருங்குணந்தான் புலவரை இங்ஙனம் கவர்ந்துவிட்டது. உண்மையான நற்பண்புகளே பிறர் உள்ளங்களை இவ்வளவு உள்ளூர அள்ள வல்லது.

அப்படி ஆதனுங்கனிடம் அமைந்த குணந்தான் யாது? தாம் இவ்வளவு அன்பிற் றிளைத்தற்குக் காரணமாயிருந்த அவனது குணம் இன்னதென்பதையும் ஒரு வியப்பான உவமையுடன் புலவர் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

இமயமலை இருக்கிறது; அப் பக்கத்தில் 'மோரியர்' என்னும் அரசர் அரசாண்டுவந்தனர். அவர்கள் இமயமலைக்கு இப்பாலும் அப்பாலும் தமது ஆட்சிச் சக்கரத்தைச் செலுத்தும்பொருட்டு, அம் மலைச்சாரலில் தாழ்வாயுள்ள ஒரு பக்கத்தில், ஒரு வழி வெட்டியமைக்கப்பட்டது. அந்த வழி உலகத்துக்கே ஓர் இடைகழிபோல அமைந்தது. அப்படி இடையறுக்கப்பட்ட இடத்தில், ஒரு நாடும் நிறுவப்பட்டது. அது வழியில் இருத்தலால், இமயமலைக்கு அப்பாலும் இப்பாலும் செல்வார்க்கு அங்கே பலவசதிகள்

செய்துதர நேர்ந்தது. இதனால் வருவாரையும் போவாரையும் எந்நேரமும் வரவேற்று உதவும் அறத்துறையாய் அந்த இடம் திகழலாயிற்று.

அதுபோலவே ஆதனுங்கனும் இரவுபகலென்னாமல் வருவோரை வரவேற்றுப் பலரையுங் காத்தலை மேற்கொண்டு அறத்துறையாய் விளங்குகின்றனன்.

இந் நற்பண்பு புலவருள்ளத்தை அவ்வளவு கவர்ந்து விட்டது!

உலகத்தில் தமக்கு நேரும் உதவிக்காக அன்பு செலுத்துவோரே பலர். ஆத்திரையனார் அவன் இயற்கைப் பண்பு நோக்கியே இத்தனை அன்பு செலுத்துகின்றார்.

இவ் விருவருள்ளங்களின் மாட்சிமை எவ்வளவு பெரிது?

குறிப்புரை:—நின் காண்குவர் - நின்னைக் காண்பர்; நின் யான் - நின்னை யான்; யாக்கையின் - யாக்கையிலிருந்து. மறக்குவென் - மறப்பேன். வென்வேல் - வெல்வேல்; வெற்றிவேல். விண்பொரு நெடு குடை - வானத்தை முட்டும் உயர்ந்த குடை. கொடித்தேர் - கொடியினால் அணிசெய்யப்பட்ட தேர். மோரியர் - ஒருவகை அரச மரபினர். வேலையும் குடையையும் தேரையும் உடைய மோரியர் என்று கொள்ளவேண்டும். திண் கதிர்த் திகிரி - வலிய கதிரையுடைய ஆட்சிச் சக்கரம். திரிதர - இயங்க; குறைத்த - வெட்டப்பட்ட; அறை - இடை அறுக்கப்பட்ட. வாய் - இடம். நிலைஇய - நிலைபெற்ற. மலர் - அகன்ற; வாய் - இடத்தையுடைய. மண்டிலம் - நாடு. புரவு - பாதுகாத்தலை. எதிர்ந்த - மேற்கொண்ட. அறத்துறை - அறமாகிய இடம். (௩௭)

௩௩. உலகம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதற்கு விடை

[உலக வாழ்க்கை, உண்மையில் ஒப்புரவாளர் செய்கையினாலேயே இயங்கி வருகின்றது. அச் சான்றாண்மையே உலகியலின் மூலக்கயிறு. சான்றாண்மை இல்லையாயின் உலகம் இல்லை. தன்னலங் கருதாது அறத்தின்வழி நின்று கடமைகள் ஆற்றுதலே அவ் வொப்புரவுப் பண்பாகும். அதனால் உலக வாழ்வும் என்றும் உயிர்கொண்டு இயங்கி வருகின்றது.]

உண்டால் அம்மஇவ் உலகம்; இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும், இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே; முனிவிலர்;
துஞ்சலும் இலர், பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சி;
புகழெனின், உயிரும் கொடுக்குவர்; பழியெனின்,
உலகுஉடன் பெறினும் கொள்ளலர்; அயர்விலர்;
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே.

—புறநானூறு, கஅ௨.

ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு வகையான ஐயம் உண்டாவதுண்டு. சிலர் உண்மையில் ஐயங் கொள்ளாமலே, ஐயங் கொள்வது போலவும், அதற்கு விடை காண்பது போலவும் நடிக்கின்றனர்.

'இளம்பெரு வழுதியார்' என்பவர் ஒருவர். அவர் பாண்டிய மரபைச் சேர்ந்தவர். அவருக்கு ஒரு வியப்பான ஐயம் எழுந்துவிட்டது. இந்த உலகம் இருக்கிறதா, இல்லையா என்பதுதான் அது. இதற்கு விடைதான் மேலே உள்ள பாட்டு. இவரைக், 'கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழுதியார்' என்றும் சொல்வதுண்டு. இவர் கடலுள் மாய்ந்தமையால், இந்த அடைமொழியைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். என்ன காரணத்தால் இவர் கடலுள் மாய்ந்தாரோ அது தெரியவில்லை.

அவருக்கு எழுந்த இந்த ஐயமும் அவர் பெயருக்கு அமைந்த இந்த அடைமொழியும் ஒப்ப நோக்குகிறவர்களுக்கு, ஒரு காலத்தில் திருமால் கடலினுட்புகுந்து உலகத்தையே மறுபடியும் மேலே கொண்டுவந்ததுபோல இவரும் உலகத்தைத் தேடிக்கொண்டுதான் கடலுக்குள் மறைந்துவிட்டாரோ என்று வேடிக்கையாகத் தோன்றும். மேலும், இந்த ஐயத்துக்கு விடையாக உள்ள மேற்காட்டிய பாட்டுப் புறநானூற்றில் வருகின்றது. அதன் அடியிலே தான் 'கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழுதியார் பாட்டு'

என்று இந்த அடைமொழியுடன் அவர் பெயர் காணப்படு கின்றது. பரிபாடல் என்னும் நூலிலும், இவர் பாடிய தாகப் பதினைந்தாம் பாடல் ஒன்று உண்டு. அதனடியில் 'இளம்பெரு வழுதியார் பாட்டு' என்றுதான் காணப்படு கின்றது. அங்கே இந்த அடைமொழி இல்லை. மேலே கொண்ட வேடிக்கைக் கருத்துக்கு இதுவும் ஒரு சான்றாய் உதவும் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். மேலும் இந்தப் புறநானூற்றுப் பாடல், உலகம் உண்டு என்று விடை அமைந்த பாட்டாகவேயிருக்கின்றது. ஆதலால் கடலினுள் மறைந்தவர், உலகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெற்றியுடன் திரும்பி வந்துவிட்டார் என்று கொள்ளலாம். ஆம்; அவர் உடல் மாய்ந்தாலும், அவர் இந்தப் பாட்டு வடிவமாய் இன்றுங் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டுதானே இருக்கிறார். அவர் குரல் இதோ கேட்கின்றது.

"உண்டு இந்த உலகம்; ஏனென்றால், தேவர்கள் உண்ணும் அமிழ்தமே இங்குக் கிடைப்பதாயிருந்தாலும், இனியதொன்று கிடைத்துவிட்டது என்று கருதி அதனை எடுத்துக்கொண்டுபோய்த் தனியாய் உண்பவர்களும் இங்கே இல்லை. யாரிடமும் எதனோடும் வெறுப்புக்கொள்ளு கிறவர்களும் இல்லை. பிறர் அஞ்சும் இடர்களுக்குத் தாமும் அஞ்சி அதனால் புதிய புதிய நற்செயல்களைச் செய்யாமல் மனம் மடிந்திருப்பவர்களும் இல்லை. புகழ் தரக்கூடிய காரியமென்றால் தம் உயிருங் கொடுப்பர். பழி தரக்கூடிய காரியமென்றால், அதனால் உலகமுழுதுமே பெறுவதாயிருந் தாலும் அந்தக் காரியத்தை மேற்கொள்ளமாட்டார்கள். காரியங்கள் செய்யும்போது தளர்ச்சி கொள்கிறவர்கள் இல்லை. அப்படிப்பட்ட மாட்சிமை வாய்ந்து, அம் மாட்சி மையே உருவாகித் தமக்கென்று முயலாத வலிய பெரு முயற்சியுள்ளவர்களாய்ப் பிறர்க்கென முயலுகின்றவர்கள் இருத்தலால்;" என்பது.

'இப்படிப்பட்ட மாட்சிகளெல்லாம் உடையவர்க ளாய், பிறர்க்கென முயலுகிறவர்கள் இருப்பதனால், இந்த உலகம் உண்டு' என்றே துணியப்படும் என்பது கருத்து.

மேற்காட்டிய மாட்சிமையான அறிவின் இயல்புகள் இல்லாவிட்டால், மக்களுக்குள் அமைதியில்லாமல் ஒருவரை யொருவர் வீழ்த்திக்கொண்டு உலகம் நிலைகுலையும். அதனால் உலகம் இருக்கிறதா இல்லையா என்று ஐயங்கொள்வதற்கு இடமுண்டாயிற்று.

நல்லவர்களும் நற்செயல்களும் மேலுமேலுந் தோன்றி நடைபெறுவதனாலேதான் நாடு இயங்கிக்கொண்டிருக் கிறது; இல்லாவிட்டால் மனித வாழ்வு கெட்டு விலங்கு வாழ்வுக்கிடமான காடாய்விடும். அப்போது இதனை உலக மென்று சொல்லுவது அவ்வளவு பொருத்தமாயிராது. இதன்கண் இவ்வுண்மைகள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

குறிப்புரை :—உண்டு ஆல் அம்ம என்று பிரிக்கவேண்டும். ஆல், அம்ம என்பவை அசைச் சொற்கள். அவைகளுக்குப் பொருள் இல்லை. இந்திரர் பொதுவாகத் தேவர்கள் என்னும் பொருளில் வந்தது. தமியர் - தமியராய், முனிவு - வெறுப்பு. துஞ்சல் - தூங்குதல், அதாவது மனம் மடிந்திருத்தல். பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சி என்றமையால், புதிய புதிய செயல்கள் என்னும் உயர்ந்த குறிப்புப் பெறப்படும். பழைய செயல்கட்கு மக்கள் அஞ்சுவதில்லை யாதலால் என்று கொள்க. உடன் - முழுதும். அனையர் - அவ் வுருவினராய் என்று உணர்த்தும் பொருட்டு வந்தது. நோன் தாள் - வலிய முயற்சி; பெரிய பெரிய முயற்சிகள் என்று கொள்ளவேண்டும். முயலுநர் - முயலுவோர். உண்மையான் - இருத்தலால்; 'முயலுநர் இருத்தலால் உண்டு இவ்வுலகம்' என்று கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும்.

கஉ. உள்ளத்தின் உரம்

[முயற்சியின் வகைமை இச் செய்யுளில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. தக்க முயற்சியே ஒவ்வொருவரும் செய்தற்குரியர். பொருள் தேடுதல் பெரிதன்று, அதனை உயர்வான நன்முயற்சிகளின் வாயிலாகத் தேடுதலே வேண்டப்படுவது. அதனால் உயிராற்ற லும் உள்ளத்தின் உரமுங் கிளர்ந்து மிகும்.]

விளைபதச் சீறிடம் நோக்கி வளைகதிர்
வல்சி கொண்டுஅளை மல்க வைக்கும்
எலிமுயன் றனைய ராகி உள்ளதம்
வளன்வலி யுறுக்கும் உளமி லாளரொடு

இயைந்த கேண்மை இல்லா கியரோ;
கடுங்கண் கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென
அன்றுஅவண் உண்ணா தாகி வழிநாள்
பெருமலை விடரகம் புலம்ப வேட்டெழுந்து
இருங்களிற்று ஒருத்தல் நல்வலம் படுக்கும்
புலிபசித் தன்ன மெலிவில் உள்ளத்து
உரனுடை யாளர் கேண்மையொடு
இயைந்த வைகல் உளவா கியரோ.

—புறநானூறு, கஉ0.

எலியின் குணமென்ன புலியின் குணமென்ன என்பவற்றை விளக்கி, எலியின் குணம் போன்றவர்களோடு நட்புக்கொள்ளாமல் புலியின் குணம் போன்றவர்களோடு நட்புக்கொள்ளவேண்டும் என்னுங் கருத்தை இப் பாட்டு அழகாக அறிவுறுத்துகின்றது.

வயலில் நெல் விளைந்து முற்றிக் கிடக்கிறது. அங்கே எலி இருக்கிறது. அது, விளைந்த பதத்தையுடைய அச் சிறிய இடத்தைப் பார்க்கிறது. எலிக்கு, மேலே ஏறவேண்டிய முயற்சிகூட இல்லை. எலி வளையின் அருகிலேயே கதிர்கள் விளைந்து சாய்ந்து தரையோடு தரையாய் விழுந்து கிடக்கின்றன. உடனே அந்த எலி, விளைந்து கிடக்கும் அக் கதிர்களாகிய உணவைக் கதிர் கதிராகவே கறித்துக் கொண்டுபோய்த் தனது வளையில் நிறைய வைத்துக்கொள்கின்றது. எலியின் முயற்சி இவ்வளவுதான்.

மக்களினும் பலர் இங்ஙனம் எலி முயன்றாற்போலும் சிறிய முயற்சியுடையவரா யிருக்கின்றனர். பெருமுயற்சிக்குரிய உள்ள மேம்பாடு அவர்களிடம் இல்லை. அத்தகையவர்களோடு பொருந்தும் நட்பு, நல்ல நட்பன்று.

இனி, புலி என்ன செய்கின்றதென்பதும் நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும். புலி தன் வழியே போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இது விசையாய்ப் பாய்ந்துபோன போக்கில் ஒரு பன்றி கீழே விழுந்தது. அந்தப் பன்றி அஞ்சுதற்குரிய

தறுகண்மை யுடையதுதான். ஆண்பன்றியுமாகும். இருந் தாலும், அது பன்றிதானே! மேலும், புலிக்கு இடப்பக்க மாக அது வீழ்ந்தது. அதுவுமன்றி, புலி தனது முயற்சி யால் அதனோடு வீரமாய்ப் பொருது அதனை மாய்க்கவில்லை. தற்செயலாய்த் தானே வீழ்ந்தது. அதனால், புலிக்கு அப் போது பசியிருந்தாலும் அன்று அங்கே அந்தப் பன்றி யைக் கிழித்துத் தின்னவில்லை. அச் செயல் அதற்கு ஒரு குறைவாகத் தோன்றியது. மறுநாள், பெரிய மலையி லுள்ள தனது குகையின் இடம் தனிமையாகும்படி அங் கிருந்து புறப்பட்டது. அன்று உணவுக்கென்றே புறப் பட்டது அப்படி உணவை விரும்பி எழுந்துபோய் அந்தப் பெரிய மலைப் பிளவுகளிற் பாய்ந்து ஒரு பெரிய ஆண் யானையைத் தனது வலிமைமிகுந்த வலப்பக்கத்தில்விழுந்து இறக்கும்படி வீழ்த்தியது. அதன்பின் அப் புலி தனது ஆண்மைக் கிளர்ச்சி தோன்ற அந்த யானையைக் கிழித்துப் பெருமிதத்தோடு தின்று பசியாறிற்று என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

அங்ஙனஞ் செய்கின்ற புலி பசித்தாற் போன்ற மெலி வில்லாத நினைவும் அதற்கேற்ற முயற்சி யுரமும் உடைய நல்லோரது நட்பே நல்ல நட்பாம். அத்தகைய சிறந்த நட் போடு பொருந்திய நாட்களே வாழ்வில் உண்டாக வேண்டும்.

இந்தக் கருத்து எவ்வளவு அழகாகவும் மக்கள் வாழ்க் கையை எவ்வளவு முன்னேற்றக்கூடியதாகவும் இருக்கின் றது! முன்னோர் சொத்தாவது, எவரேனும் நன்கொடை யாக அளித்துவிடும் சொத்தாவது, எந்த வகையான இயைபுபற்றியோ தானே வந்துசேரும் சொத்தாவது, மிக எளிய முயற்சியினாலும் களவு சூது கள்ளம் ஏமாற்றம் கடு வட்டி முதலிய இழிந்த இயல்புகளாலுந் திரளும் சொத்தா வது எப்படியேனும் வாய்க்குமா என்று ஏங்கிக் கிடக்கும் அலித்தன்மையுள்ள மக்களின் இழிந்த நிலைக்கும் இப் புலி யின் உயர்ந்த நிலைக்கும் ஆ! எவ்வளவு வேறுபாடு! மன் பதை யுலகம் இன்ப உலகமாய்த் திகழவேண்டுமானால்,

இத்தகைய ஊழல்கள் ஒழிந்து மக்களில் ஆடவர் மகளிர் என்னும் இருபாலாருமே எவருங் குறைகூறக்கூடாத உயர்ந்த நினைவும் அதன்கண் உரமும் உடையவர்களாய்த் திகழவேண்டும்.

இச் சிறந்த வாழ்க்கை முறையை இவ்வளவு அருமையாகப் புலப்படுத்திய உரனுடையாளர் சோழன் நல்லுருத்திரன் என்னும் ஆசிரியராவர். இச் செய்யுள் ஒன்றினாலேயே, உலகம் அவரது பெரும்போக்கும் பெருமாட்சிமையும் நினைந்து நினைந்து பெரிதும் வியந்து வியந்து இன்புறுதற்குரியதா யிருக்கின்றது.

குறிப்புரை:—சீறிடம் - சிறு இடம்; சிறிய வயலிடம். வல்சி - உணவு. மல்க - நிரம்பும்படி. வைக்கும் - சேர்த்து வைக்கும். பின் உதவும் என்று எலி சேர்த்து வைப்பதுபோல மக்கள் தொகை சேர்த்து வைப்பதுகூட உயர்ந்த செயலாகாது என்பதும் பெறப்படும். ஆண்மையாற் பொருள் தேடவேண்டும். தனக்கு வேண்டிய அளவுக்கு இன்பமாய் நுகரவேண்டும். உடம்பு உள்ளங்களைச் செவ்வையாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். எஞ்சியதை அவ்வப்போதும் மாட்டாதார்க்கு ஈதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஈந்து வைப்பதே தொகுக்கும் சொத்து. இதுவே முறை. வாழ்க்கையிலும் உலக வியற்கையிலும் தன்னுள்ளத்திலும் நம்பிக்கை யில்லாதோரே பின் உதவும் எனத் தொகுத்து வைப்போராவர். எலி அங்ஙனந் தொகுத்துவைத்துப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்து விடவுமில்லை. புலி அவ்வப்போதும் புதுப் புது உணவு தேடி உண்டுவிடுதலால், அது கெட்டுவிடவுமில்லை. முயன்றனையராகி - முயன்றாற்போன்றவராகி. வளன் - செல்வம். வலியுறுக்கும் - இறுகப் பிடிக்கும்; அதாவது செலவழிக்காமல் கெட்டியாய்த் தொகுத்துவைத்திருக்கும். உளம் இலாளர் - முயற்சி மேம்பாடில்லாதவர். உளம் - முயற்சி மேம்பாடு. இல்லாகியர் - இல்லையாகுக; இல்லாமற் போகட்டும் என்பது. கடுங்கண் - தறுகண், அதாவது வன்கண்மை; கொடூரம். கேழல் - ஆண் பன்றி. இடம் - இடப்பக்கம். இடம்பட வீழ்ந்தது - இடப்பக்கத்தே விழும்படி வீழ்ந்தது. வழிநாள் - பின்னாள். விடர் - மலைப் பிளவு; இங்கே புலி இருக்கும். இக் கற்பிளவுகளைக் குகைகள் என்றும் சொல்வதுண்டு. அகம் - இடம். விடரகம் - பிளவிடம். புலம்ப - தனித்து நிற்கும்படி. வேட்டு - விரும்பி; உணவையும் அதற்கான முயற்சியையும் விரும்பி என்று கொள்ளவேண்டும். களிறு - இங்கே பொதுவாக யானை என்னுங் கருத்தில் வந்தது. ஒருத்தல் - ஆண்; களிற்று ஒருத்தல் - யானையின் ஆண்; ஆண் யானை என்பது. நல் - மிகுந்த; வலிமை மிகுந்த. மெலிவு இல் உள்ளத்து உரம் -

இளப்பமில்லாத மேற்கோளையுடைய செயலுறுதி. வைகல் - நாள். உளவாகியர் ஓ என்று பிரிக்கவேண்டும். ஓ என்பதற்குப் பொருளில்லை; அசை. உளவாகியர் - உளவாகுக. (ருகூ)

கரு. சான்றாண்மையின் ஆற்றல்

[பொருள்களின் மாறுபாடுகளெல்லாம் பண்புகளால் நிகழ்தற்குரியன; அவ்வாறே உடம்பின் மாறுபாடுகட்கும் உள்ளத்தின் பண்புகளே காரணம்; நல்ல பண்புகள் நல்ல உடம்பினை உருவாக்குகின்றது. செழுமையும் ஒளியும் பெறச் செய்கின்றது.]

யாண்டுபல வாக நரை இல ஆகுதல்
யாங்கா கியர்? என வினவுதி ராயின்
மாண்டஎன் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான்கண் டனையர்என் இளையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும் அதன்தலை
ஆன்றுஅவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே.

—புறநானூறு, ககூக.

பிசிராந்தையார் அருளிச்செய்த இந்த அரிய திருப்பாட்டில், இளமை குன்றாம லிருப்பதற்கு வழி காட்டப்படுகின்றது.

ஆண்டுகள் பல ஆக ஆக மக்களுக்கு நரைதிரை உண்டாகின்றன. அப்படி யாண்டுகள் பல ஆனாலும் நரைதிரை இலவாகும்படி செய்யவேண்டும். பிசிராந்தையார் அங்ஙனம் நரைதிரை யில்லாமல் விளங்கினார். அவரைப் பார்த்தவர்கட்கு வியப்பு உண்டாயிற்று. ஆண்டுகள் பல ஆகியும் நரை இலவாகுதல் எங்ஙனமாகும் என்று அவரை வினவினர். நீங்கள் அப்படி வினவுதிரானால், அதற்குரிய காரணங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் என்று கூறி இளமை குன்றாமலிருப்பதற்கு வழி சொல்லுகிறார்.

ஆண்டுகள் பல ஆனாலும் நரைதிரை இல்லாமல் இளமையாகவும் அழகாகவும் இருப்பதற்கு யார்க்கும் விருப்பமிருக்கும். ஆனால் அதற்கேற்ற உண்மையான வழியை யார் தெரிவிக்கிறார்கள்? சிலர் சில தவறான வழிகளுங் கற்

பித்துவிடுகிறார்கள். அவர்கள் கற்பிக்குந் தவறான வழிக ளாற் செலவும் மிகுதியாகின்றன. வீண் முயற்சிகளும் உண்டாகின்றன. மேலும், அவ் வழிகள், பலகாலம் பொறுத்து வரவிருக்கும் நரை திரைகளையும் மிகு விரைவில் வரவழைத்து இளமையிலேயே கிழத்தனத்திற்கு இடமாக்கி. விடுகின்றன.

பிசிராந்தையார் காட்டும் வழி இயல்பானது; உண்மை யில் இளமையில் வைப்பது; நிலையானது; செலவில்லாதது. என்றும் எங்கும் வாழ்வு தருவது. நரைதிரை உண்டாகா மல் நெடுங்காலம் இளமையாகவே இருக்கவேண்டும் என்று ஒருபோதும் நினையாதவர்களைக்கூட அவர்கள் அறி யாமலேயே அந்நிலையில் இருத்துவது. இதுவே முதுமையை ஒட்டும் ஒரே வழி. அவர் சொன்னது இது:

"நான் இல்வாழ்க்கையி லிருக்கிறேன். என் மனைவி, வாழ்க்கைக்கேற்ற மாட்சிமையான குணங்கள் உள்ளவள்; அறிவும் நிரம்பியவள். என் புதல்வர்களும் அறிவு நிரம்பிய வர்கள். என் வேலைக்காரர்கள் இளைஞர்கள்; நான் கருது வதையே அவர்களுங் கருதுவார்கள். என் நாட்டு அரச னும் முறையல்லாதவற்றைச் செய்யமாட்டான். தகுந்த வற்றையும் அவ்வப்போதுஞ் செய்து குடிகளைப் பாதுகாப் பான். இன்னும், நான் குடியிருந்து வாழ்கின்ற ஊரில், சான்றோராயிருப்பவரே பலர். அவர்கள் அறிவு நிறைந்து புலன் அவிந்து அருளிற் படிகின்ற வாழ்க்கை முறையை யுடையவர்கள். இவையே நான் நரை திரை இல்லாம லிருப்பதற்குக் காரணம்" என்பது.

இப்படி எல்லாரும் இருந்தால், உலகத்தில் நரை திரை உண்டாகா. மக்களும் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருப்பார்கள். ஆண்டு மிகுதியாகி மூத்தவர்கள்போலத் தோன்றினும், இருக்கும்வரையில் நரைத்தில்லாமல் வலிவோடிருந்து பின் மறைவார்கள். நோயினால் பல் நாட்கள் வருந்தி இறத்தல் என்பது அப்போது இராது. உடம்பு பழுதாகி மறைய வேண்டு மென்பதில்லை; வினை முடியும்போது பிசிராந்தை

யாரைப்போல ஏதானும் நற்செயல் காரணமாகவே மறைய நேரும்.

நற்குண நற்செயல்களே உடம்பை நோயில்லாமலும் நரைதிரை யில்லாமலும் இளமையாகவும் திருத்தமாகவும் மேனியாகவும் வைக்கும் என்னும் அரிய பெரிய உண்மை இதன்கண் காட்டப்படுகின்றது.

இளமைக்காகவும் நோயில்லாமைக்காகவும் மருந்து முதலியன பயன்படுத்துவது சிறந்த முறையன்று என்பதும், நல்ல உணவு முதலியவற்றையும்விட நல்ல உணர்வு செயல் முதலியவைகளே இதற்கு முதன்மையானவை யென்பதும் இதிலிருந்து வெளிப்படும்.

குறிப்புரை :—'மாண்ட என்' என்பதில் 'என்' என்பதற்கும் 'மாண்ட' என்பது அடைமொழியாய் நின்று நானும் நற்குண நற்செயல்களிற் சிறந்திருக்கிறேன் என்னுங் கருத்தையுங் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தக்கூடும். 'வாழ்க்கையில் மாட்சிமைப்பட்டுள்ள என்றன்' என்பது உரையாம். கண்டு அனையர் - கண்டாற் போன்றவர். அதாவது கருதினாற் போன்றவர். காண்டல் என்பது இங்கே கருதுதல் என்னும் பொருளில் வந்தது. இளையர் - பணியாட்கள். இளமைப் பருவ முடையோரே பணிக்குத் தகுதியானவ ராதலின் 'இளையர்' என்று வந்தது. அதன்றலை - அதற்குமேல். மனைவி, மக்கள், பணியாளர், அரசன் என்பவர்களை ஒரு பிரிவாகவும், சான்றோர்களை மற்றொரு பிரிவாகவும் பிரித்துச் சொல்வதற்காக 'அதன்றலை' என்று ஒரு சொல் கொடுத்திருக்கின்றது. மனைவி மக்கள் பணியாளர் அரசன் என்பவர்கள் பொதுவாக நற்செயலுள்ளவர்கள். ஆனால், சான்றோர்கள் உணர்வு முறையையே ஆட்சியாக உடையவர்கள். இல்வாழ்வி லிருந்தாலும் உணர்வாட்சியினாலேயே தமது வாழ்வை நடத்துகின்றவர்கள். ஆன்று - அமைந்து; நிரம்பி என்பது கருத்து. அவிந்து - புலன்வழி அவிந்து; மனம் அறிவின் வழியாய் நிகழ்ந்து என்பது குறிக்கவந்தது. அடங்கிய - அருளில் ஒருமையுற்ற என்பது உரை. இந்த அடக்கம் நிகழும்பொழுது மனமொழி மெய்கள் இயல்பாகவே அடக்கமாக நிகழும். (சo)

கச. ஏதானும் நல்லது செய்யவே வேண்டும்

[பிறவியினாற் பெறத்தகுந்த முடிந்த பயன் 'தெளிவு' என்பது. அதனைப் பெற்றோர், வேறு பெறவேண்டுவது யாதுமில்லை. பின்பு அவர் செய்வனவெல்லாம் நல்லனவே. காரணம், ஐயந்திரிபுகளற்று மெய்யுணர்வு நிலையாக அது விளங்குதலேயாகும். தெளிவடைந்த பெரியோர்க்குப் பிறவெல்லாம் பொருளல்ல.]

செய்குவங் கொல்லோ நல்வினை யெனவே
ஐயம் அறாஅர் கசடீண்டு காட்சி
நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணிவில் லோரே ;
யானை வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே ;
குறும்பூழ் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே ;
அதனால், உயர்ந்த வேட்டத் துயர்ந்திசி னோர்க்குச்
செய்வினை மருங்கின் எய்தல் உண்டுஎனில்,
தொய்யா உலகத்து நுகர்ச்சியும் கூடும் ;
தொய்யா உலகத்து நுகர்ச்சி இல்லெனின் ,
மாறிப் பிறப்பின் இன்மையும் கூடும் ;
மாறிப் பிறவா ராயினும், இமயத்துக்
கோடுஉயர்ந் தன்ன தம்இசை நட்டுத்
தீதுஇல் யாக்கையொடு மாய்தல்தவத் தலையே.

—புறநானூறு, உகச.

இந்தப் பாட்டின் அடிப்படையில் ஆ! எத்தகைய அருமையான வீர வுள்ளம் திகழ்கின்றது !

முதன்மையான செய்தியிலேதான் பலர்க்கு ஐயப்பாடு நிகழ்கின்றது. இப் பாட்டு அதனை அருமையாகத் தெளிவு படுத்துகின்றது.

நல்ல செயல்களைச் செய்யவேண்டுமென்று எல்லார்க்குமே விருப்பமிருக்கும். ஆனால், அதனால் உண்டாகக் கூடிய பலவகையான இடையூறுகள் கருதி அந்த விருப்பம் செயலில் வருவதில்லை. சிறிது செயலில் வந்தாலும் அதனை முடிவுபோகச் செய்வதில்லை. சில வேளைகளில் இத் தகைய நல்ல செயல்கள் செய்யவேண்டுவது கட்டாயந்தானா என்னும் ஐயுறவும் சிலர்க்கு உண்டாகிவிடும். அந்த ஐயம் எளிதில் அகலுவதுமில்லை.

அழுக்குச் செறிந்த அறிவும் அதிலிருந்து நீங்கமாட்டாத முயற்சியற்ற உள்ளமும் உடைய தெளிவில்லாதோரே இங்ஙனம் ஐயம் அறாதவர்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

நற்செயல்களைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டுவது ஒன்றே மக்களுக்குக் கடமை. அவை நிறைவேறுகின்றனவா? நல்ல பயன் தருகின்றனவா? என்பனவெல்லாங் கருதுதல் கடமையன்று.

பிறவியின் கடமை உணர்வு விளக்கம் பெறுவது என்பது ஒன்றுதான். அந்த விளக்கம் நற்செயல்கள் செய்துகொண்டிருப்பதனாலேதான் உண்டாகும். செயல்கள் நடைபெறுகின்ற அளவுக்கு அவ் விளக்கமும் உண்டாவது திண்ணம். மற்றப்படி மக்கள் விருப்பப்படியே எல்லாம் நடைபெறவேண்டுமென்னும் முறைமை ஒன்றுமில்லை. மக்கள் நினைப்பவையெல்லாம் சரியானவையே என்று துணியக்கூடாமையால் அவர்கள் நினைப்பின்படியே நிறைவேறவேண்டுமென்னும் முறைமையும் எதிர்பார்க்கக்கூடியதன்று.

மிகவும் அரிய செயலான யானைவேட்டைக்குச் செல்லும் யானை வேட்டுவன் ஒருவன், அவன் கருதியபடி யானையைப் பெறவுங்கூடும். ஆனால் மிக எளிய செயலான காடை வேட்டைக்குச் செல்லுங் காடை வேட்டுவன் அது பெறாமல் வறுங்கையோடு திரும்பவுங் கூடும். முயற்சி செய்வதொன்றே மக்கள் கருதவேண்டுவது. மற்றவை கருதுவது அவர்கள் கடமையன்று. இம் முறையில் நற்செயல்கள் செய்வோரே உயர்ந்தவராவர். உயர்ந்தவரென்பதற்கு அடையாளம் அவர் உயர்ந்த விருப்ப முடையவராயிருப்பதுதான்.

இத்தகைய உயர்ந்தோர்க்கு அவர்கள் செய்கின்ற நற்செயல்களின் சார்பில் எவையேனும் நன்மைகள் அடையக்கூடியவை நேருமாயின் ஆ! இன்பத்திற் சோர்வு என்பதே இல்லாத 'உம்ப ருலகத்து நுகர்ச்சி' யென்னும் மிகப் பெரிய போகமும் அடையக்கூடும்.

ஆனால் அப்படியொன்று நேரக்கூடுமென்பதிலும் அத் தெளிவில்லாதோர்க்கு ஐயம் உண்டாகும். நற்செயல்களாலாகிய அந்த நன்மை இப்பிறப்பிலேயே கைகூடாமல், உம்ப

றுலகத்தின்கண்ணும் கூடாதாயின், மாறிப் பிறக்கும் மறு பிறப்பிலேனும் ஒருகாற் கைகூடும்; அல்லது அதன்கண்ணுங் கூடாமற்போனாலும் போகலாம்.

ஆனால் மறுபிறப்பு என்பதொன்று உண்டா என்பதே முதலில், சிலர்க்கு ஐயமாயிருக்கும். அப்படி மாறிப் பிறப்பதே இல்லையானாலும் இமயமலையின் உச்சி எவ்வளவு உயரத்தில் ஓங்கியிருக்கின்றதோ அவ்வளவு பெரிய புகழையேனும் தம் நற்செயல்களால் இவ்வுலகத்தில் நிலைநிறுத்தி விட்டுப் பழித்தலில்லாத உடம்போடு இறந்துவிடுவது மிகவுஞ் சிறந்ததாயிருக்குமன்றோ!

ஆதலால் எவ்வகையாற் பார்த்தாலும், நற்செயல்களைக் கூடியவரையிற் செய்துகொண்டிருப்பதே நல்லது என்னும் முடிபில் யாரும் ஐயங் கொள்வதற்கு இடமில்லை யென்பது தெளியப்படும்.

இக் கருத்து இப் பாட்டில் அழகாக அறிவுறுத்தப் பட்டிருக்கின்றது.

குறிப்புரை :—'செய்குவம் கொல் ஓ' என்று பிரிக்க வேண்டும். இவற்றிற் 'கொல்' என்பதற்குப் பொருளில்லை; அசை. அதை எடுத்துவிட்டால் 'செய்குவம் ஓ' என்பவை 'செய்குவமோ' என நிற்கும். 'செய்வோமா நல்வினை என்று கருதி ஐயம் அறார் துணிவில்லோர்' என்பது தொடர். அறார் - நீங்கார். கசடு - இங்கே அழுக்கு. ஈண்டு - செறிந்த. காட்சி - அறிவு. துணிவு - தெளிவு. குறும்பூழ் - காடை என்னுஞ் சிறிய பறவை. வறுங்கை - வெறுங்கை. வேட்டத்து - விருப்பத்தையுடைய. 'உயர்ந்து இசின் ஓர் கு' என்பவற்றில் 'இசின்' என்பதற்குப் பொருளில்லை. அதனை எடுத்துவிட்டால் மற்றவை 'உயர்ந்தோர்க்கு' எனச் சேரும். வினை மருங்கின் - வினைச் சார்பில். எய்தல் - இங்கே நுகர்தல் என்னுங் கருத்தில் வந்தது. தொய்யா - சோர்வில்லாத; தொய்யா உலகம்-நுகர்வதில் சோர்வு இல்லாத இன்ப உலகம்; இங்கே போக உலகத்தை உணர்த்தும்; மாறிப் பிறப்பின் உண்மையும் கூடும்; இன்மையுங் கூடும் என்று கொள்ளவேண்டும். இன்மையும் என்று உம் கொடுத்துக் கூறினமையால் உண்மையும் என்பதும் பெறப் பட்டது. நுகர்ச்சி உள்ளமையும் இல்லாமையும் என்று கொள்ள வேண்டும். கோடு - உச்சி. இசை - புகழ்; நட்டு - நிலைநிறுத்தி. யாக்கை - உடம்பு. அதற்குத் தீது என்றது பழி. தவ - மிகவும். தலை - சிறந்தது. (சக)

கரு. நயமான பேச்சு

[சிலரைக் கண்டித்தால் திருந்துவர்; சிலரைப் பாராட்டினால் திருந்துவர்; சிலரைப் பொருள் உதவி ஆதரவு செய்தால் திருந்துவர்; சிலரை ஆதரியாது நின்றால் திருந்துவர். தலைவனைத் திருத்தும் முறையொன்று இச் செய்யுளில் வருகின்றது. அழகிய இனிய நன் முறை.]

செந்தா மரைமலருஞ் செய்வயல் நல்லூர!
நொந்தால்மற் றுன்னைச் செயப்படுவ தென்னுண்டாம்?
தந்தாயும் நீயே, தரவந்த நன்னலம்
கொண்டாயும் நீயாயக் கால்.

—திணைமொழி ஐம்பது, ௩௬.

எப்போதும் நயமான பேச்சுகளே உள்ளத்தைப் பதமாகத் திருப்பவல்லன. சுடு சொற்கள் சினத்தையும் எதிர்ப்பையும் உண்டாக்கும்.

அதுவுந் தலைவராயிருப்பவர்க்குத் தம்மேல் அன்பு உண்டாகும்படி அவருள்ளத்தைப் பதப்படுத்துவதென்பது அவ்வளவு எளிதாகுமா? அதற்கு எவ்வளவோ கண்ணியமும் மென்மையும் கடமையுணர்வும் வேண்டும்.

தலைவன் வெளியிற்பிரிந்து பின்வந்தான். அவனை மறுப்பது என்னவோ தலைவிக்கு முடியாத காரியம். அவன் உள்ளத்தை எப்படியானுங் கனிவித்துத் திருத்துவதொன்றே அவள் செய்யக்கூடியது. தலைவியின் தோழி பின்வருமாறு நயமாகச் சொல்லுகிறாள்:

"செந்தாமரைகள் மலர்கின்ற பண்படுத்தப்பட்ட வயல்களையுடைய நல்ல ஊரனே! எங்களுக்கு, முன், அழகு தந்தவனும் நீயே; இப்போது, அதனை வாங்கிக்கொள்கின்றவனும் நீயேயாயிருந்தால் நாங்கள் வருத்தப்பட்டு உன்னைச் செய்யக்கூடியது என்ன இருக்கின்றது? ஒன்றுமில்லையே."

இச் சொல், கடமையுணர்வுக்கு மீறியதாயில்லை; ஏனென்றால், அவனை அவள் மறுக்கவில்லை. அவன்

தலைமைக்கு இழுக்கான முறைமையிலும் பேசவில்லை. மேலும், பெருந்தன்மையும் மென்மையும் வாய்ந்திருக்கிறது.

தலைவனோ அறிவுடையவன்; இது தக்க உருக்கத்தையும் திருத்தத்தையும் அவனுக்கு விளைவியாமற் போகுமோ!

நமது ஊரிலுள்ள வயல்கள்கூட நன்றாய்ப் பண்படுத்தப்பட்டுச் செந்தாமரை மலர்களும் மலர்வதற் கேதுவாயிருக்க, நமதுள்ளம் அங்ஙனம் பண்படுத்தப்பட்டுச் சிறந்த நற்குணமலர்கள் மலர்வதற் கிடமாயில்லை என்னுங் குறிப்பினாலன்றோ, தோழி நம்மைச், "செந்தாமரை மலருஞ் செய்வயல் நல் ஊர," என்று முதலெடுப்பிலேயே உறுத்தலாகவும் நயமாகவும் விளித்திருக்கிறாள் என்றெல்லாம் அவனுள்ளம் நினைக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

குறிப்புரை :—நலம் - அழகு; தலைவன் கூடும்போது தலைவிக்கு அழகுண்டாகிறது. அவன் பிரியும்போது அப் பொலிவும் மங்கிவிடுகிறது. ஆதலாற் கொடுத்தவனும் வாங்கினவனும் அவனாகின்றான். கொடுத்தவனே வாங்கிக்கொள்ளும்போது, செய்வது என்ன இருக்கின்றது? இந் நயந் தோன்றத் தோழி பேசியிருக்கிறாள்.

---

7. வீரம்

க. சான்றோர் பாராட்டின் முதன்மை

[சான்றோர்களாற் பாராட்டப்படுதலும், ஏனையோரால் விரும்பப்படுதலும் எளிதில் அமைவன அல்ல ; அமைந்தால் அவை மாட்சிமையானவையே. அவ்வாறு அமையும்படி ஒழுகுதல் சிறந்த வீரமாகும். எனப் பெரும்படை வீரத்தை இவ் வொழுக்க வீரம் வெல்லும்.]

நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுநர்
இளையன் இவனென உளையக் கூறிப்
படுமணி இரட்டும் பாவடிப் பணைத்தாள்
நெடுநல் யானையும் தேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாமென்று
உறுதுப் பஞ்சாது உடல்சினம் செருக்கிச்
சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமம் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு
ஒருங்ககப் படேஎ னாயின் பொருந்திய
என்னிழல் வாழ்நர் செல்நிழற் காணாது
கொடியன்எம் இறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக ;
ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பின்
புலவர் பாடாது வரைகஎன் நிலவரை
புரப்போர் புன்கண் கூர
இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே.

—புறநானூறு, எஉ.

உடம்பை அழகாக வைத்துக்கொள்வது சில நேரங்களில் இன்பந் தரும். உணர்வை அழகாக வைத்துக் கொள்வது எப்போதும் இன்பந் தரும். அந்த இன்பம்

தூயதாகவும் இருக்கும்; என்றும் நிலைக்கும்; மேலும், வீரத்திற் சிறந்த வீரமும் அது.

அழகான உணர்வுகளில் இங்கே மூன்று உணர்வுகள் காட்டப்படுகின்றன. ஒன்று: பகைவர்க்கு இடங்கொடாமல் வாழ்வது. மற்றொன்று: தன்கீழ் வாழ்வார்க்கு இடருண்டாகாத முறையில் ஒழுகுவது. இன்னொன்று: சான்றோர்கள் பாராட்டி மகிழத்தக்க நிலையில் நிற்பது.

இங்கே சொன்ன இம்மூன்று உணர்வுகளில், 'முதல் உணர்வு என்னிடம் இல்லாமற் போகுமானால், பின் இரண்டு உணர்வுகளையும் யான் இழந்தேன் ஆகுக,' என்று வஞ்சினங்கூறும் முறையில் இப்பாட்டு அமைந்திருக்கின்றது. இது தலையாலங்கானத்து நெடுஞ்செழியன் பாட்டு; இதனால் இச் செழியன், தன் உணர்வை அழகாக வைத்து வாழ்வதிற் பெருங்கருத்துடையவனாயிருக்கின்றான் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. மற்றவை அவனுக்குப் பொருளல்ல.

அவன் வீரவுணர்வோடு வஞ்சினங் கூறுவது வருமாறு:

"என்னை நோக்கி, 'இவனது நாட்டை மேன்மையாகக் கூறுவோர் எங்களால் நகைக்கத்தக்கவர்கள்; இவன் ஒன்றும் அறியாத சிறுவன்' என்று யான் மனம் வருந்தச் சொல்லி, யானையும் தேரும் குதிரையும் காலாட்களும் யான் உடையேன் என்று மிகுந்த வலிமைக்கு அஞ்சாமல், என்னோடு மாறுபடுகின்ற சினம் மிகுந்து என்னைப் புன்சொல் சொல்லிய இந்த அரசரை இதோ போரில் அழியத் தாக்கி அவரை அவர் முரசத்தோடு ஒருங்கு கைப்பற்றுமற்போனேனானால், என் நிழலில் வாழ்கின்றவர்கள் வேறு செல்லக்கூடிய நிழல் காணமாட்டாமல், கொடியன் எம் அரசன் என்று கருதிக் கண்ணீர் பெருக்கிப் பழிதூற்றக்கூடிய கொடுங்கோல் அரசனாக யான் ஆகுக;

"மாங்குடி மருதன் என்னும் சான்றோரை முதல்வராக உடைய பெரியோர்கள் எனது நிலப்பகுதியைப்

பாராட்டிப் பாடாமல் நிறுத்திக்கொள்ளும்படி எனது நிலைமை கெடுவதாகுக !'' என்பது.

இதனால், இவ்வரசனின் உணர்வு அழகுகள் மிகவும் பெருமிதத்தோடு விளங்குதல் காணலாம்.

பகைவர்க்கு இடங்கொடாத உணர்வைவிட, பின் இரண்டுணர்வையும் அவன் மிகவும் மேலாகக் கருதிப் பாது காத்து வந்திருக்கிறானென்பது, அவற்றின்மேல் வைத்து அவன் வஞ்சினங் கூறினமையால் தெரிகின்றது.

அத்தகைய உயர்ந்த உணர்வுகளில், சான்றோராற் பாராட்டப்படும் நிலைமையில் ஒழுகுதல் பின்னும் உயர்ந்த தொன்றாகக் கருதப்பட்டிருத்தலின், அக்காலத்திற் புலவர் கட்கிருந்த நன்மதிப்பும் செல்வாக்கும் எவ்வளவு உயர்ந்த நிலையில் ஓங்கியிருந்தன வென்பதுந் தெளிவாகின்றது !

யாராயினும் என்ன ? அழகிய உணர்வுகளைப் போற்றி யொழுகுதலே இவ்வளவு மேன்மைக்குங் காரணம் !

குறிப்புரை :—நகுதக்கனர் - நகைக்கத்தக்கவர் ; மீக் கூறுநர் - மேன்மையாகப் புகழ்ந்து கூறுகின்றவர். உளைய - வருந்த ; படு மணி இரட்டும் பா அடி பணைத் தாள் நெடு நல் யானை - ஒலிக்கும் மணிகள் மாறி யிசைக்கின்ற, பரந்த அடியமைந்த பெரிய கால்களை யுடைய உயர்ந்த சிறந்த யானை ; படுமணி இரட்டும் யானை என்று கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். படை அமை மறவர் - படைத்திறம் அமைந்த வீரர். உறு துப்பு - மிக்க வலிமை. உடல் - உடலுதல் ; மாறுபடுதல். செருக்கி - மிகுந்து. சினம் கெழு வேந்தர் - சினம் பொருந்திய அரசர். அருசமம் - கடும்போர். அகப்படேனாயின் - கைப்பற்றேனானால் என்னுங் கருத்தில் வந்தது. வாழ்நர் - வாழுங் குடிகள். இறை - அரசன். கோலேன் - கோலையுடையேன். ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி மாங்குடி மருதன் - உயர்ந்த தலைமைப் பாட்டுக்குரிய சிறந்த கேள்வியையுடைய மாங்குடி மருதன். உலக மொடு நிலைஇய பலர் புகழ் சிறப்பின் புலவர் - உலகமுள்ளளவும் அத னோடு நிலைபெற்ற, பலர் புகழும் மேன்மையையுடைய புலவர். 'உலக மொடு நிலைஇய சிறப்பு' என்று கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். வரைக - ஒரு வரம்பு செய்துகொள்ளட்டும் என்பது. அதாவது, எனது நாட் டின் அளவு வரையிற் பாடக்கூடாது என்று ஒரு வரம்பு செய்து கொள்ளட்டும் என்பது பொருள் ; பாடாமல் நிறுத்திக்கொள்ளட்டும்

என்பது கருத்து. என் நிலவரை - எனது நாட்டின் அளவு. புரப்போர் புன்கண் கூர - என்னாற் காப்பாற்றப்படும் சுற்றத்தார் துன்பம் மிக. இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மை - இல்லையென்று இரப்போர்க்கு ஒன்று கொடுப்பதற்கியலாத வறுமை. இன்மை - வறுமை. யான் உற - யான் அடைய; இரப்போர்க்கு ஈயமாட்டாத வறுமையை யான் அடைய; அதனாற் புலவர் பாடாது வரைக என்று கூட்டி முடித்துக்கொள்ளவேண்டும். (சங)

உ. ஈகையும் வீரமும்

[இகழ்வார்முன் பீடுநடை எவர்க்கும் இன்றியமையாதது; வீரத்தின் உருவமே அது. ஊக்கம் அவ்வீரம் நிகழ்த்துதலிற் காட்டல் வேண்டும். இன்றேல், வாழ்க்கை உறக்கத்திற் சேர்ந்ததாய் ஒழியும். பொதுமகளிரொடு கூடுங் காமுகர் வாழ்க்கையினுந் தீயது அது.]

மெல்ல வந்துஎன் நல்லடி பொருந்தி
ஈயென இரக்குவ ராயின் சீருடை
முரசுகெழு தாயத்து அரசோ தஞ்சம்;
இன்னுயி ராயினுங் கொடுக்குவென்; இந்நிலத்து
ஆற்ற லுடையோ ராற்றல் போற்றாதுஎன்
உள்ளம் எள்ளிய மடவோன், தெள்ளிதின்
துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல
உய்ந்தனன் பெயர்தலோ அரிதே; மைந்துடைக்
கழைதின் யானைக் காலகப் பட்ட
வன்திணி நீள்முளை போலச் சென்றுஅவண்,
வருந்தப் பொரேஎ னாயின், பொருந்திய
தீதுஇல் நெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளாப்
பல்இருங் கூந்தல் மகளிர்
ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகஎன் தாரே.

—புறநானூறு, எங.

சோழன் நலங்கிள்ளி ஓர் அரசன். ஒரு புலவருங்கூட. அவ் வரசனே இப் பாட்டைப் பாடியிருக்கிறான். அவன்

வீரம் இப் பாட்டிற் பலவகையாகப் புலப்படுகின்றது. கொடுப்பதிலும் உயர்ந்த வீரங் காட்டுகிறான்; பகைவர்க்கு இடங்கொடாமையிலும் மிகுந்த வீரங் காட்டுகின்றான். பொருட்பெண்டிரைச் சாராத ஆண்மையிலும் பேராண்மை காட்டுகின்றான்.

கோடை வீரம்: நள்ளி சொல்லுகிறான்: "என் அரசை அடைய விரும்பும் பகைவர்கள், மெல்ல வந்து எனது நல்ல அடியை அடைந்து, 'தேவரீர் கொடுத்தருள வேண்டும்' என்று இரந்து கேட்பார்களானால், சிறப்புப் பொருந்தியதும் முரசு உடையதும் பழமையாய் வரும் உரிமையுடையதுமான இந்த அரசோ, அவர்களுக்கு எளிதிற் கிடைத்துவிடும்; எனது இனிய உயிரேயாயினும், அங்ஙனம் அவர் இரந்து கேட்பாராயின் கொடுத்துவிடுவேன்' என்பது அவன் கொடை வீரப் பேச்சு. கொடுக்கும் இயல்பில் மற்றவர்களையெல்லாம் பின் தள்ளி அவன் எவ்வளவு மேம்பட்டவனாக விளங்குகின்றான்! ஒரு நிலையிலிருந்து அதனினும் உயர்ந்ததொரு நிலையில் மேம்படுதலன்றோ வீரம் என்பது.

படை வீரம்: "அப்படி இரந்து கேளாமல், இந்நாட்டில் என் அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலிய ஆற்றலுடையோரது வலிமையைப் பெரிதாகக் கருதாமல் எனதுள்ளத்தை இகழ்ந்த மடத்தன்மையை யுடையோன், தாங்குகின்ற புலியை இடறின குருடன்போலப் பிழைத்துப்போதல் என்பதோ முடியாத காரியம். மூங்கிற் காட்டிலே பேர்ய் மூங்கிலைத் தின்னும் வலிமையையுடைய யானையினது காலின்கீழ் அகப்பட்டுக்கொண்ட வலிய திண்ணிய மூங்கில் முளைபோல அவன் சிதைந்தொழியும்படி படையெடுத்துச் சென்று அவன் நாட்டிலேயே போர் செய்வேன்."

இது, நள்ளியினது படைவீரப் பேச்சு. இதன்கண் வந்திருக்கும் உவமைகள் மிகவுந் திறமானவை. அவன் உள்ளம் அவ்வளவு மேம்பாடான வீரம் படைத்திருப்பத

ளுல், அவன் சொல்லில் அத்தகைய வீர உவமைகள் வெளி வரலாயின.

நடை வீரம்: "அப்படி நான் அவனைப் பொருது அழிக்காவிட்டேனுனல், பொருத்தமான தீதில்லாத நெஞ்சத்தால் காதல்கொள்ளாத பொருட்பெண்டிரது பொருந்தாத முயக்கத்தி னிடையில் எனது மாலை குழையட்டும்."

இது நள்ளியின் நடைவீரப் பேச்சு. நடை - ஒழுக்கம்; ஒழுக்கத்தில் வீரங்காட்டுவது, வீர வுணர்வுகளெல்லாவற்றிலும் வீரமானது. உயர்ந்ததென்று கருதிப் போற்றிவருகின்ற கருத்தின்மேலேதான், யாரும் வஞ்சினங் கூறுவது வழக்கம். ஆதலால், நள்ளி, கொடை வீரம் படை வீரம் என்பவற்றைப் பார்க்கிலும் நடைவீரத்தைப் பெரிது மதித்து ஒழுகிவந்தவன் என்பது நன்கு பெறப்படுகின்றது. வஞ்சினங் கூறுமுகமாகக் கருத்துகளைப் புலப்படுத்துதல் எவ்வளவு ஆற்றலாக இருக்கின்றது!

குறிப்புரை:—பெருமிதத்திஞல், தனது அடியைத் தானே நல்லடி என்று புகழ்ந்துகொண்டான். முரசு - வெற்றி முரச வாச்சியம். தஞ்சம்-எளிது. போற்ருது - பெரிதாக எண்ணுமல், எள்ளிய - இகழ்ந்த. மடவோன் - அறிவிலான். இடறினபின் புலியைத்தான் இடறினேம் என்று தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்ட குருடன்போல என்றற்கு, 'தெள்ளிதின்' என்ருர். துஞ்சு - தூங்குகின்ற. சிதடன்-குருடன். உய்ந்தனன் பெயர்தல்-உய்ந்தனனுப் பெயர்தல்; பிழைத்துத் தப்புதல் என்பது கருத்து. அரிது என்பது முடியாமை காட்டிற்று. 'மைந்து உடை யானை' 'கழை தின் யானை' என்று கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும். மைந்து - வலிமை; கழை - மூங்கில். சென்று - படையெடுத்துச் சென்று. அவண் - அவ்விடத்தில்; அப் பகை நாட்டிலேயே. பொரேஎனுயின்-போர் செய்யேனுனல்; 'பொருந்திய நெஞ்சம்' 'தீது இல்லாத நெஞ்சம்' என்று கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். அத்தகைய நல்ல நெஞ்சத்தால் உண்மையான காதல் கொள்ளாத மகளிர் முயக்கிடை என் தார் குழைக என்ருன். இங்கே கூறப்பட்ட மகளிர் பொருட் பெண்டிர். அது, கெட்ட ஒழுக்கமாதலின், அதன்மேல் வைத்து வஞ்சினம் கூறினுன். பல் இரு கூந்தல் மகளிர்-பலவான கரிய கூந்தலையுடைய பொருட் பெண்டிர். கூந்தல், இழை போலத் தனித்தனியாய்ச் சிக்கின்றி யிருத்தலாற் 'பல கூந்தல்' என்ருர். ஒல்லா - பொருந்தாத; முயக்கு - முயக்கம்; தழுவுதல். குழைக-கசங்குக. தார் - மார்பின் மாலை. (௩௪)

௩. வீரமும் இரக்கமும்

[வீரம் என்பது நற்குணங்களுள் ஒன்று ; தன்னிலை தாழாமைக்கு ஆவன செய்யும் பண்பு அது ; முரட்டுக் குணமன்று ; வீர முடையோர் உள்ளம், மிக்க இரக்க குணம் வாய்ந்து திகழும். பகைவராயினும் அவர் ஒன்று வேண்டுவராயின் அவர்க்கு இரக்கங் காட்டுதல் வீரர் இயல்பு.]

அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே ;
நளிகொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்
உழவர் உழாதன நான்குபயன் உடைத்தே ;
ஒன்றே, சிறிஇலை வெதிரின் நெல்விளை யும்மே ;
இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின் பழம்ஊழ்க் கும்மே ;
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே ;
நான்கே, அணிநிற ஓரி பாய்தலின், மீதுஅழிந்து
திணிநெடுங் குன்றம் தேன்சொரி யும்மே ;
வான்கண் அற்றுஅவன் மலையே ; வானத்து
மீன்கண் அற்றுஅதன் சுனையே ; ஆங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்,
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்,
தாளின் கொள்ளலிர் ; வாளின் தாரலன் ;
யான்அறி குவன்அது கொள்ளு மாறே ;
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரையொலி கூந்தல்நும் விறலியர் பின்வர
ஆடினிர் பாடினிர் செலினே,
நாடும் குன்றும் ஒருங்குஈ யும்மே.

—புறநானூறு, ௧0௯.

தமிழ் நாட்டில் 'பாரி' என்னும் வள்ளல் ஒருவன் இருந்தான். அவன் இரக்கமே வடிவானவன். கொடுப்ப திற் பேர்போனவன். அந்த வகையில் தமிழ் நாட்டில் அவனுக்குத்தான் முதற் பெயர். 'பறம்பு நாடு' என்பது அவன் நாடு அதில் முந்நூறு ஊர்கள் உண்டு. பறம்பு

மலை என்று ஒரு வளமான மலையும் உண்டு. அவன் இருப்பிடம் அதுதான். பெரிய வீரன்; பேராற்றலுள்ளவன். அவனுக்குப் பெண்கள் இருவர் இருந்தனர்.

பாரிக்கு நாட்டில் பெரும்புகழ் ஓங்குவதனால், பெரிய அரசர்களான மூவேந்தரும் அவனைத் தமக்கு உறவினனாக ஆக்கிக்கொள்ள விரும்பி, அவன் மகளிரை மணஞ் செய்து கொடுக்கும்படி கேட்டார்கள். மணம் காதலின்வழி நடைபெறுவதாதலால், பாரியும் அவன் மகளிரும் அதற்கு இசையவில்லை. அதுகண்டு, மூவேந்தருஞ் சினங்கொண்டு, தம்முள் ஒருங்கு கூடி, அவன் பறம்பு மலையை முற்றுகை செய்து அவன் மகளிரை வலிந்து சிறைபிடிக்கத் தீர்மானித்தார்கள். உடனே தத்தமக்குரிய நான்கு வகையான பெரிய படைகளுடன் வந்து, அம் மலையைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

பாரிக்குக் 'கபிலர்' என்னும் பெரும்புலவர் உயிர் நண்பர். நினைவு, சொல், செயல் என்னும் மூன்றிலும் அவர் தூய்மையானவர். அவர் மூவேந்தரையும் அணுகி, "இந்த முற்றுகை அறநெறியைச் சேர்ந்ததாக இல்லையே! இது வேண்டாம்; மேலும், பாரி, பெரிய வீரன்; அவனை வெல்ல முடியாது," என்று அறிவுரை சொன்னார். அவர்கள் அதற்குக் காது கொடுக்கவில்லை.

"அப்படியானால், இந்த மலையைப் பெறுவதற்கு இது வழியாகாது. அவனிடம் நீங்கள் பரிசில் விரும்பி, இரப்போராக வந்தால், உடனே இரங்கிக் கொடுத்துவிடுவான். அதுதான் நடக்கக்கூடியது," என்று பாரியின் ஆண்மை பின்னும் புலப்படும்படி, அவர் விளக்கினார். இந்தப் பாட்டில் அக் கருத்துகள் அழகாகக் கூறப்படுகின்றன. அவை வருமாறு:

"இரங்கத் தக்கதோ 'பாரி'யின் பறம்பு மலை. அப்படி ஒன்றும் இல்லை. நீங்களோ; பெருமை கொண்ட போர்முரசு உடையவர்களே; அப்படிப்பட்ட நீங்கள் ஒருவராயில்லாமல் மூவிராய் முற்றுகை செய்தாலும் என்ன பயன்?

" பாரியும் அவன் படைகளும் எத்தனை நாளானாலும் கீழே வரவேண்டிய வேலையே இல்லை. உழவர் உழாமல், தாமே பயிராகத்தக்கவையான நான்கு வகை விளையுள்களை இந்தப் பறம்பு மலை உடையதாயிருக்கின்றது. வேண்டுமானால் எண்ணிக்கொள்ளுங்கள். ஒன்று: சிறிய இலைகளையுடைய மூங்கிலின் நெல் விளையும். இரண்டு: தித்திப்பான சுளைகளையுடைய பலாவின் பழம் பழுக்கும். மூன்று: செழுமையான கொடிகளையுடைய வள்ளியின் கிழங்குகள் நிலத்தின்கீழ் இறங்கும். நான்கு: தேன் முதிரும்போது அதனிடத்தில் அழகிய ஒளியையுடைய ஒருவகையான நீல நிறம் பரந்து தேன் கூடு கனமாவதனால், அது தொங்கும் கொடி, மேற்பக்கம் அறுந்துவிழ அதனால் இந்த வலிவான பெரிய மலை எப்போதும் தேன் சொரிந்துகொண்டிருக்கும். இப்படி நெல்வகை, பழவகை, கறிவகை, மதுவகை என எல்லாம் இந்த மலையி லிருக்கின்றன. இன்னும் அவன் மலையோ, வானத்தின் இடத்தை ஒத்தது; அப்படி மிகப் பெரியதாயும் உயரமாயும் இருக்கிறது. அந்த வானத்தி லுள்ள விண்மீன்களை ஒத்தது அந்த மலையின் நீர்ச்சுனை; அவை பலவாகவும் தெளிவாகவும் இருக்கின்றன. ஆதலால், பரவலான இடத்துக்கும் நல்ல நீருக்குங்கூட இங்கே குறைவில்லை.

" அப்படிப்பட்ட மலையில், மரங்கள்தோறும் உங்கள் யானைகளைக் கட்டிவைத்தீர்களானாலும், இடமெல்லாம் தேர்களைப் பரப்பிவைத்தீர்களானாலும் இந்தப் போர் முயற்சியினால் இம் மலையைக் கொள்ளமாட்டீர்கள். உங்கள் வாள் வலியினால் அவன் தரமாட்டான்.

" நான் அறிவேன் அது கொள்ளும் வழியை. என்ன தெரியுமா? வடித்து முறுக்கப்பட்ட நரம்புகளையுடைய சிறிய யாழ்கள் பண்ணி, நீங்கள் பாணர்கள்போலக் கோலங் கொள்ளவேண்டும்; மணமுள்ள தழைத்த கூந்தலையுடைய உங்கள் மனைவிமார் பாடினிகள்போலக் கோலங்கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் பின்னேவர நீங்கள் ஆடுகிறீர்களாய்ப் பாடுகிறீர்களாய் அவனிடம் போனால்,

ஆய்; அப்போது உங்களுக்கு இந்தப் பறம்பு மலையையும் இதுவல்லாமல் இந்தப் பறம்பு நாட்டையுங்கூட ஒன்றாய்க் கொடுத்து விடுவான்,'' என்று கபிலர் சொன்னாரென்பது.

இணையற்ற வீரமும், அதே நேரத்தில் அதன் அடிப் படையில் மிகத் தெளிவான இரக்க உள்ளமும் ஒருவ னிடத்திலேயே கண்ணியமாய் அமையக்கூடும் என்னும் சிறந்த உண்மையும், பிறவும் இந்தப் பாட்டில் தேங்குநீர் போலத் தெளிவாய் விளங்குகின்றன.

குறிப்புரை :—அளிதோ - இரங்கத்தக்கதோ. நளி கொள் முரசு - பெரிய முரசு என்பது கருத்து. முரசு - போரிடும்போது ஒலிக்கும் வாச்சியம். வெதிர் - மூங்கில். தீம் - தித்திப்பான. ஊழ்க்கும் - முதிரும்; பழுக்கும் என்பதற்கும் அதுதான் பொருள். ஓரி - இங்கே நீலம். பாய்தல் - பரத்தல். மீது - மேல் இடம். வான்கண் - வானிடம். அற்று - ஒத்தது. மீன்கண் என்பதில், கண் என்பதற்குப் பொருளில்லை: அசை. தாள் - முயற்சி. சுகிர் புரி நரம்பு - சுகிர்ந்து புரிந்த நரம்பு; சுகிர்ந்து - வடித்து. புரிந்த - முறுக்கப்பட்ட. சீறியாழ் - சிறு யாழ். விரை - மணம். ஒலி - தழைத்த. விறலி - பாடினி; பாடுகின்றவள். (௧0௯)

௪. இரக்க வுணர்வு தகுதியறிந்துகொண் டிராது

[படைகள் கலக்கும்போது அரியேறுபோலப் போர்க்களத்தில் உலவும் வீரர்கள் இரப்போரிடத்திலும் உதவிக்குரியோரிடத்திலும் அன் பர்களிடத்திலும் குழந்தைகளைப்போல நடந்துகொள்வர். அத்தனை இரக்கவுள்ளம் அவர்களுடையது. வீரங்கொள்ளும் போர்க்களத்தில் வேற்றுமை யில்லாததுபோலவே, இரக்கங் கொள்ளும் வினையிடத்தும் அவர் வேற்றுமையில்லாதவரே. வீரத்தின் ஆழ்ந்த பண்பு இரக்கமெனல் பொருந்தும்.]

அறுகுளத் துகுத்தும் அகல்வயல் பொழிந்தும்
உறுமிடத்து உதவாது உவர்நிலம் ஊட்டியும்
வரையா மரபின் மாரி போலக்
கடாஅ யானைக் கழற்கால் பேகன்
கொடைமடம் படுத லல்லது
படைமடம் படான்பிறர் படைமயக் குறினே.

—புறநானூறு, ௧௪௨.

கடைச்சங்க காலத்தில் இருந்த வள்ளல்களில், 'பேகன்' என்பவனும் ஒருவன். இவன் மற்றவர்களுக்குப் பொருள்களை எப்படி வழங்குகிறான் என்பதைப் பற்றிப், 'பரணர்' என்னும் புலவர்பிரான் விளக்குகிறார்.

மழைபோல வழங்குகிறான் என்பது அவர் கருத்து. மழை, நீர் அற்ற குளத்திலும் பெய்கிறது; அகலமான விளை நிலங்களிலும் பொழிகிறது; இப்படியே பயன்படக் கூடிய தக்க இடங்களிலேயே மேலுமேலும் பெய்து உதவாமல், வெறுங் களர் நிலங்களிலும் அது சொரிகிறது. அப்படி ஒரு வரம்பில்லாத முறையினையுடைய மழை போலப் பேகனும், தக்கார்க்கே தரவேண்டு மென்னும் வரம்பு கொள்ளாமல் எல்லார்க்கும் வழங்குகிறான்.

'பாத்திர மறிந்து பிச்சையிடு' என்று ஒரு பழமொழி வழங்குகிறது. இவன் அதனை அறிவதில்லை; இப்படி, கொடுத்தலில் அறியாமைப்படுதலால், இதனைக் 'கொடை மடம் படுதல்' என்பார்கள்.

இந்த அறியாமை ஒன்றுதான் பேகனிடத்தில் இருக்கின்ற தல்லாமல், மற்றப்படி, பகைவர் படைவந்து கலக்குமாறுல், அதில் அவன் அறியாமைப்படுவதில்லை; அதாவது, தக்க வீரர்கள் தன்னை எதிர்த்துநின்றால், அவர்கள்மேல் மட்டும் படை வீசிச் சண்டை செய்வானே யல்லாமல், வீரரல்லாதவர், முதுகிட்டவர், புண்பட்டவர், ஆண்டுமுதிர்ந்தவர், சிறுவர் முதலியவர்கள்மேல் படை தொடுக்கமாட்டான்; அவ் வகையில் தகுதி தெரிந்துசெய்வான் என்பது கருத்து. அந்தப் பேகன், மதம்மிக்க யானைகளையும் கழல் கட்டிய கால்களையும் உடையவன்.

பேகன் நல்ல வீரன்; எல்லார்க்கும் கொடுப்பவன் என்பது கருத்து.

குறிப்புரை :— உகுத்தும் - சொரிந்தும். உவர் நிலம் - களர் நிலம். கழல் - வீரர்கள் காலில் அணியும் அணி. மடம்படுதல் - அறியாமைப்படுதல்.

(சகூ)

ரு. மகளிர் வீரம்

[வீரம், தன்னலங் காணாதது. மகளிர் வாழ்வே தன்னலங் காணாத் தனிச்சிறப்புடையதாகலின், அவர், வீரத்துக்கு, பின்னுஞ் சிறந்தவராகின்றனர். மகளிர் தாயரானால் அவர் பொருளெல்லாம் அவர்தம் புதல்வர்களே. அப் புதல்வர்களையுங் கடமையின் பொருட்டு அவர் மகிழ்வோடு இழந்தொழுகும் பெரு வீர மிக்கவர்.]

மீன்உண் கொக்கின் தூவி அன்ன
வால்நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்
களிறுஎறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே.

—புறநானூறு, உ௭௭.

ஒருத்திக்கு நீண்டநாள் குழந்தையில்லாமலிருந்தது; ஏறக்குறைய நாற்பதாம் ஆண்டளவில் அவளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. குழந்தை ஆண் குழந்தையாயிருந்தது. அருமையாக வளர்த்து வந்தாள்; அந்தத் தாய், மறவர் குடியைச் சேர்ந்தவள். அதனால், புதல்வன் வளர வளர, அவள், அவனைப் படைக்கலப் பயிற்சிகள் முதலியவற்றில் நன்கு பழக்கித் திறமையாகவும் வளர்த்துவந்தாள்.

பையன் நல்ல கட்டிளைஞனாய் வளர்ந்துவிட்டான்; காட்சிக்கினியனாய் விளங்கினான். தாயோ முதியோளாய் விட்டாள். மீன் உண்ணுகின்ற கொக்கினது சிறகு மயிர் போல, அவள் கூந்தல் வெளேரென்று நரையுடைய கூந்தலாய் வெளுத்துவிட்டது. அத்தனை முதியோளாய்விட்டாள். பையன் எவ்வளவு கட்டிளைஞனாய் வளர்ந்துவிட்டாலும், இவள் முதுமையை நோக்க அவன் சிறுவன்றானே!

ஒரு நாள் திடுமென்று ஊரிற் போர்ப்பறை கேட்டது. படை திரட்டினார்கள். தனக்கு ஒரே பிள்ளையா யிருந்தும், கடைசி காலத்தில் தனக்கு இவனைத் தவிர வேறு யாரும்

ஆதரவில்லை என்று தெரிந்திருந்தும், புதல்வனைப் போர்க் களத்திற்கு அனுப்பத் துணிந்துவிட்டாள். போர் நடந்தது.

பையன் பகைவர் படையிலுள்ள பெரிய பெரிய யானைகளையெல்லாம் வாள் வீசிக் கொன்று மிக வீரமாய்ப் போர் செய்தான். முடிவில் வெற்றியுண்டாயிற்று. ஆனால், கடைசியாக இந்தப் பையன் ஓர் யானையின்மேற் பாய்ந்து வாள் வீசும்போது, அதனிடம் சிக்கி இறந்துபோனான்.

தாய்க்கு இச் செய்தி எட்டியது. "ஆ! களிறு எறிந்து என் மகன் பட்டனன்; யான் மகப்பெற்றதன் பயனை இப்போது பெற்றுவிட்டேன். குழந்தையைப் பெற்றபோது, குழந்தை பிறந்ததற்காக எனது உள்ளம் மகிழ்ந்தது. அந்த மகிழ்ச்சி எவ்வளவு? குழந்தை வளர்ந்து தனது கடமையை நன்றாகச் செய்து முடித்தது என்று கேட்க இப்போது எனது உள்ளம் எவ்வளவு மிகுதியாக மகிழ்கின்றது. யான் அவனுக்காகச் செய்த முயற்சியெல்லாம் இப்போதுதானே பயனாயின," என்று கருதி உள்ளம் பூரித்தாளாம்.

ஒரு பொருளைப் பெறுகின்ற காலத்தில் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியைவிட, அதனாலான பயன் நிறைவேறுங் காலத்தில் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியன்றோ பெரியது. வீரர் குடியிற் பிறந்த ஒருவனால் உண்டாகும் பயன், போர்க்களத்திற் பகைவரை எதிர்த்து வீரமாய்ப் பொருவதுதான். இறப்பதும் பிழைப்பதும் பொருளல்ல; நோக்கமுமல்ல. கடைசிவரையிற் காரியத்தைச் செவ்வையாய்ச் செய்து முடிப்பதே முறையும் பயனுமாம். ஆகவே, அவள் ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது மகிழ்ந்தாள்.

வருத்தம் மிகுதியானாற் கண்ணீர் உதிர்வதுபோலவே, மகிழ்ச்சி மிகுதியானாலுங் கண்ணீர் பெருகுவதுண்டு.

இம் முதியோள் கண்களினும் அவ்வுவகையால் கண்ணீர் பெருகிச் சிந்தின.

அவள் ஊருக்குப் பக்கத்தில் 'வெதிரம்' என்ற ஒரு மலை உண்டு. அதில் மூங்கிற் காடுகள் நிறைந்திருந்தன.

வலிய மூங்கில்களெல்லாம் செழுமையாய் வளர்ந்து அசைந்து கொண்டிருக்கும்; மழை பெய்தால், அந்த மூங்கிலின் இலைகளிலிருந்து நீர் சொட்டுச் சொட்டாய்ப் பல துளிகளாய்த் துளித்துக்கொண்டிருக்கும்.

மகிழ்ச்சியால் இவள் சிந்தின கண்ணீர்த் துளிகள் அந்த மழை நீர்த் துளிகளைப் பார்க்கிலும் பலவாயிருந்தன.

குறிப்புரை :— தூவி - சிறகு. வால் - வெண்ணிறம். எறிந்து-வீசிக்கொன்று. பட்டனன் - அழிந்தான். ஞான்று - பொழுது. நோன் - வலிய. கழை - மூங்கில். துயல்வரும் - அசையும். வெதிரத்து - வெதிரம் என்னும் மலையில். வான் - மழை. தூங்கிய - விழுந்த. சிதர் - துளி. (௪௭)

நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படையழிந்து மாறினன் என்றுபலர் கூற
மண்டமர்க்கு உடைந்தன ளாயின் உண்டவென்
முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்துவே றாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணூஉ,
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுஉவந் தனளே.

—புறநானூறு. ௨௭௮.

ஒரு கிழவி; மறக்குடியைச் சேர்ந்தவள். நரம்பு மேலே தோன்றி உடம்பு பொலிவழிந் திருந்தது. அவள் தோள்கள், சதை வற்றி இன்னும் முடிவு பெறாத நிலைமையில் தளர்ந்த மென்மைப்பட்டுவிட்ட தன்மையுடையனவாயிருந்தன. உலர்ந்த கட்டையைப் போன்ற இடுப்புடையவளாயிருந்தாள்; விரிப்பானேன்? நன்றாய் மூத்துப் போனாள்.

அவளுக்கு ஒரு புதல்வன்; அவன் இளைஞன். பகைவரோடு போர்புரிவதற்குக் காலையிற் போர்க்களத்திற்குப் போனான்.

பிற்பகலில் அவன் போருக்குத் தோற்றுப் புறங் காட்டி ஓடிவிட்டான் என்று பலரும் பேசிக்கொண்டார்கள். இது கிழவியின் காதுக்குக் கேட்டது.

அவளுக்குச் சொல்லமுடியாத சினம். அப்படி அவன் இந்த அடர்ந்த போருக்குத் தோற்றோடினானென்றால் அக் கொடியோன் பாலுண்ட என் மார்பை உடனே அறுத்தெறிவேன் என்று சினந்துகொண்டாள். அவ்வளவுதான்; அங்கே இருந்த வாள் ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டாள். நேராய்ப் போர்க்களத்திற்குப் போனாள். அங்கே அழிந்து கிடக்கின்ற பிணங்களைத் தன் கையிற் கொண்டு போன வாளினாற் புரட்டி, இரத்த வெள்ளத்தாற் சிவந்திருந்த அச்செங்களத்தைத் துழவினாள்.

அப்படித் துழவுகின்றவள், ஓரிடத்தில், பகைவர் எறிந்த படை மார்பிற் பட்டு உடம்பு சிதைந்து வேறாகித் தன் மகன் இறந்து கிடப்பதைக் கண்டாள்; கண்டு சினம் மாறி, வியந்தாள். தான் அவனைப் பெற்ற காலத்தைப் பார்க்கிலும் பெரிது மகிழ்ந்தாள்.

எப்படி யிருக்கிறது தமிழ்க் கிழவியின் வீரம்!

குறிப்புரை:—எழுந்து - தோன்றி; உலறிய - பொலிவு அழிந்த. பிரம்பா - முடியாத; சதைவற்றுதல் இன்னும் முடியாத. மென் - மென்மைப்பட்ட; தளர்வினால் மென்மைப்பட்டுவிட்ட. முளரி - உலர்ந்த விறகு. அழிந்து - தோற்று; மாறினன் - புறங் காட்டினன். மண்டு அமர் - அடர்ந்த போர். உடைந்தனன்-தோற்று ஓடினன். அறுத்திடுவென் - அறுத்திடுவேன். சினைஇ - சினந்து. கொண்ட வாளொடு - கையிற்கொண்ட வாளொடு. படு பிணம் - இறந்த பிணம். பெயரா - பெயர்த்து; புரட்டி. படுமகன் கிடக்கை - இறந்த மகனது கிடக்கையை. கிடக்கை - வீழ்ந்துகிடக்கையை. காணூஉ - கண்டு. (ருஅ)

கெடுக சிந்தை; கடிதுஇவள் துணிவே;
மூதில் மகளி ராதல் தகுமே;
மேனாள் உற்ற செருவிற்கு இவள்தன் ஐ
யானை எறிந்து களத்தொழிந் தனனே;

நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள்கொழுநன்
பெருநிரை விலங்கி ஆண்டுப்பட் டனனே ;
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித்து உடீஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமக னல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கஎன விடுமே.

—புறநானூறு, ௨எ௯.

மறவர் குடியின் வியப்பே வியப்பு! இக் குடியில் வந்த வயது முதிர்ந்த பெண்டிர் தம் புதல்வரைப் போர்க் களத்திற்கு அனுப்புவதும், அவர்கள் போரில் உயிர் துறக்க நேர்ந்தபோது, வீரமாய்ப் பொருது இறந்தார்களென்று கேட்க நேர்ந்தால், ஈன்ற பொழுதினும் பார்க்கப் பெரிது மகிழ்வதும் பற்றிப் புறநானூற்றில் சில குறிப்புகள் வந்திருக்கின்றன.

இந்தப் பாட்டு வயது முதிராத மாதொருத்தியின் பெருவீர நிலைமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

நேற்றைக்கு முன்னாள் நடந்த போருக்கு இவள் தமையன் ஒழிந்தான் ; அதுவும், யானைப் படைகளின்மேல் வேல் ஒச்சிக் களத்தில் இறந்தனன்.

நேற்று நடந்த போருக்கு இவள் கணவனே இறந்துவிட்டான் ; இவன், எதிரி படைகளில் அணியாக வந்த பெரிய காலாட் படையோடு மாறுண்டு அங்கே பட்டனன்.

இன்றும் போர்ப்பறை கேட்டது. தமையனையும் கணவனையும் பறிகொடுத்துவிட்ட மாது, உள்ளந் தளரவில்லை. வெற்றிகாணும்வரை நாட்டுக்குத் தன் குடும்பம் முழுமையும் உரியது என்று நினைத்தாள்.

மேலும் விருப்பங்கொண்டு அதன் வயமாகி, ஒரே மகனன்றி வேறு குழந்தைகள் இல்லாதவளான இவள், அதுவுந் துணிகட்டக்கூடத் தெரியாத இளம்பருவத்தவனு

யிருந்த தன் சிறுவனை அழைத்து, வீரமே நினைவாயிருந்தமை யால் முதலில் ஒரு வேலை அவன் கையிற்கொடுத்து, அதன் பின் அவன் துணிகட்டியில்லாமை தெரிந்து ஒரு வெள்ளைத் துணியை விரித்து அவன் இடுப்பிற் கட்டி, அப்புறம் தலை விரிந்து கிடப்பது நினைவுக்கு வர, அவ் விரிந்த மயிர்க் குடுமியை எண்ணெய் தடவி வாரி முடித்துப் பின்பு அப் பச்சிளஞ் சிறுவனைப் பார்த்துப் 'போ, போ' போர்க் களத்தைநோக்கிப்போ' என்று சொல்லி அனுப்புகின்றாள்.

இவள் காட்டிய இவ் வரிய பெரிய வீரத்தன்மையை நினைந்த 'ஒக்கூர் மாசாத்தியார்' என்னும் புலமைப்பிராட்டி யாரே, 'என்ன இருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட கொடிய வீர வுள்ளம் உதவாது' என்று கருதி, 'கெடுக இச் சிந்தை; இவள் துணிவு கடுமையானது' என்று இரக்கத்தாற் கூறி, பின் மறக்குடிப் பெண்டிர் அப்படித்தானே நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவள் கடமையை நினைந்தவராய், 'ஆ! இவள் மறக்குடி மகளிருள் ஒருத்தியாதல் தகும்' என்று வியந்தெடுத்துப் பேசுவாரானால், அதன்மேல், நாம் வியப்ப தென்பது என்ன இருக்கின்றது!

குறிப்புரை:—கெடுக - ஒழிக; குழந்தையையும் போருக்கு அனுப்புகின்றாளே என்னும் இரக்கத்தாற் 'கெடுக சிந்தை' என்றார். உண்மையிற் கெடவேண்டும் என்பது கருத்தன்று. கடிது - கடுமை யானது. மூது இல் - முதிய குடி; அதாவது பழைய மறக்குடி; மகளிராதல் - மகளிருள் ஒருத்தியாதல். மேல் நாள் - நேற்றைக்கு முன் நாள். உற்ற - நிகழ்ந்த; செரு - போர். தன் ஐ - தமையன். எறிந்து - படை வீசிக் கொன்று; கொன்றபோது இவனும் இறக்க நேர்ந்தது. அதனால், எறிந்து களத்தொழிந்தனன் என வந்தது. களம் - போர்க்களம்; ஒழிந்தனன் - இறந்தனன். நெருநல் - நேற்று; கொழுநன் - கணவன். பெருநிரை - பெரிய வரிசை; அதாவது பெரிய எதிர்பக்கத்துப் பகைவீரர் வரிசை. விலங்கி - மாறுண்டு; பலபேரை அழித்து அங்ஙனம் அழிக்குமிடத்தில் தானும் இறந்தான் என்பது கருத்து. ஆண்டுப்பட்டனன் - அங்கே இறந்தனன். பறை- மேளம். விருப்பு உற்று - விருப்பம்கொண்டு. மயங்கி - வயமாகி; அவ் விருப்பத்தின் வயமாகி என்பது பொருள். வெளிது - வெண் ணிறமான உடை; உடீஇ - உடுத்து. பாறு மயிர் - அவிழ்ந்துகிடந்த மயிர். நீவி - தடவி; அவிழ்ந்துகிடந்த மயிரில் எண்ணெய் தடவி என்று வருவதனால், இவள் அதனை வாரி முடித்தனுப்பினாள் என்

னுங் கருதுதுங் கொள்ளப்படும். விடும் - விடுப்பாள்; அனுப்புவாள் என்பது பொருள்.

(சக)

கடல்கிளர்ந் தன்ன கட்டூர் நாப்பண்
வெந்துவாய் மடித்து வேல்தலைப் பெயரித்
தோடுகைத் தெழுதரூஉத் துரந்தெறி ஞாட்பின்
வருபடை போழ்ந்து வாய்ப்பட விலங்கி
இடைப்படை யழுவத்துச் சிதைந்துவே றாகிய
சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி
வாடுமுலை யூறிச் சுரந்தன
ஓடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே.

—புறநானூறு, உகங.

கடல், எழுச்சி பெற்றதுபோலப் பாசறை ஒரே ஆரவாரமாயிருக்கிறது. அகலமாக ஓர் ஊர்போல் அது கட்டப்பட்டிருக்கிறது. பகைவீரரும் தமது இருக்கைக்காக மறுபக்கத்தில் இப்படிப் பாசறை அமைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவரவர்களுக்கு உதவியாக வந்த துணை வீரரும் அங்கங்கும் இங்ஙனம் பாடி வீடுகள் அமைத்துக்கொண்டனர். நடுவில், போர் நடந்தது.

ஒரு வீரத் தாயின் மகன் படையிற் சேர்ந்திருந்தான். போர் நடந்தபோது எதிரிகளின்மேல் அவனுக்குண்டான மனப் புழுக்கத்துக்கு அளவே இல்லை. அப்படி மனம் புழுங்கி, சினத்தால் வாய் மடித்து, தனது வேலின் தலையை அசைத்து, போரில் எதிர்ப் பக்கத்திலிருந்து முன்னால் வருகின்ற படையைப் பிளந்து இடம் உண்டாகும்படி செய்துகொண்டு முன்னேறிப் போய், அதன் பின் வருகின்ற நடுப்படையின் பரப்பிற் போர் செய்யும்போது, அவன் உடம்பு சிதைந்து வேறாகிவிட்டது.

அவ்வளவு தொலைவு முன்னேறிச் சென்ற வீரத்தால் அவன் சிறப்புடையாளனானான். சிறப்புடையாளன் என்பதற்கு இங்கே வீர மிகுதியுடையான் என்பது கருத்து.

இம் மாட்சிமையை அவன் தாய் கண்டாள். மகிழ்ச்சியால் உள்ளம் குழைந்தது. அத்தகைய பெருமையுடை

யோன் தன் புதல்வன் என்னும் நினைவினால், வற்றியிருந்த அவள் மார்புகள் புதுவதாக மகப் பெற்றாற்போலப் பால் ஊறிச் சுரந்தன.

எதற்கு மகிழ்வது எதற்கு அழுவது என்றே தெரியாத உலகத்துக்கு, இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் நல்ல எடுத்துக் காட்டுகளல்லவா?

குறிப்புரை:—கிளர்ந்து அன்ன - ஆரவாரித்தாற் போன்ற; கட்டு ஊர் - கட்டிய ஊர்; ஊர்போன்ற பாசறை வீடுகள். நாப்பண் - நடு. பெயரி - அசைத்து. 'தோடு உகைத்து எழுதரூஉத் துரந்து எறி' என்பது ஞாட்புக்கு அடைமொழி; 'தாணிருக்கும் படைத்தொகுதியைப் பின் தள்ளி முன்தோன்றிப் பகைவரை வீசி எறிகின்ற ஞாட்பு' என்பது பொருள். ஞாட்பு; போர். வருபடை - முன்வருகின்ற படை. போழ்ந்து - பிளந்து. வாய் - இடம். பட - உண்டாக. விலங்கி - எதிர்த்து. அழுவத்து - பரப்பில். மாண்பு - மாட்சிமை. அருளி - அவனுக்காகக் குழைந்து. வாடு முலை - பால்வற்றிய முலை. ஓடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கு - பின்னிடாத வலிமையையுடைய இளைஞனின் தாய்க்கு. பூட்கை - வலிமை. விடலை - காளை; காளைப் பருவமுடையவன். தாய்க்கு ஊறிச் சுரந்தன என்று கொள்ள வேண்டும். (ரு0)

சு. மறவர் குடியில் வந்த ஒரு வீரத்தாயின் சொல்

[மகளிர் உணர்ச்சியுருவானவர்; உணர்ச்சி தனது கடமையை விரைந்துணரும். கடமையைக் குன்றாது செய்தலே வீரத்தின் அடையாளம். வீரமுடையோர்க்கு அதன்முன் எத்தகைய சிறந்த பொருளும் பொருளாகத் தோன்றாது; வீரத்திற்குத் துணையாகும் பொருள்களே பொருள்களாகும். புதல்வரும் அவ்வாறே. புதல்வரை அவ்வாறு தகுதிப் படுத்தும் கடமைகள் இச்செய்யுளில் வருகின்றன.]

ஈன்றுபுறந் தருதல் என்தலைக் கடனே;
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே;
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே;
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே;
ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்
களிறுஎறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே.

—புறநானூறு, ருஅ௨.

“புதல்வனைப் பெற்றுப் பாதுகாப்பது எனது முதல் கடன்; பின்பு, அவனைப் படைக்கலப் பயிற்சி முதலியவற்றால் நிறைந்தவனாகச் செய்வது அவன் தந்தையின் கடமை; அவனுக்குப் படைக்கலங்களை வடித்துக் கொடுப்பது கொல்லனின் கடமை. அவனுக்கு நல்லொழுக்கத்தை அளிப்பது வேந்தனின் கடமை; ஒளி விளங்கும் வாள் கொண்டு கொடிய போர்களை அழித்து அங்குள்ள போர்க் களிறுகளைக் கொன்று வெற்றியுடன் திரும்புவது காளைப் பருவத்தவனான அப் புதல்வனின் கடமையாகும்.”

மறவர் குடியில் பிறந்த ஒரு மாதின் மனப்பான்மை இதனால் நன்கு விளங்குகிறது.

குறிப்புரை.—புறந்தருதல் - பாதுகாத்தல்; நடை - போக்கு; ஒழுக்கம். ஒளிரும் - ஒளி தரும்; சமம் - போர்; முருக்கி - அழித்து; கெடுத்து. எறிந்து - வீசி; வீசிக் கொன்று என்னும் கருத்தில் வந்தது. பெயர்தல் - நீங்குதல்; போர்க்களத்தை விட்டு நீங்கி வருதல் என்பது கருத்து. காளை - காளைப்பருவமுள்ளவன். (௫௧)

8. காதல்

ச. காதலின் துணிவு

[அன்பும் முறைமையும் உடையது காதல். அவை அமையாதது காதலாகாது. காதலால் விளையும் உள்ளத்தின் நன்மை அவை. அவற்றை நிறைவேற்றும் உணர்வே காதல் என்பதும் பொருந்தும். இச்செய்யுள் இந்நிலைகளை இனிது விளக்கும்.]

நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழியெனின்,
பாடில கலுழும் கண்ணொடு சாஅய்ச்
சாதலும் இனிதே; காதலந் தோழி!
அந்நிலை அல்ல வாயினும், சான்றோர்!
கடன்நிலை குன்றலும் இலரென்று உடன்அமர்ந்து
உலகம் கூறுவது உண்டென, நிலைஇய
தாயம் ஆகலும் உரித்தே; போதுஅவிழ்
புன்னை ஓங்கிய கானல்
தண்ணந் துறைவன் சாயல் மார்பே.

—நற்றிணை, ருஉள.

அறமுறையோடு ஒழுகுவோர்க்கு எப்போதும் துணிவும் உண்டு; ஒழுங்கும் உண்டு. தலைவி தோழியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: "அன்புள்ள தோழி! நம்மை நம்பி நாடுதலுடைய சான்றோரை நாமும் விரும்பியொழுகுதல் பழிக்கத்தக்கதென்றால், அவரையே நினைந்து, தூக்கங் கொள்ளாதனவான அழுகின்ற கண்களோடு அப்படியே மேனி இளைத்து இறந்துவிடுதல் நல்லது. அந்நிலைகள் பொருந்தாதனவானால், இப்படிச் செய்யலாம். 'யார் எங்ஙனங் கருதினுஞ் சான்றோர் தம் கடமைத்தன்மையிற் குறையார் என்று உலகம் ஒருங்கு விரும்பிக் கூறுவதுண்டு,' என்று அம்முறைமையைச் சடைப்பிடித்தோமானால், போதுகள் மலர்கின்ற புன்னைமரங்கள் ஓங்கிய கானற் சோலையையுடைய குளிர்ந்த கடற்கரைத் தலைவரது மென்மையான மார்பு, நமக்கு நிலைபெற்ற உரிமையாதலும் உடைத்து!"

முதலிற் சொன்னது வருத்தத்தால்; பின்பு சொன்னது முறைமையினால்; முன்னது மனத்தின் தன்மை; பின்னது அறிவின் தன்மை. உண்மையொழுக்கமுடையவர்பால் வெளிவருஞ் சொற்கள் இங்ஙனம் இரண்டிலொன்றாகவே யிருக்கும். முன்னது, பற்றற்ற உணர்வினால் அரும்பியது. பின்னது, கடமையுணர்வினால் விரும்பியது. சிறந்தது பின்னையதே; தலைவியின் உயர்ந்த நேயப் பான்மையை இப்பாட்டு நன்றாய் எடுத்துக் காட்டிற்று.

குறிப்புரை:—நாடல் - நாடுதலுடைய; பாடு - இங்கே, கண்படுதல். கலுழும் - அழுகின்ற. சாய் - மெலிந்து. காதலம்தோழி - அம் சாரியை; பொருளில்லை. காதல் - இங்கே அன்பு. உறங்காமை அழுகின்றமை இளைக்கின்றமை இறக்கின்றமை யென்னும் நிலைகளை நினைந்து 'அல்லவாயினும்' எனப் பன்மையான் வந்தது; அல்லவாயினும்-பொருந்தாதனவானாலும். உடன் அமர்ந்து-ஒருங்கு விரும்பி. உண்டு என-உண்டு என்று கொண்டால்; நிலைஇய தாயம்-நிலைத்த உரிமை; போது - மலரும் பருவத்து மொக்கு; கானல் - கடற்கரைச்சோலை. தண்ணம் துறைவன் - அம், சாரியை; துறைவன்-கடற்கரை நிலத்தவன். சாயல் - மென்மை. (கூ)

உ. நட்பின் அகலமும் உயர்வும் ஆழமும்

[காதலால் உள்ளம் பெருமையுறுகின்றது; உயர்வடைகின்றது; விரிவெய்துகின்றது. உள்ளத்தின் இப் பயன் பிறவியின் பயன்; இதற்குக் கருவி ஆண் பெண் நட்பு. இந் நட்பு நிலம் நீர் வான் முதலிய பருப்பொருள்களின் ஆற்றலினுஞ் சிறந்து அவற்றை இயக்கவும் வல்லது.]

நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆர்அளவு இன்றே சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே.

—குறுந்தொகை, ங.

உணர்ச்சிக்கு நிகரானது உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை; அதுவும் உண்மையான உணர்ச்சி ஆ! எவ்வளவு பெரியது! அது நிலத்தைவிடப் பரந்தது; வானைவிட உயர்ந்தது; கடலைவிட ஆழமானது. கணவனும் மனைவியும் உண்மை

யான உணர்ச்சி யுடையவர்களானல், அவர்களுக்கு எதி ராவது எதுவுமில்லை.

தலைவனோடு செய்துகொண்ட நட்பின் நன்மைபற்றித் தலைவி மகிழ்ந்து சொல்லும் சொல் இப் பாட்டில் வரு கின்றது.

தலைவனைப்பற்றி அவள் சொல்லும்போது அவனை, 'மலைச்சாரிவில், கருநிறமான கொம்புகளையுடைய குறிஞ்சி மரத்தின் மலர்களைக்கொண்டு வண்டுகள் மிகுந்த தேனை உண்டுபண்ணுகின்ற இடத்தையுடைய நாடன்,' என்று உள்ளுணர்வோடு சொல்லுகின்றாள்; நற்குணங்கள் கொண்டு தலைவன் தனக்கு மிக்க இன்பம் விளைவிப்பவன் என்று அவள் மகிழ்ந்து கூறியபடியாம். மலர் - நற்குணங் கள்; தேன் - இன்பம்.

இங்ஙனமெல்லாம் நற்குணங்களால் உண்டாகும் உணர்ச்சிகள் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவதாயிருந்தால், அங்ஙனம் நடத்துங் கணவன் மனைவியரின் கெழுதகைமை, உள்ளபடியே நிலத்தினும் வானினும் கடலினும் மேம்பட் டதேயாமன்றோ! உலகத்தில் இதனினும் நல்வாழ்க்கை யாவது வேறு எது?

குறிப்புரை:—நீர் - இங்கே கடல்; ஆர் - அருமை; அளத் தற்கு அருமை. அளவின்று - அளவினது; அளவினையுடையது. ஆர் அளவின்று - அளத்தற்கரிய அளவினையுடையது; என்றது, கடலின் ஆழத்தை. சாரல் - மலைப்பக்கம். பெருந் தேன் - மிக்க தேன். (௩௩)

௩. நெஞ்சக் கலப்பு இத்தகைய தென்பது

[காதல், இயற்கையின் ஆணையால் மக்கள் உள்ளத்தே நிகழ்கின்றது. அதுவே அதற்கு உரியாரை ஒன்றுகூட்டும்; நன்கு கூட்டும்; பிறர் உதவியின்றியுங் கூட்டும். அங்ஙனங் கூட்டுங்கால், அதன் முன் எவ்வகைத் தடையும் இல்லாது. ஏனை முறைகட்குத் தடையும் அச்சமும் உண்டு.]

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ?
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?
செம்புலப் பெயல்நீர் போல,
அன்புடை நெஞ்சம் தாம்கலந் தனவே.

—குறுந்தொகை, ௪0.

உண்மையறிவுடன் இப்பாட்டு இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது. உண்மைப் போக்குக்கு எவ்வகைத் தட்டுத் தடங்கலும் இல்லை; எவ்வகைப் பற்றுமில்லை; சாதி நிறம் நாடு மொழி முதலிய வேற்றுமைகளால் யாதொரு தடையும் யாதொரு மாறுபாடும் உண்டாவதில்லை. அது, தாராளமாய் வீறுடன் நடைபெற்றுச் செல்கின்றது.

உண்மையில் உண்டாகும் உள்ள நெகிழ்ச்சி, இன்னவிடத்தில் இன்ன காலத்தில் இன்னாரிடத்திற்றான் றோன்றும் என்னுங் கட்டுப்பாடுடையதன்று. அந் நெகிழ்ச்சிக்கு உரியார் எவரோ அவர் எதிர்ப்படும்போது, அது தானே தோன்றி அமையும். அதன்முன் ஒரு வேறுபாடும் எதிர் நில்லாது; வெள்ளம்போலப் பெருக்கெடுத்துப் பாயும்.

செம்மண் நிலத்தில் மழைநீர் பெய்து அம் மண்ணின் நிறமும் சுவையும் ஊறி அதன் தன்மையை அடைவது போல, அன்புடைய நெஞ்சம் இரண்டும் ஒன்றையொன்று கலந்து ஒரு தன்மையாய் நிற்கும், மண் வேறாகவும் மழை நீர் வேறாகவும் தனித்தனியா யிருக்கும்போது, உலகத்தில் எவ்வகையான வாழ்க்கையும் இல்லை. அதுபோலவே ஆண் பெண் உள்ளங்கள் தனித்தனியாய் நிற்கும்போதும் உலகத்தில் வாழ்க்கை யென்பது ஒன்றுமில்லை. அதனால், இயற்கை அங்ஙனம் தனித்தனியாய் இருக்கவிடுவதில்லை.

இயற்கை நிகழ்ச்சியின்படி ஒன்று கூடுவதே உண்மை நிகழ்ச்சி; அதுவே வலிவானது: தளராதது; உறுபயன் தருவது.

தலைவனுந் தலைவியும், ஊழ்முறைமையின் வயத்தால் இயற்கையாக ஒன்றுகூடி, இருவர் நெஞ்சமும் செம்புலப் பெயல்நீர் போலக் கலந்து, ஒருவராயினர். தலைவர் என்

றேனுந் தன்னைப் பிரித்துவிடுவரோ என்று தலைவிக்கு ஓர் எண்ணம் நிகழ்ந்தது. தலைவன் அதனைக் குறிப்பால் தெரிந்துகொண்டு அந்த ஐயத்தை அகற்ற நினைந்தான் எப்போதும் உண்மையை விளக்குவதே, நிலையாக ஐயந் தீர்க்கும் ஆற்றலுடையதாயிருக்கின்றது; தலைவன் மெய்யுணர்வோடு கீழ்வருமாறு சொல்லுகின்றான்;

"இதற்குமுன் என் தாயும் நின் தாயும் எத்தகைய தொடர்பேனும் உடையவரா? என் தந்தையும் நின் தந்தையும் எந்த முறையில் உறவினர்? நானும் நீயும் ஒருவரையொருவர் எப்படி அறிந்துகொண்டோம்? செம்மண் நிலத்திற் பெய்த மழைநீர்போல அன்புடைய நெஞ்சம் தாமே இயற்கையாகக் கலந்தன," என்றான்.

'நம் செயலால் அல்லது பிற தொடர்புகளால் நாம் கலவாதபோது, நம்செயலாலோ அல்லது பிற தொடர்புகளாலோ நாம் பிரிவதென்பதுமட்டும் எப்படி நிகழும்? இயற்கைக் கூட்டத்தை நம்மாற் பிரிக்க முடியுமா' என்பது கருத்து.

உண்மைக் காரணமாதலின் தலைவிக்கு ஐயம் அறவே தீர்ந்தது.

குறிப்புரை:—யாய் - என் தாய்; ஞாய் - நின் தாய்; யாராகியர் - யாரானவர்; எத்தகைய தொடர்புடையவர்; ஒரு தொடர்பும் இலரே என்பது கருத்து. எந்தை - என் தந்தை; நுந்தை - உன் தந்தை. எம்முறை - எம்முறையில். கேளிர் - சுற்றம். எவ்வழி - எம் முறைமையில்; அறிதும் - அறிந்துகொண்டோம் என்னுங் கருத்தில் வந்தது. செம் - செந்நிறமான; புலம் - நிலம்; செம்புலம் என்றது, இங்கே செம்மண் நிலம். பெயல் - மழை; பெயல்நீர் - மழைநீர்; கலந்து ஒன்றின் தன்மையை ஒன்று அடைவதற்கு உவமை. (௫௪)

௪. இரு பேராண்மை

[ஆண்மையும் பெண்மையும் இயைந்தது காதல். ஆண்மை, முறைமையியல்பு; பெண்மை, அன்பியல்பு. அன்பும் முறைமையும் அணைந்த காதலில் துன்பம் ஏது? துன்பம் ஒன்று உண்டாயின், அந்த அன்பையும் முறைமையையும் பொருள் செய்யாத அறியாமையினாலேதான் உண்டாயிருத்தல்வேண்டும்.]

செல்வா ரல்லர்என்று யான்இகழ்ந் தனனே ;
ஒல்வா ளல்லள்என்று அவர்இகழ்ந் தனரே ;
ஆயிடை, இருபே ராண்மை செய்த பூசல்
நல்அராக் கதுவி யாங்குஎன்
அல்லல் நெஞ்சம் அலமலக் குறுமே.

—குறுந்தொகை, சஙு.

ஆண்மை என்னுங் குணம் பெண்களுக்கும் உண்டு. அது மென்தன்மையில் உள் உரமாய் நிகழ்வதொரு வன்மை; ஆனல், இங்கே கூறப்படுவது அதுவன்று.

"என் மென்மைப் பண்பில் இவ்வளவு ஈடுபட்டுப் பேரன்பினராய்க் கட்டுண்டு நிற்கும் தலைவர், பொருள் காரணமாகவோ பிற காரணமாகவோ பிரிந்து செல்ல அவருள்ளம் இடந்தராது என்று கருதி அவர்க்குள்ள ஆண்மைப்பண்பை நான் பொருள் செய்யாமலிருந்துவிட்டேன்.

"தலைவரும், அவர் ஆண்மைப் பண்பில் இவ்வளவு ஈடுபட்டுப் பேரன்பினளாய் ஒழுகும் யான், பொருள் காரணமாகவோ பிற காரணமாகவோ அவர் பிரிந்து செல்லும் போதும், அங்ஙனம் பிரிந்து செல்லும் ஆண்மையை மதித்து, நான் பிரிவாற்றித் தளராம லிருப்பேன் என்று கருதி எனக்குள்ள பெண்மைப் பண்பைப் பொருள் செய்யாமற் பிரிந்து போய்விட்டார்.

"அம் முறைமையில் எங்கள் இரு பேராண்மையும் நிகழ்த்திய போரினல், முடிவில் எனது துன்ப நெஞ்சம், நல்ல பாம்பினுல் தீண்டப்பட்டு வருந்துதல்போல மேலு மேலும் பெருந்துன்பமடைகின்றது,'' என்று தலைவி கூறுவதாக வருவது இப்பாட்டு.

தலைவன் ஆண்மையைப் பொருள் செய்யாதிருந்தது தலைவியின் ஆண்மையெனவும், தலைவியின் பெண்மையைப் பொருள் செய்யாதிருந்தது தலைவனின் ஆண்மையெனவுங் கருதி இங்கே ஆண்மையெனப்பட்டன. இவை உண்மையில் ஆண்மையல்லவாகலின், இகழ்ச்சிக் குறிப்பினுற் 'பேராண்மை' என்று மிகுத்துக் கூறப்பட்டனவென்பது.

குறிப்புரை:—ஒல்வாள் - தளர்வாள்; ஒல்வாள் அல்லள் - தளர்வாள் அல்லள். ஆயிடை - அம் முறைமையில் என்னுங் கருத்தில் வந்தது. பூசல் - போர், போரினால். கதுவியாங்கு - கடித்து வருந்தினாற்போல. அலமலக்குறும் - குழம்பும். பிரிவினால் துன்புறும் நெஞ்சம் இவ்விகழ்ச்சியால் பின்னுங் குழம்பும் என்பது கருத்து. (ருகு)

ரு. அன்பின் வேட்கை

[கற்புக்குக் காதலே அடிப்படை; கற்புள்ளவர்கள் உயிருள்ளவர்கள்; எனவே, காதலும் கற்பும் உயிரு முடையோர் கணவனும் உடையவரேயாவர். கணவன் பிரிந்திருந்தாலும் அவன் நலமாக இருக்கிறான் என்பதற்குக் கற்புடை மனைவியின் காதலும் உயிருமே அடையாளமாகும். அந் நிலையிலுள்ள தலைவி யொருத்தியின் வாயில் அவளறியாமலே இவ் வுண்மை வெளி வருதல் இச் செய்யுளாற் புலப்படுகின்றது.]

நிலந்தொட்டுப் புகாஅர்; வானம் ஏறார்;
விலங்குஇரு முந்நீர் காலின் செல்லார்;
நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்
குடிமுறை குடிமுறை தேரின்
கெடுநரும் உளரோநம் காத லோரே.

—குறுந்தொகை, கங0.

பிரிவு தாங்கமுடியவில்லை; ஆற்றாமை மேலிட்டுவிட்டது. அருகிலிருப்பவரிடம் இன்னதுதான் சொல்லுவது என்னும் வரம்பும் நிலைக்கவில்லை. தலைமகனை எப்படியாவது எங்கிருந்தாவது தேடிப்பிடித்துவந்து தன்முன் நிறுத்திவிட வேண்டுமென்பது தலைவியின் பிடி. எங்கிருந்தாலுந் தூது அனுப்பி அவனுக்குத் தன் இன்னலை அறிவிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பது அவள் கருத்து. பிரிவாற்றாமை அவ்வளவு நிலையில் ஓங்கிவிட்டது. அருகிருக்குந் தோழி முதலியோர் ஆறுதல் கூறுகின்றனர். தலைவிக்கு அவர்கள்மேற் சினம் மூள்கின்றது. தோழியை நோக்கி, "தலைவர், நிலத்தைத் தோண்டி அதனுள் புகுந்துவிடமாட்டார்; வானத்திற் பறந்து மறைந்துவிடமாட்டார். எதிரிற் குறுக்கிட்டிருக்கும் பெரிய கடலின்மேற் காலால் நடந்து கடந்துவிடமாட்டார். நாடு நாடாக ஊர் ஊராக வீடு வீடாகத்

தேடினல், நம் காதலர் அகப்படாமலு மிருப்பரா?" என்று நொந்தும் கசந்தும் சொல்லுகிருள்.

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் மகளிரின் ஒருவகையான உள்ள நிலைமையை, இப் பாட்டு நன்ருய் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

குறிப்புரை :—தொட்டு - தோண்டி; விலங்கு - குறுக்கிட்டிருக்கின்ற; முந்நீர் - கடல். நாட்டின்-நாட்டின் என்றது, நாடுதோறும் என்றற்கு. குடிமுறை என்றது இங்கே வீடு; 'குடிமுறை' என்னுஞ் சொல்கொண்டு கூறினமையால் ஒவ்வொரு வீட்டு மக்களையும் ஆராய்ந்தால் என்னுங் கருத்தும் பெறப்படும். தேரின் - தேடினல். கெடுநரும் - அகப்படாமல் தப்பிப்போவாருமாய். (ருசு)

சு. காமவுணர்வின் தன்மை

[காதல், உயிராற்றலை மாட்சிமைப்படுத்தும் பண்பு. எதுவும் அளவோடு பயன்படுங்கால் அது, மருந்தென மதிக்கப்படும். உணவு உயிர் மருந்தாதல் போலக் காதலும் உயிராற்றல் மருந்து. அம் மருந்து அதற்குரியாரிடமும் தகுதியாளரிடமும் தானே உருவாகி அளவாகப் பயன்படுகின்றது.]

காமம் காமம் என்ப, காமம்
அணங்கும் பிணியும் அன்றே; நுணங்கிக்
கடுத்தலும் தணிதலும் இன்றே; யானை
குளகுமென்று ஆள்மதம் போலப்
பாணியும் உடைத்துஅது காணுநர்ப் பெறினே.

—குறுந்தொகை, கஙசு.

இயற்கை நிகழ்ச்சிகளில் தவருனதென்பதும் வீணனதென்பதும் யாதுமில்லை. ஒவ்வொன்றின் தன்மையும் வரையறையுந் தெரிந்து தகுதியாகப் பயன்படுத்துவதே முறைமையாயிருக்கிறது. அம் முறைமை தவறினல், அவை தீயவாகின்றன. 'காமம்' என்பதன் இயல்பும் அத்தகையதேயாம். அதனியல்பை இப்பாட்டு நன்ருக விளக்குகின்றது.

'நீ இங்ஙனங் காமங்கொள்ளலாமா?' என்று கேட்ட உயிர் நண்பனுக்குத் தலைமகன் விடைகூறுவதாக உள்ளது இப் பாட்டு.

"நண்ப, காமம் காமம் என்று அதனைக் குறையாகக் கூறுகிறார்கள். காமம் என்பது வருத்தத்திற் சேர்ந்த தன்று; நோயிற் சேர்ந்ததுமன்று. அதனை அளவாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமேயல்லாமல், அது குறைக் கக்கூடியதுமன்று: மிகுக்கக் கூடியதுமன்று. அல்லது அடியோடு நீக்கிவிடக் கூடியதுமன்று. யானை தழையுண வைத் தின்று அதனால் கொள்கின்ற மதத்தைப்போல, ஆடவராயினும் பெண்டிராயினும் உரியாரைக் காணப் பெறின் அது, தானே நிகழ்கின்ற அளவினையுடையதா யிருக்கின்றது. ஈது இயற்கைகாண்," என்கிறான் தலைவன்.

இத்தன்மையதா யிருத்தலின், அதன் வரையறை தெரிந்து ஏற்ப ஒழுகிக்கொள்ளுதலே, முறைமையாமென் பது கருத்து.

குறிப்புரை :—அணங்கு - வருத்தம்; பிணி - நோய். நுணங்கி - உரிய நிலையினின்றும் நுணுகி; இங்கே குறைதல் என்னுங் கருத் தில் வந்தது. கடுத்தல் - மிகுதல்; அதாவது பெருக்குதற்குரிய தாதல். தணிதல் - அடங்குதல்; முழுமையும் நீங்குதல் என்னுங் குறிப்பில் வந்தது. நுணங்கிக் கடுத்தலும் - குறைந்து பெருகுத லும்; தணிதலும் - முற்றும் அடங்குதலும். குளகு - தழையுணவு. மென்று - தின்று. ஆள் மதம் - கொள்ளும் மதம். பாணி - அளவு. காணுநர்ப் பெறின் - காணுதற்குரியாரைக் கண்டால்; ஊழ்வினை யாற் காணுதற்குரியாரைக் கண்டால் என்பது கருத்து. (கும)

எ. காமம் மாட்சிமைப்படும் வகை

[காதல், ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவு செய்துகொள்ளும் இணக்கத் தால் நன்கு மாட்சிமைப்படுகின்றது. அவ் வளர்ச்சியினால் அது பின்பு உருவாகிச் செயற்கருஞ் செயல்கள் செய்தற்கு இயக்கங் கொள்கின்றது. ஆதலாற் காதலர்தம் ஒருமித்த உள்ளமுஞ் செயலும் மேன்மேல் மாட்சிமைக்கு இன்றியமையாதன.]

யாவதும் அறிகிலர் கழறு வோரே;
தாயின் முட்டை போலஉட் கிடந்து

சாயி னல்லது பிறிதெவ னுடைத்தோ ?
யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன
காமம் காதலர் கையற விடினே.

—குறுந்தொகை, கஙஉ.

'காமம்' என்பதும் மக்கள் நுகர்தற்குரிய உணர்வு களுள் ஒன்று. ஆண்மை பெண்மையை நுகர்தலும், பெண்மை ஆண்மையை நுகர்தலுமான இன்ப வுணர்வே அது. இவ் வுணர்வினால் மக்கள் உள்ளம் ஒன்றின் ஒன்று கலந்து பூரித்து முழுமை யடைகின்றது. இன்றேல் அவர வர் உள்ளம் அரை உள்ளமேயாம். ஆற்றலும் அரை யளவேயாம்.

தலைவன் விரைவில் மணந்துகொள்ளவில்லை என்று தலைவி வாடினாள்; தோழி, "தலைவர் திருமண முயற்சிக் காகத்தானே பிரிந்திருக்கிறார்." என்று சிறிது கடிந்து கொண்டாள். அதற்குத் தலைவி,

"கடிந்து கூறுவோர், காமத்தின் இயல்பைச் சிறிதும் அறியாதவராயிருக்கின்றார். காமமோ, தாயின் முகநோக்கி வளரும் ஆமைப் பிள்ளையைப்போலக் காதலர் முகநோக்கி வளருந் தன்மையதா யிருக்கின்றது. காதலர் முதலிற் காமத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டுப் பின் இங்ஙனஞ் செயல றும்படி கைவிட்டுவிட்டால், தாய் முதலில் முட்டையை இட்டுவிட்டுப் பின் அடைகாத்தலில்லாத தன்மையைப் போல அக் காமவுணர்வு உள்ளே கிடந்து வீணே அழிவ தல்லாமல் வேறு என்ன பயன் உடையது?"

என்று வருந்திக் கூறுகின்றாள். காமத்தின் இயல்பை இப்பாட்டு எவ்வளவு அழகாக விளக்கிக் கூறுகின்றது!

குறிப்புரை :—யாவதும் - சிறிதும். கழறுவோர் - இடித்துரைப் போர். சாயின் - கெடின். பிறிது - வேறு; எவன் - என்ன; என்ன பயன்? என்று கொள்ளவேண்டும். பார்ப்பு - இளம்பிள்ளை. கைஅற - செயல்அற; துன்பத்தால் செயலற்றுப்போக என்பது பொருள். விடின் - கைவிட்டுவிட்டால்; 'விடிற் காமம் என்ன பயன் உடைத்தோ' என்று கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். (௩அ)

அ. காமவுணர்வின் தன்மை

[காதல், உடலைப் பற்றியதன்று; உள்ளுணர்வைப் பற்றியது. உடலை நோக்கியதாயின் தானுங் கெட்டுத் தன்னையுடையாரையும் அழிக்கும்; உணர்வைப்பற்றி மென்மையுறுவதாயின், தானும் பின்னும் பின்னும் புதுமையாய்த் தன்னை யுடையாரையும் புதுமைகொள்ளவைத்து வளர்க்கும். உணர்வு, வளரவளரப் புதுமை செறிந்து நிற்றலே இதற்கு ஏது.]

காமம் காமம் என்ப, காமம்
அணங்கும் பிணியும் அன்றே; நினைப்பின்,
முதைச்சுவற் கலித்த முற்றா இளம்புல்
மூதா தைவந் தாங்கு
விருந்தே காமம் பெருந்தோ ளோயே.

—குறுந்தொகை, உ0௪.

காமவுணர்வின் தன்மை இப்படிப்பட்டதென்பது விளக்கப்படுகின்றது. தலைவன் தலைவியின்பால் இன்பம் நுகர்ந்து, பின் அதன் நலனைப் பாராட்டுகின்றான்.

"காமம் காமம் என்று அதனியல்பைச் சிலர் அறியாமல் இழித்துக் கூறுவர்; காமம், வருத்தத்தைச் சேர்ந்ததுமன்று; நோயைச் சேர்ந்ததுமன்று; நினைத்துப்பார்த்தால், உலர்ந்துபோன மேட்டு நிலத்தில் ஒரு காலத்தில் வளமாகத் தழைத்த முற்றாத இளம் புல்லை ஓர் அறிவுள்ள பசு, அதனை உடனே கறித்துத் தின்று அழித்துவிடாமல் மெல்ல நாவினால் தடவி அதன் மென்மைக்கு மகிழ்ந்தாற்போல, பெரிய தோளையுடைய தலைவி! காமம், கசக்கி நுகர்ந்து அதற்கு முடிவைத் தேடிக்கொள்வதாயிராமல், அதன் மென்மையை அறிந்து நுகர நுகர, என்றும் அது புதுமையாயிருப்பதொன்றாகும்.

பெண்மை என்னுங் குணத்தை நுகருங் காதற் காமமே நுகர நுகரப் புதுமையா யிருப்பதொன்றென்று அதனியல்பை விளக்கியபடியாம்.

குறிப்புரை :— அணங்கு - வருத்தம். பிணி - நோய். முதை - உலர்ந்த. சுவல் - இங்கே மேட்டுநிலம். கலித்த - தழைத்த. மூதா-

முது ஆ : அறிவுள்ள பசு ; அறிவு என்றது, புல்லின் மென்மையை நுகரும் அறிவு. தைவந்தாங்கு - தடவினாற்போல; தைவந்து - தடவினால்; ஆங்கு - போல. விருந்து - புதுமையானது. தலைவிக்கு இன்பக் காலங்களில் தோள் பெருத்தலுண்டாதலின், அவளைப் 'பெருந்தோளோயே' என்று தலைவன் அழைத்தான். (ருக)

கூ. காதலின் வழியே மனவொருமை நிகழும்

[காதலின் வளர்ச்சி செயற்கையில் எய்துவது சிறப்பன்று; தலைவியின் உள்ளம், தலைவனது திறமையினால் ஈர்ப்புண்டு ஒருமையுறுதல் வேண்டும். பின்பு இணக்கமும் வளர்ச்சியும் இயற்கையாற்றலோடு நிகழும். தலைவன் உள்ளமும் அவ்வாறே. ஆயினும் தலைவனது ஆற்றல், ஞாயிற்றின் ஆற்றலையொத்தும் தலைவியின் ஆற்றல் அதன் வழி இயங்கும் நெருஞ்சியின் இணக்கத்தையொத்தும் வன்மை மென்மையுடன் ஒருமையுறுதற்குரியன.]

எழுதரு மதியம் கடற்கண் டாஅங்கு
ஒழுகுவெள் அருவி ஓங்குமலை நாடன்
ஞாயிறு அனையன் ; தோழி !
நெருஞ்சி அனையஎன் பெரும்பணைத் தோளே.

—குறுந்தொகை, ௩௧௫.

அன்புசென்ற வழியே உள்ளமும் செல்லும். அப்போதுதான் மனவொற்றுமையும் எல்லா நலங்களும் உண்டாகும்.

நெருஞ்சி மலர் சூரியனையே நோக்கி நிற்குமாம். சூரியன் எந்த முகமாகச் செல்கின்றதோ, அந்த முகமாகவே அம்மலரும் திரும்பித் திரும்பி நிற்குமாம். அங்ஙனமே மனைவியுங் கணவன் முகநோக்கி நிற்பள் என்னும் உண்மை இப் பாட்டில் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

தலைவி, தோழியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் : " தோழி, எழுகின்ற நிலா கடலினிடத்திற் காணப்பட்டாற் போல ஒழுகுகின்ற வெள்ளிய அருவியையுடைய உயர்ந்த மலைகள் பொருந்திய மலைநாட்டவரான தலைவர், சூரியனைப் போன்றவர் ; என்னுடைய பெரிய மூங்கிலைப் போன்ற தோள்கள் நெருஞ்சிமலர்களைப் போன்றவை !"

உண்மையான அன்பு இல்லாவிட்டால், இத்தனைக் கருத்தொற்றுமையை எதிர்பார்க்க முடியுமா ?

குறிப்புரை:—எழுதரு - தோன்றுகின்ற; ஒழுகு - ஓடிவருகின்ற; நிலவு அருவிக்கும், கடல் மலைக்கும் உவமை. ஓங்கு - உயர்ந்த; ஞாயிறு - சூரியன். அனையன் - போன்றவன். நெருஞ்சி - நெருஞ்சிமலர்கள். பணை - மூங்கில். (சு0)

௬0. காதலின் வலிமை

[காதல், உயிரின் இயல்பு; உயிர் என்றென்றும் அழியாதது; எனவே, காதலுணர்ச்சியும் யாண்டும் நிகழும். உலகம் அழியினும் அழியாத இந் நிலை, உலகத்தில் வேறெதனாலுந் தடைப்பட்டுவிடாதன்றோ! அறியாதார் சிலர் கூறும் அலர் மொழி அதனை என்ன செய்ய வல்லும் ! மெய்க்காதலர் இதற்கெல்லாம் அஞ்சிவிடுவாரல்லர்.]

நிலம்புடை பெயரினும் நீர்தீப் பிறழினும்
இலங்குதிரைப் பெருங்கடற் கெல்லை தோன்றினும்
வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கௌவை யஞ்சிக்
கேடுஎவன் உடைத்தோ ? தோழி ! நீடுமயிர்க்
கடும்பல் ஊகக் கறைவிரல் ஏற்றை
புடைத்தொடுபு உடைஇப் பூநாறு பலவுக்கனி
காந்தளஞ் சிறுகுடிக் கமழும்
ஓங்குமலை நாடனொடு அமைந்தநம் தொடர்பே.

—குறுந்தொகை, ௩௭௩.

உண்மையான காதல் எந்த இடர்க்கும் சலியாதது. "தோழி, நிலம் அசைவதானாலும், நீரும் தீயும் தாம் நிற்க வேண்டிய அளவில் நில்லாமல் தடுமாறினாலும், கடல் சுவறினாலும், மலைநாடனொடு அமைந்த நம் காதல் தொடர்பு, நிலை கலங்காதது ; அப்படியிருக்க, வீண் அலர் மொழிகளுக்குக் கெடுவதும் உண்டோ ?'' என்று தலைவி சொல்லுவதாக இப்பாட்டு அமைந்திருக்கின்றது. உண்மையான அன்பின் இயற்கை அவ்வாறுள்ளது.

குறிப்புரை:—புடைபெயரினும் - அசைந்தாலும் ; பிறழினும் - மாறுபட்டாலும். இலங்கு திரைப் பெருங்கடல் - விளங்குகின்ற

அலையையுடைய பெரிய கடல். எல்லை - முடிவு; இங்கே, கடல் சுவறிப்போவதே முடிவு என்றபடி. வெ வாய் - கொடிய வாயையுடைய. கௌவை - பழிச்சொல். நீடு மயிர் - நீண்ட மயிரையும்; கடு பல் - கூரிய பற்களையும் உடைய; ஊகம் - கருமுகக்குரங்கு. கறை - கறுப்பு; ஏற்றை - ஆண் குரங்கு; அக் கருங்குரங்கு வகையைச் சேர்ந்த ஆண் குரங்கு; புடை - பக்கம்; தொடுபு - தோண்டி; உடைஇ - அகழ்ந்து பிளந்து; பூ நாறு பலவுக்கனி - பூ மணத்தைப் போல் மணக்கின்ற பலாப் பழம்; காந்தள் அம் சிறுகுடி கமழும் - காந்தள் மலர்கள் நிறைந்த சிறுகுடி என்னும் ஊரில் மணக்கும். ஓங்கு - உயர்ந்த. குரங்கு உடைத்த பலாப்பழம் சிறுகுடியில் மணக்கும் மலையிடங்களையுடைய நாடன், என்பது. (சுக)

கக. கற்பு காதலின் வழியது

[மகளிர் தவ நிலையினர்; அவருடைய கற்பொழுக்கமும் அவ்வொழுக்கத்தால் நிகழும் இல்லறமும் தவநிலையின. அவர், இல்லத்தில் இருத்தல் என்பது தவம் இருத்தலே. தமது குடும்ப நலனுக்காக மட்டுமன்று; பெரும்பாலும் உலக நலனுக்காகவே. நாடு பகையும் பசியுமின்றிச் செழிக்க என நாளும் நினைத்து நோன்பியற்ற வேண்டுவது இல்லறமாதர் கடமை. காதலால் இக் கற்பொழுக்கம் நிகழ்தற்குரியது.]

வாழி யாதன் வாழி யவினி!
வேந்துபகை தணிக யாண்டுபல நந்துக
எனவேட் டோளே யாயே; யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்டுறை யூரன் வரைக
எந்தையுங் கொடுக்க எனவேட் டேமே.

—ஐங்குறுநூறு, சு.

காதல் ஒழுக்கம் நிகழ்த்துவோர் எண்ணங்கள் எப்படி எப்படி இருக்கின்றன என்பதை இந்தப் பாட்டுத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பல நாள் களவில் ஒழுகிவந்த தலைமகன், ஒரு நாள் தலைவியை அவள் சுற்றத்தார் கொடுக்க, திருமணம் செய்து கொண்டான். ஒரு மாலை வேளையில், தலைவி தோழி தலைவன் முதலிய எல்லாரும் ஒரு மலர்ச் சோலையில் அமர்ந்து

மகிழ்ச்சியாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். தலைமகனுக்கு ஒரு நினைவு தோன்றியது. உடனே அவன் தோழியை நோக்கி, "நான் விரைவில் திருமணஞ் செய்துகொள்ளாமல் நாள் நீண்டுவிட்டபோது, உங்கள் மனத்தில் என்னென்ன எண்ணங்கள் தோன்றினவோ," என்று கேட்டான். அவள், பின்வருமாறு சொன்னாள்:

நம் நாட்டு வேந்தனான சேரமான் 'ஆதன் அவினி' என்பவன் வாழி வாழி என்று முதலில் சொல்லிக்கொண்டாள். அதன்பின் தலைவனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்:

"முதலில் உன்னை எதிர்ப்பட்டபோதே திருமணம் உண்மையாய் நிகழ்ந்துவிட்டது; இப்போது நடந்த திருமணம் உலகம் ஒப்ப நடந்தது. ஆகவே, அம் முதல் நாளே தலைவி இல்லற ஒழுக்கம் உடையவளானாள். மனைவாழ்க்கைப் பெண்கள் என்னென்ன நினைப்பார்கள் என்பது தான் உனக்குத் தெரியுமே! 'அரசன் பகை தணிந்து அரசியல் நன்கு நடைபெற்று நாட்டில் அமைதியும் இன்பமும் நிலவவேண்டும்' எனவும், 'இந்த ஆண்டில் பல வளங்களும் தழைக்கவேண்டும்' எனவும் உருத்து எண்ணுவது அவர்கள் கடமையன்றோ? தலைவி இங்ஙனமே விரும்பி நினைத்து, அந்நாளிலிருந்தே இல்லற நோன்பு உடையவளாயிருக்கின்றாள்.

"நாங்களெல்லாரும், 'தலைவன், கழனிகள் சூழ்ந்த ஊரையுடையவன். அக் கழனிகளில் மலர்ப்பொய்கைகள் இருக்கின்றன. அந்தப் பொய்கையில் தாமரை அரும்புகள் மலரும் நிலைமையில் விளங்குகின்றன. அந்தக் குளத்துக்கு அந்தத் தாமரைப் போது ஓர் அணியாகத் திகழ்கின்றது. தலைவன் அப்படிப்பட்ட குளிர்ச்சியான இடத்தையுடையவனாயிருப்பதனால், அவன் ஊரில், அப் பொய்கைபோல் விளங்கும் அவன் மனையில், தாமரைபோலத் திகழும் நம் தலைவி ஓர் அணிகலனாய் இருந்து ஒளிவிடுமாறு விரைவில் திருமணஞ் செய்துகொள்ளுங் குணம் அவனுக்கு இல்லாமற் போகாது. விரைவில் அங்ஙனமே மணம் செய்துகொள்

வானுகை: எங்கள் தந்தையும் அதற்கிசைந்து தலைவியைக் கொடுப்பானுகை என்று விரும்பிக்கொண்டிருந்தோம்' இவையே எங்கள் நினைப்பு," என்றாள். தோழியின் இச் சொல், தலைமகன் உள்ளத்துக்கு எவ்வளவு பூரிப்பைக் கொடுத்திருக்கும்!

மனைவாழ்க்கைக்குரிய பெண்களின் கடமைகள் இன்ன என்பதும் இப் பாட்டில் நன்கு விளங்குகின்றது.

குறிப்புரை :—'ஆதனவினி' என்பது அரசன் பெயர். நந்துக - தழைக. வேட்டோள் - விரும்பினுள். யாய் என்றது தலைவியை; அவள் அத்துணைக் கற்பொழுக்கம் உடையவளாயிருந்தமையால் இங்ஙனந் தாய் என்னுங் கருத்தாற் சிறப்பிக்கப்பட்டாள். மலர்ந்த பொய்கை - அகன்ற குளம்; தலைவனது மனையும் அகன்றது என்பது குறிப்பு. முகைந்த - மொக்கெடுத்த. தலைவி இப்போதுதான் இல்லற வாழ்க்கையைத் தொடங்குகிறு ளாதலால், அவளை 'முகைந்த தாமரை' என்னுந் தொடரால் ஆசிரியர் குறிக்க விரும்பினுர். அவள் இல்வாழ்க்கை இப்போதுதான் அரும்பெடுக்கின்றது என்பது கருத்து. தண் - குளிர்ச்சி; துறை - இடம் என்றது, நீர்த்துறை. வேட்டேமே - விரும்பினமே; விரும்பினேம். (சுஉ)

கஉ. காதலாற் பிணிப்புண்ட உள்ளத்தின் இயல்பு

[உலகத்தில் கடலலையின் இயக்கம் ஓயாதது; வீறு மிக்கதுமாகும். உணர்வில் காதலின் இயக்கமும் அத்தகையது. இயக்கங்களை உண்டாக்கும் மூலமும் காதலே. அவ் வியக்கத்தால் உலகம் தோன்றுகின்றது, வளர்கின்றது, நிலைமாறி உயர்கின்றது.]

ஒண்டொடி அரிவை கொண்டனள் நெஞ்சே
வண்டிமிர் பனித்துறைத் தொண்டி யாங்கண்
உரவுக் கடலொலித் திரையென,
இரவி னுனுந் துயிலறி யேனே.

—ஐங்குறுநூறு, கஎஉ.

ஒரு நாள் இரவு ஒரு மணியாகியும் தலைவன் உறக்கங் கொள்ளவில்லை. நண்பன், "தூக்கமில்லையே! ஏன்?" என்று கேட்டான்.

தலைவன் : (சிறிது பொறுத்து, நண்பனுசலின் உண்மையைச் சொல்லுவதே நல்லது என்று நினைத்து, பின்பு) நண்பா! உன்னிடம் சொல்லுவதில் தடையொன்றுமில்லை; ஒரு நங்கை, ஒளி பொருந்திய வளையலை அணிந்தவள், எனது நெஞ்சத்தை இடமாகக் கொண்டிருக்கிறுள்.

நண் : ஓ! அப்படியானுல் நெஞ்சம் இனியதாயிற்று; உறக்கம் நன்ருய் வரும்.

தலை : அதுதானே இல்லை.

நண் : பின்னை என்ன செய்கிறது?

தலை : என்ன செய்கிறதா? கொந்தளிக்கிறது. ஆம்; வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற குளிர்ந்த இத் தொண்டி நகரத்துத் துறையில் கடல் அலை எப்படிக் கொந்தளிக்கின்றதோ, அப்படி கொநதளிக்கின்றது.

நண் : கடலலை எப்படிக் கொந்தளிக்கிறது?

தலை : நீ வேடிக்கை செய்கிருய்! பார்த்தாயா? உண்மையில் உனக்குத் தெரியாதானுல், நான் உவமை சொன்னது வீணே.

நண் : அன்று; கொந்தளிக்கும் இயல்புகளெல்லாம் இப்போது உனக்குத்தானே நன்ருய்த் தெரியும்.

தலை : சரி, எப்படி கொந்தளிக்கிறதென்று சொல்லுகிறேன், கேள். கடலலை மேலே எழுகின்றதா?

நண் : எழுகின்றது.

தலை : கீழே விழுகிறதா?

நண் : விழுகின்றது.

தலை : சுருள்கின்றதா?

நண் : உம்; எல்லாம் நீயே சொல்லிவிடு.

தலை: சரி; பின்பு, மறுபடியும் எழுகின்றது; ஓங்கி வீசுகின்றது; திரும்பவும் பின்வாங்குகின்றது; உள்ளே செருகுகின்றது; அலைகின்றது; தழும்பு தழும்பாகத் தளும்புகின்றது; சிறிது உலாவுதல்போல அசைகின்றது; திவலை தெறிக்கின்றது; உள்ளேயிருந்து என்னென்னவோ கொண்டுவந்து மேலே எறிகின்றது; 'ஓ' என்னும் இரைச்சல் வேறே; ஒரு நொடியேனும், சும்மா இருக்கின்றதா? இராத்திரியிலாவது உறங்குகின்றதா? இல்லையே?

நண்: இல்லை.

தலை: அப்படித்தான் எனது நெஞ்சமும் இங்ஙனமெல்லாம் கொந்தளித்து, இரவிலும் நான் துயிலறியாதவனாய் இருக்கிறேன்.

நண்பனுக்கு இப்போது கவலை பிறந்தது.

காதல் வேதனை எப்படியிருக்குமென்பதை இப் பாட்டில் வரும் கடல் அலை உவமை நன்கு விளக்குகின்றது

குறிப்புரை :—ஒண் - ஒளி; தொடி - வளையல்; இமிர் - ஒலிக்கின்ற; பனி - குளிர்ச்சி பொருந்திய; துறை - கடல்துறை; 'தொண்டி' மேற்குக் கடற்கரையிலுள்ள நகரம். ஆங்கண் - அவ்விடத்தில். 'துறைத்தொண்டி யாங்கண்'-துறையையுடைய தொண்டியென்னும் நகரத்திடத்தில், அதாவது, தொண்டியென்னும் நகரத்திலுள்ள கடற்றுறையிடத்தில் என்பது. உரவு - உலாவுதலையுடைய; அலை உலாவுதலையுடைய கடல் என்று கொள்ளவேண்டும். அந்தக் கடலின் ஒலியையுடைய திரையைப்போல என்ற மேலே' தொடர்ந்துகொள்ளவேண்டும். திரை - அலை; என - போல. இரவினானும் - இரவிலும். துயில் அறியேன் - தூக்கம் அறியேன்.

கூரு. கணவன் நட்புக் கடலினும் பெரிது

[நிலவுருண்டை முழுவதிலும் கடலே பெரிய பொருள்; உலகத்தின் வளர்ச்சிக்கெல்லாம் கடல் நீரே காரணம். அத்தகைய பெரிய காரணமே வாழ்வின் வளர்ச்சிக்கு மூலமாகிய காதல். தலைவி பொருத்தி இவ்வுண்மையை அறிந்துகொண்டு இதனில் இனைந்து உருகி மாட்சிமைப்படுதல் இச்செய்யுளில் வருகின்றது.]

நெய்தல் இருங்கழி நெய்தல் நீக்கி
மீனுண் குருகிளங் கானல் அல்கும்
கடலணிந் தன்றவர் ஊரே
கடலினும் பெரிதெமக் கவருடை நட்பே.

—ஐங்குறுநூறு, கஅ௪.

ஒரு நாள், தலைவி தன் இல்லத்தில் வருத்தத்தோடு இருந்தாள். தலைவன் அவளைப் பிரிந்து நெடுநாள் ஆயின.

தோழி அவளருகில் வந்து, "அம்மா! தலைவர் எப்படியும் வரக்கூடியவர். போன வேலை முடிந்ததும் ஒருநொடி கூட அங்கே தங்கமாட்டார்; அது தெரிந்திருந்தும் நீ ஏனோ இப்படி வருந்துகிறாய்?" என்று சொன்னாள்.

அதற்கு அவள், "தோழீ! நான் என்ன செய்வேன்? அவர் அவ்வளவு அன்புடன் இருப்பதனாலேதான், அவரைச் சிறிதும் பிரிந்திருக்கமுடியாமல் தவிக்கிறேன். அவருடைய நட்பு எனக்கு இக் கடலைவிடப் பெரிதா யிருக்கின்றது. ஆனால் அவர்மட்டும் எப்படியோ இன்பமாய்ப் பிரிந்திருக்கிறார். அவரும் கொக்குகளும் ஒன்று," என்று சொல்லிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

தோழி: அதென்னம்மா! அவரெப்படிக் கொக்கு?

தலைவி: நீ கொக்கை உற்றுப் பார். கழிகளில் நெய்தல் மலரினிடையில் அது வாழ்ந்திருக்கும். சிலவேளைகளில் கழியின் பக்கத்திலிருக்கும் கானற் சோலைக்குப் பறந்து போய் அங்கே மகிழ்ச்சியாய்த் தங்கி விடுகின்றது தலைவரும் அப்படித்தான்; கொக்குக்கு எங்கே மீன் கிடைக்குமென்பதே கருத்து, அதனை நோக்கும்பொருட்டு அங்கே போய்த் தங்கிவிடும். தலைவர்க்கும் பொருளே நோக்கம். என் மனம் இங்கே கடலலைபோல அலைந்து கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான். இந்தக் கடற்கரையூர் அவர் செயலுக்கு மிகவும பொருந்தி யிருக்கிறது.

இவர்கள், இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே, தலைமகன் அங்கே பேரார்வமாய் வரக் கண்டார்கள்.

குறிப்புரை :—நெய்தல் இரு கழி நெய்தல் நீக்கி - நெய்தல் நிலத்திலுள்ள கரிய கழியிடத்து நெய்தல்மலரை நீக்கி. மீன் உண் குருகு - மீனை உண்ணும் கொக்கு; இளம் கானல் அல்கும் - அருகில் கடற்கரையில் உள்ள இளஞ்சோலையிற் பறந்துசென்று தங்கி விடுகின்ற; கடல் அணிந்தன்று அவர் ஊர் - அத்தகைய கடல் கரையை அணிந்தது அவர் ஊர். கடலினும் பெரிது எமக்கு அவருடைய நட்பு. நெய்தல் நிலம் - கடற்கரையைச் சேர்ந்த நிலம். இரு - கரிய. குருகு - கொக்கு. கானல் - கடற்கரைச் சோலை. அல்கும் - தங்கும். அணிந்தன்று - அணிந்தது; சூழ்ந்தது என்னுங் கருத்துடையது. (கங)

கச. அன்புடையார் பிரிதலின் துன்பம்

[காதலுணர்வு, மிகவும் அழுத்தம் வாய்ந்தது; ஆழ்ந்தது. அத்தனை ஆழ்ந்த அழுத்த உணர்வாக அது திகழ்தலால், உயிரின் மிக நுண்ணிய இயல்புகளையும் ஒளி விளங்கச் செய்யவல்லது. அதனால், மேலழகுமாறி, உருக்கத்துன்பமுந் தருமாயினும் நோன்பு வடிவினை உண்டாக்கும் இயல்புடையது. இதன் பயன் நன்மையே.]

சிலம்பின் வெதிரத்துக் கண்விடு கழைக்கோல்
குரங்கின் வன்பறழ் பாய்ந்தெனன இலஞ்சி
மீனெறி தூண்டிலின் நிவக்கும் நாடன்
உற்றோர் மறவா நோய்தந்து
கண்டோர் தண்டா நலங்கொண் டனனே.

—ஐங்குறுநூறு, உளஅ

“நன்மை செய்யாவிட்டாலும் தீமையாவது செய்யாதிருக்கவேண்டும் என்று பலரும் சொல்வார்கள். தலைவரோ நமக்குத் தீமையுஞ் செய்து நம்மிடமுள்ள நன்மையையும் வாங்கிக்கொள்கின்றார்” என்றாள் தலைவி.

“எப்படி?” என்றாள் தோழி.

“அவரைக் காதலித்த நமக்கு, நம் உற்றோரும் மறக்கக் கூடாதபடி அவ்வளவு மிகுதியான பிரிவுத் துன்பக்

தந்து, காண்போர் எளிதில் மனம் அமையக்கூடாத அவ்வளவு சிறந்த நமது அழகையும் வாங்கிக்கொண்டாரே," என்று தலைவி அதனை விளக்கினாள்.

தோழி, "ஆமாம்; அவர் அப்படித்தான் இருக்கிறார். அவர் நாட்டில் மூங்கில் மரத்தின் கிளைகளில் குரங்கின் குட்டிகள் பாய்ந்துபோகும்போது அக் கிளைகள் மீன் பிடிக்குந் தூண்டில்கள்போல வளைந்து வளைந்து நிமிர்கின்றன. நம் தலைவர் அன்பும் அந்தக் குரங்கும் ஒன்று. தமதுள்ளத்தில் அன்பிருக்கும்போது நம்மிடம் வளைந்து வளைந்து வருகிறார். அப்புறம் நிமிர்ந்து கொடுமை செய்கிறார். அவர் நாட்டின் மூங்கிற்கோலைப்போலவே அவர் உள்ளமும் இருக்கின்றது," என்று தலைவியோடு ஒத்துப் பேசினாள்.

தலைவன் மறைவில் வந்திருக்கிறான் என்பது இவர்களுக்குத் தெரியும். விரைவில் மணந்துகொள்ளவேண்டும் என்று தலைவனுக்கு எண்ணம் உண்டாகின்றது.

குறிப்புரை:—சிலம்பு - மலை; வெதிரம் - மூங்கில்; கண் விடு - கணுக்கள் விடுகின்ற; கழைக்கோல் - மூங்கிற்கோல். வன்பறழ் - வலிய குட்டி; பாய்ந்தெனை - பாய்ந்ததென்று. இலஞ்சி - கேணியில்; மீன் எறி தூண்டிலின் - மீன் பிடிக்கும் தூண்டிலைப்போல; எறி - பிடித்துக் கொல்லுதல், நிவக்கும் - நிமிரும். நோய் - துன்பம். தண்டா - அமையாத; நலம் - அழகு. (சுரு)

கரு. காதலிப்பது குணத்தையே

[உலகம் துன்ப வண்ணமானது என்பர்; குணங்களைக் காதலிப்பார்க்கு அதுவே இன்ப வண்ணமானது என்பதையும் அறிதல் வேண்டும். பொருட்பற்றுவிட்டுக் குணப்பற்றுக் கொள்ளுதலே காதல் என்பது. அப் பேறுபெற்ற தலைவன் சொல் இச்செய்யுட் குரல்.]

உள்ளுதற் கினிய மன்ற ; செல்வர்
யானை பிணித்த பொன்புனை கயிற்றின்
ஒள்ளெரி மேய்ந்த சுரத்திடை
உள்ளம் வாங்கத் தந்தநின் குணனே.

—ஐங்குறுநூறு, கூருசு.

இந்தப் பாட்டினால், ஒரு சிறந்த கருத்துத் தெளியப் படுகின்றது.

ஆடவர்கள் வெளியில் உழன்று முயற்சி செய்வதற்கு உரியவர்கள். பெண்கள் இல்லில் இருந்து இனிமை செய் வதற்கு உரியவர்கள்.

ஆடவர்களுக்கு முயற்சியினால் உண்டாகுந் துன்பங்க ளெல்லாம், பெண்களின் இனிமைத் திறங்களினாலேதான் தணிதல் வேண்டும்.

தலைவன் தன் வினை முடிப்பதற்காக வெளிநாட்டுக்குச் சென்றான். கொடிய வெயிற்காலம்; வழி மிகவுங்கொடுமை யாயிருக்கிறது. கானல் பொறுக்கக் கூடியதாக இல்லை; வழியிடமெல்லாம், தீ, மேய்வதுபோலத் தோற்றுகின்றது; அவ்வளவு வெயில். அத் தீ மினுமினுவென்று மின்னு கின்றது. செல்வர்களுடைய யானை பொன்னாற் செய்யப் பட்ட பொற்கயிற்றாற் கட்டப்படும்; யானை அசையும் போது அப் பொற்கயிறு மின்னுவதுபோல அக் கானல் தீ மின்னுகிறது என்று சொல்லலாம்.

அப்படிப்பட்ட கடுமையான காட்டுவழியில் தலைவன் முயற்சியின்மேற் செல்லும்போது எவ்வளவு துன்பமாக இருக்கும்!

அவ்வளவு துன்பத்தையும் அந் நேரத்தில் தணியச் செய்வது அவனுக்கு ஒன்று உண்டு. அவன் தலைவியினது அருமையான பெண்மைக் குணமே அது.

வினை முடிந்து வந்தபின் அவ் வியல்பினை மிக்க மகிழ்ச்சி யோடு அவன் தன் தலைவிக்குச் சொல்கின்றான்: "என் உள்ளங் கவரும்படி நீ தந்த உனது அருமையான குணமே அந்நேரத்தில், நினைப்பதற் கினிமையாயிருந்தது. இது திண் ணம். 'அதனால் அவ் வழித்துன்பமே எனக்குத் தெரிய வில்லை''

பெண்மையினிமை ஆண் மக்களுக்கு எவ்வளவு ஆறு தல் தருகின்றது!

ஆண்மக்கள் பெண்மக்களிடம் காதலிப்பதென்பது அவர்கள் குணத்தையே என்னுஞ் சிறந்த கருத்தும் இதனுற் பெறப்படுகின்றமை எவ்வளவோ மேன்மையாயிருக்கிறது.

குறிப்புரை:—உள்ளுதற்கு - நினைப்பதற்கு. மன்ற - இது திண்ணம் என்னுந் தெளிவுக்கருத்துத் தந்தது. பிணித்த - கட்டிய. எரி - தீ. ஒள் எரி - விளக்கமான தீ. சுரம் - வழிநிலம். வாங்க - கவர. (கசுகூ)

கசுசு. அன்பின் வெளிப்பாடு

[பாவனை என்பது உரமேறிய நினைவின் ஆற்றலாகும். வாழ்க்கையில் இயற்கையாகவே இந்த ஆற்றலை விளைப்பது காதல். அப்போது தான் சுவை என்பதும் அரும்புகின்றது. பார்க்கும் பொருளெல்லாம் தன் நினைவின் வண்ணமாகத் தோன்றி இன்பம் மிகும். வேற்றுமையற்ற, பொருள் தோற்றம் அற்ற, வீண் நிலைகள் அற்ற அன்பின் வெளிப்பாடே அது.]

நின்னே போலும் மஞ்ஞை ஆலநின்
நன்னுதல் நாறும் முல்லை மலர
நின்னே போல மாமருண்டு நோக்க
நின்னே உள்ளி வந்தனென்;
நன்னுத லரிவை! காரினும் விரைந்தே.

—ஐங்குறுநூறு, சகஉ.

மணமக்களுக்குள் உண்மையான அன்பில்லாவிட்டால் அவர்கள் வாழ்க்கையில் சுவை யென்பதே இல்லை. அன்பிருந்தால் எல்லா வகைகளிலும் சுவையுண்டு. காதலும் நல்லொழுக்கமும் உடையோரது வாழ்க்கைக்கு ஒப்புமையாகக் கூறக்கூடியது உலகத்தில் ஒன்றுமே இல்லை.

அன்பின் மனைவியைப் பிரியமுடியாமற் பிரிந்து ஏதோ அலுவல் காரணமாகக் கணவன் வெளியூர்களுக்குப் போயிருந்தான். இரண்டொரு திங்கள் கழிந்தபின், தன் முயற்சிகளை வெற்றியுடன் நிறைவேற்றிக்கொண்டு ஊர் திரும்பினன். இடையிடையே அவன் உள்ளம், தன் மனைவியின் சாயல் சிறப்பு பெண்மை முதலிய நல்லியல்புகளில் ஈடுபட்டுக் குழைந்துகொண்டுதான் இருந்தது. வழியில்

திரும்பிவரும்போதும் எல்லாம் அவனுக்குத் தன் மனைவியின் தோற்றமாகவே தோன்றின. அவள் அவன் கண்களிலேயே அசைந்துகொண்டிருந்தாள்.

வீட்டுக்கு வந்தபின், ஓர் அமைதியான நேரத்தில், காதல்வெள்ளங் கரைபுரண்டோடுங் கருவிழிகளுடன் சிறிது ஊடற் குறிப்புக்கொண்டு ஒருபுறம் ஒதுங்கி நின்றுகொண்டிருந்த தன் மனைவியை அருகழைத்து அணைத்துக்கொண்டு, "அழகிய நெற்றியையுடைய காதலீ! நான் வந்த வழியில், உன் சாயலையே ஒத்த மயில்கள் அங்கங்கும் நடமாட, உனது நல்ல நெற்றியையே ஒத்து நறுமணங் கமழ்கின்ற முல்லைகள் அங்கங்கும் மலர்ந்து தோன்ற, உன் பார்வையையே ஒப்ப மான்கள் எங்கும் மருண்டு மருண்டு பார்க்க, மேகத்திலும் விரைவாக, உன்னையே நினைவுகூர்ந்து வந்தேன்," என்று தனது காதல் வெள்ளமுங் கரைபுரண்டோடுங் குளிர்ந்த வீர விழிகளுடன் ஆராமையாகச் சொன்னான்.

இந்த அமுத மொழிகளைக் கேட்டபின்னும், காதலியின் 'நாண்' என்னுங் கரை உடையாமல் எதிர்நிற்குமோ?

'மயில் ஆடும்போதும், முல்லை மணக்கும்போதும், மான் மருளும்போதும் அவை உன் சாயலையும் சிறப்பையும் பெண்மையையுமே நினைவுகூர்விக்க, அதனால் மேலுமேலும் உள்ளம் துரப்புண்டு மேகத்திலும் விரைவாக வந்தேன்; என் கண்களிலேயே நீ அசைந்துகொண்டிருப்பதனாற்றான் அவையெல்லாம் எனக்கு உன்னைப்போலவே தோற்றின,' என்று அவன் தன் காதலிக்கு விளக்க விரும்பினான் என்பது தெரிகின்றது. அவ்வளவு ஆராமைக்கும் இன்பத்துக்கும் அம் மணமக்களின் உண்மைக் காதலன்றோ காரணம்!

குறிப்புரை:—நின்னே - உன்னையே; இங்கே, உன் சாயலையே என்பது கருத்து. 'நின்னேபோல மா மருண்டுநோக்க' என்னுமிடத்திலும், 'நின்னே' என்பதற்கு 'நின் பார்வையையே' என்று உரைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆல-ஆட; நுதல்-நெற்றி; மகளிர்

நெற்றி மணங் கமழுமாதலின், அந் நெற்றியைப்போல் மணங் கமழ்கின்ற முல்லை எனப்பட்டது. நாறும் - மணக்கும். மருண்டு-மருட்சி கொண்டு; உள்ளி-நினைத்து. மனைவி தலை குனிந்துகொண்டு நின்ற போது அவள் நெற்றி முன்வந்து தோன்றுதலால் அந் நெற்றியைக் குறித்து 'நன்னுதல் அரிவை' என்று, கணவன் அவளை அழைத்தான். உயர்ந்த மகளிரினத்தைச் சேர்ந்தவள் என்பதற்காக, நெற்றி 'நல் நெற்றி' எனப்பட்டது. அரிவை - பொதுவாகப் பெண் என்னுங் கருத்தில் வந்தது. கார் - மேகம். (கூஎ)

கஎ. காதலின் இயற்கை

[உள்ளத்தை அகம் என்பர். அது வெளிப்பட்டுப் பிறிதோரகத்திற் சென்று தோய்தற்குரிய வாயில் கண். ஆகவே, கண்கள் ஒற்றுமைப் படுதல் அகங்களின் ஒற்றுமையைப் புலப்படுத்தும். ஏனைய உடம்பின் செயல்களையும், பொருள்களின் செயல்களையும், சுற்றங்களின் செயல்களையும் அவ் வொற்றுமையுடையோர் மறப்பர்; தம்மையும் மறப்பர். காதலுணர்வின் விளையாடல் இது.]

துண்டு தழுவாத் தாவுநீர் வையையுள்,
கண்ட பொழுதில், கடும்புனல் கைவாங்க
நெஞ்சம் அவள் வாங்க நீடு புணைவாங்க
நேரிழை நின்றுழிக் கண்நிற்ப, நீர்அவன்
தாழ்வுழி உய்யாது தான்வேண்டு மாறுஉய்ப்ப,
ஆயத் துடன்நில்லாள் ஆங்குஅவன் பின்தொடரூஉத்
தாய்அத் திறமறியாள் தாங்கித் "தனிச்சேறல்
ஆயத்தில் கூடு"என்று அரற்றெடுப்பத் தாக்கிற்றே,
சேயுற்ற கார்நீர் வரவு.

—பரிபாடல், கக: கoகூ-கஎ.

வையை யாற்றில் மழை பெய்து வெள்ளம் வந்தது. எல்லாரும் புதுப் புனல் ஆடப் போனார்கள்.

ஆற்றில் ஒரு வாழைமரத்தின் அடித்துண்டு அடித்துக் கொண்டு வந்தது. ஒருவன் அதனைப் புணையாகத் தழுவி நீந்தி விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் தற்செயலாய்

அங்கே ஒருத்தியைக் காண நேர்ந்தது. அவள் இவன் நெஞ்சத்தைக் கவர்ந்துகொண்டாள்.

நெஞ்சம் அவள் பக்கம் செல்லவே, இவன் கைகள் வெள்ளம் போகும் வழியே சோர்ந்தன. புணையும் இவனை நெடுக இழுத்தது. இவன் கண்கள் அவளிடத்திலேயே நிலைபெற்றுவிட்டன.

ஆற்று நீர், இவன் விரும்பின அவளிடத்தில் இவனைக் கொண்டு செல்லாமல், தான் செல்லும் போக்கில் இழுத்துச் சென்றது.

இருவர் உள்ளமுங் கண்களும் அசைக்க முடியாதபடி பிணித்துக்கொண்டமையால், இவனை நீர் இழுக்க இழுக்க அவளும் தன் ஆயமகளிரினின்றும் நீங்கித் தனியாய், தன்னை யறியாமலே, அவனைத் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் அவள் தாய்க்கு இதன் காரணம் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. தன் மகளின் பிணித்த அன்புடைமையை அறியவில்லை. ஆகவே, அவளைத் தாங்குகின்றவள்போல, "அங்கே தனியாகப் போகாதே; தோழியரோடு வந்து சேர்ந்து கொள்," என்று கூவுகின்றாள்.

இதனால் அவள், "நாம் எங்கிருக்கிறோம்; என்ன செய்கிறோம்," என்பதொன்றுந் தெரியாமல் 'ஓ'வென்று அரற்றினாள்.

இப்படி அரற்றும்படி வையை யாற்றில் கார் காலத்து நீர் வரவு செந்நிறம் பூண்டு இரு பக்கக் கரைகளையுந் தாக்கி வந்தது.

காதலின் இயல்பு இப்படிப்பட்டதென்பது இப்பாட்டில் இனிது விளக்கப்படுகின்றது.

[குறிப்புரை :—தழுவா - தழுவி. கடு புனல் - மிக்க புனல். தாழ் வுழி - விரும்பின இடத்தில். தொடரூஉ - தொடர. சேறல் - செல்லாதே, செ - செந்நிறம். கார்நீர் - மழைநீர். (சூஅ)

கஅ. காதலன் துன்பத்தில் காதலியும் பங்குகொள்ளல்

[காதலுணர்வு, உதவியுள்ளத்தை எழுப்புகின்றது. தலைவிக்குத் தலைவன் நலத்திலும் தலைவற்குத் தலைவன் வளத்திலுமே கருத்துண்டாகின்றது. தலைவன் பொருள் தேடுதல் முதலிய கடமைகள் செய்யுங்காலங்களில் அவன் இன்னலுறுமைக்குரிய உதவிகளைச் செய்யவே தலைவி விரும்புகிருள். அறவோர்க்களித்தல் முதலிய தலைவியின் அன்பின் செயல்களுக்குத் தலைவன் பொருள் தேடியுதவும் வகையில் துணை நிற்க முயல்கின்முன். இருவருள்ளமும் நிழலாடும் தெளிநிலைப் பளிங்கே இச்செய்யுள்.]

மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப,
வரையோங்கு அருஞ்சுரத்து ஆரிடைச் செல்வோர்
சுரையம்பு மூழ்கச் சுருங்கிப் புரையோர்தம்
உள்நீர் வறப்பப், புலர்வாடு நாவிற்குத்
தண்ணீர் பெருஅத் தடுமாற் றருந்துயரம்
கண்ணீர் நனைக்கும் கடுமைய காடுஎன்ருல்,
என்நீர் அறியாதீர் போல இவைகூறின்
நின்நீர அல்ல நெடுந்தகாய்! எம்மையும்
அன்புஅறச் சூழாதே ஆற்றிடை நும்மொடு
துன்பம் துணையாக நாடின் அதுவல்லது
இன்பமும் உண்டோ எமக்கு.

—கலித்தொகை, சு.

கானமெங்கும் மலைகள் உயரமாய்க் காணப்படுகின்றன. வழிகள் குறுக்கும் நெடுக்குமாய்க் கடப்பதற்கு அருமையா யிருக்கின்றன.

கொடிய வெயில் காலம். அங்கே மழையே இல்லை. தரையிலிருந்த புல்லெல்லாம் உலர்ந்துவிட்டன. பசும்புல் தலை காண்பது அரிதாய்விட்டது.

அந்தக் கானத்தில் 'மரை' என்னும் ஒரு வகை விலங்குகள் உணவில்லாமல் அங்குமிங்கும் திகைப்புடன் ஓடுகின்றன. அவைகளின் பார்வைக்கு 'மரல்' என்னும் ஒருவகைச் செடிகள் காணப்படுகின்றன. அவை, அவை

களுக்குப் பொருந்திய உணவல்ல; வேறு வழியில்லாமல், அந்த எளிய விலங்குகள் அச் செடிகளையே கடித்து இழுக்கின்றன.

இங்ஙனம் எளிய விலங்குகளுக்கே அந்தக் கானத்தில் உணவில்லையென்றால், அங்கே இருக்கும் மனிதர்களுக்கு எப்படி உணவு அகப்படும். அவர்கள் அந்த வழிகளில் வரும் அயலூரார்மேல் அம்பு எய்து அவர்கள் கொண்டு போகும் பொருள்களைக் கொள்ளையடித்து உயிர்வாழ்கிறார்கள்.

ஆ! அப்படி அம்பு தைத்து உடல் சுருங்கி விழுந்தவர்களுக்கு அங்கே ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூட அகப்படவில்லை. அவர்கள் உடம்பின் உள்ளேயிருந்த நீர்கூட வற்றிவிடுகிறது. அதனால், நாக்கும் உலர்ந்து வாடுகிறது.

தண்ணீர் கிடைக்காத வருத்தத்தால் அவர்கள் கண்கள் கலங்குகின்றன. வறட்சியின் கொடுமையால், கண்ணீர்கூட மிகுதியாகப் பெருக வழியில்லை. ஒன்றிரண்டு சொட்டுகள் சிந்துகின்றன. அந்த நீர்த் துளிகளே அவர்கள் நாக்கில் தற்செயலாகப் பட்டு அதனை நனைக்கின்றன. அதுதான் அந்தக் காட்டில் நீர் வேட்கை தணிவதற்கு வழி. வேறு வழியில்லை.

அப்படிப்பட்ட கடுமையான காடுதான் தலைவன் பொருள் தேடுவதற்காகப் போக விரும்பிய கானம். தலைவிக்கு இது தெரிந்தது.

அவள் திடுக்கிட்டாள்; கலக்கத்தால் உள்ளம் குழம்பியது. தனது பிரிவுத் துன்பம் ஒரு பக்கமிருக்க, தலைவன் அக் கானகத்தில் அடைய நேருந் துன்பம், அவளுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. பெருமூச்சு விட்டாள்.

“ஆ! அப்படிப்பட்ட கடுமையான காடு!” என்று அவள் வாயிலிருந்து ஒரு சொல் அவளை அறியாமலே எழுந்தது. தலைவனை நோக்கினாள்.

“அப்படியானால், நீங்கள் எனது தன்மையை அறியாதவர்கள்போல இப் பிரிவு மொழிகளைப் பேசுகிறீர்கள். தங்களைப் பிரிந்து எனது உயிர் இந்த உடலில் நிலைத்திருக்குமா? பெருந்தகையே! நீங்கள் இப்படிச் சொல்லுவது உங்கள் நல்லியல்புகளுக்குப் பொருந்துமா? உங்கள் உள்ளத்தில் அன்பு அரும்பிட இவ்வாறெல்லாம் எண்ண வேண்டாம்,” என்று சொன்னாள். கலக்கத்தால் மேலும் பேசக்கூடவில்லை.

பின்பு, சிறிது நேரங் கழித்து, ஏதோ துணிந்தவளாய், தலைவனை அணுகினாள்.

“தாங்கள் கட்டாயம் போக வேண்டுமா?”

“அன்பே! பொருளுக்கு வேறே என்ன செய்வது!”

“அப்படியானால், தங்கள் துன்பத்திற்குத் துணையாக நானும் உடன் வரும்படி நினையுங்கள்; அதுவல்லாமல் எனக்கு வேறு இன்பமில்லை!” என்று முடிவாகச் சொன்னாள்.

காதலர் அன்பு எந்தத் துன்பத்திற்கும் அஞ்சாது.

இந்த உள்ளநிலை இப் பாட்டில் மிகவுஞ் சுவையாகக் காட்டப்படுகின்றது.

குறிப்புரை: மரையா - மரை ஆ; அதாவது, மரை என்னும் ஓர் ஆன் இனம்; மரல் - ஒருவகைக் கற்றாழை என்பர். வரை - மலை; ஆர் இடை - அரிய வழி; சுரை அம்பு - மூட்டுள்ள அம்பு; புரையோர் - இங்கே, பொத்தல் அறிவு உடையவர்கள்; அதாவது தாழ்ந்தவர்கள் என்னுங் கருத்தில் வந்தது. ‘புரையோர்தம் சுரையம்பு’ என்று சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். என் நீர் - என் இயல்பு; அதாவது, கணவனைப் பிரிந்து உயிர்தரியாத இயல்பு. நெடுந்தகாய் - பெருந்தகைமையுள்ளவனே! சூழாது - எண்ணாமல்; ஆற்றிடை - வழியில்; நாடின் - இங்கே மனங்கொண்டால் என்பதற்கு வந்தது. (கஃக)

கக. உயிர் ஒன்று உடல் இரண்டு

[வேற்றுமை நினைவு உள்ளவரையிற் காதல் உணர்வு நிறைவெய்தியதாகாது; இயற்கைக் காதலுமாகாது. நிறைவெய்திய பொருந்திய காதலானால், காதலர் இருவரும் தம்மை ஒருயிரின் இரு

வடிவமெனவே கருதுவர். களவொழுக்க நிகழ்ச்சியை விரைவிற் கற்பொழுக்க நிகழ்ச்சியாக் அமைத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு மணங்கூடுவர்.]

யானே கண்ணினும் கடுங்கா தலளே ;
எந்தையும் நிலனுறப் பொறாஅன், 'சீறடி சிவப்ப
எவன்இல! குறுமகள் இயங்குதி' என்னும் ;
யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பின்
இருதலைப் புள்ளின் ஓருயி ரம்மே ;
ஏனலங் காவலர் ஆனுது ஆர்த்தொறும்
கிளிவிளி பயிற்றும் வெளிலாடு பெருஞ்சினை
விழுக்கோள் பலவின் பழுப்பயம் கொண்மார்
குறவர் ஊன்றிய குரம்பை புதைய
வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம்
புலிசெத்து வெரீஇய புகர்முக வேழம்
மழைபடு சிலம்பில் கழைபடப் பெயரும்
நல்வரை நாட ! நீவரின்,
மெல்லிய லோருந் தான்வா ழலளே.

—அகநானூறு, கஉ.

ஒரு மலைநாடு; அங்கே, மழை மேகங்கள் உருவாகத் தக்க உயர்ந்த மலைகள் இருந்தன ; தலைவன் அந் நாட்டைச் சேர்ந்தவன். அம் மலைகளில் பலா, வேங்கை, மூங்கில் முதலான மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. தினைப்புனங்களும் உண்டு. காவலிருப்போர் அடிக்கடி ஓசைசெய்து பறவை முதலியவற்றை ஓட்டுவார்கள். இவ் வோசையை, அங்கே பலா மரங்களிலிருந்த கிளிகள் அடிக்கடி கேட்டுப் பழகிக் கொண்டமையால், அக் கிளிகளும் அவர்களைப்போலவே ஓசையிட்டுக்கொண்டிருக்கும்.

பலாப் பழங்களின் பலனைக் கொள்வதற்காகக் குறவர்கள் அம் மலைப் பக்கத்திற் சிறு சிறு குடில்கள் அமைத்துக் கொண்டிருப்பதுண்டு. பக்கத்திலுள்ள வேங்கை மரங்கள்

அக் குடில்கள் மறையும்படி தாழ்ந்து தேன்பரக்குந்தோற்றத்துடன் தழைத்திருந்தன.

குடிலைத் தழுவித் தழைத்திருந்த இவ் வேங்கை மரத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டு அதனைப் புலியென்று கருதி அஞ்சிய யானை, மூங்கிற் செடிகள் தன் காலின்கீழ்ப் பட்டு அழியும்படி விரைந்து நீங்குகின்றன.

இத்தகைய மலைகளையுடைய நாடனே! என்று தலைவனை தோழி அழைத்து,

"நீ இரவு நேரங்களில் இப் பக்கங்களில் வருவதானால், மெல்லிய இயற்கையுடையவ்வளான தலைவி உயிர் வாழமாட்டாளே, என்ன செய்யலாம்?

"இவள் தாயோ இவளைத் தன் கண்ணைவிட, மிக்க அன்புப்பாராட்டிப் பாதுகாத்து வருகின்றாள். தந்தையோ, இவள் சிறிய அடிகள், சிவந்துவிடுமென்று கருதி அவை சற்றுத் தரையிற் படுதலையும் பொறாதவனாய், 'ஏடி சிறுமி! எங்கே என்ன செய்யப்போகின்றாய்' என்று கேட்கின்றான். இவ்வளவு பாதுகாவலில் தலைவி இருக்கிறாள். தலைவியோ, பிரிதலியலாத முறையிற் கூடிய, வெறுத்தலில்லா நட்புடையவளாய் இரண்டு தலைகளையும் ஒருடம்பினையும் உடைய பறவையைப்போல நின்னோடு ஒருயிராய் இருக்கின்றாள்; நீதான், இதற்கு ஏதேனும் வழிசெய்ய வேண்டும்," என்று சொல்லுகின்றாள்.

யானை, வேங்கை மூடிய குடிலைப் புலியென்று கருதி அஞ்சித் தனக்கு உண்பொருளான மூங்கிலையுங் காலின்கீழ் அமுக்கி அழித்துச் செல்வதுபோல, நீயும் எம் உறவினர்க்கு அஞ்சி நினக்கு நுகர்பொருளா யிருக்குந் தலைவியையும் மடித்து ஒழுகுகின்றனை; அங்ஙனம் அஞ்சியொழுகாமல், தமரை அணுகி வரைவுக்கு முயற்சி செய்தால் எல்லா இன்னல்களுந் தீருமே என்பது இவற்றின் கருத்து.

குறிப்புரை:—யாய் - தாய்; கடு - மிக்க; காதலள் - அன்பினள்; இல - ஏடி; குறுமகள் - சிறுமியே; எவன் இயங்குதி - என்செய்யப் போகின்றாய் என்று கொள்ளவேண்டும். என்னும் -

என்று கேட்பான். துவரா - வெறுத்தலில்லாத. ஏனல் - தினைப் புனம்; அம் - சாரியை; பொருளில்லை. ஆனாது - அமையாமல்; அடிக்கடி என்பது கருத்து. ஆர்த்து - ஆரவாரமாய் ஒலிசெய்து. விளி - ஓசை; பயிற்றும் - பழகிக்கொள்ளும். வெளில் - அணில். ஆடு - விளையாடுகின்ற; சினை - கிளை. விழு கோள் - நல்ல காய்; பழு - பழம். பயம் - பயன்; பழுப் பயம் - பழத்தின் பயன்; பெரிய கிளைகளையும் நல்ல காய்களையும் உடைய பலாமரம் என்பது. கொண் மார் - கொள்ளும்பொருட்டு. ஊன்றிய - நாட்டிய. புதைய - மறைய. தாய - பரந்த; தேம் - தேன். பாய் - பரக்கும். செத்து - கருதி; புலி செத்து - புலியென்று கருதி. வெரீஇய - அஞ்சிய. புகர்-புள்ளி; புகர் முக வேழம் - புள்ளிகள் பொருந்திய முகத்தையுடைய வேழம். மழை - மேகம்; படு - தோன்றுகின்ற; சிலம்பில் - மலையில். கழை- மூங்கில்; பட - பட்டு அழிய. பெயரும் - நீங்கும். நல் வரை - உயர்ந்த மலை; மெல்லியலோரும் என்பதில் ஓரும் அசை. (எ0)

உ0. காதலின் பிணிப்பு

[காதலர் என்றுமொன்றும் ஒருவரையொருவர் பிரியாதிருக்கவே விரும்புவர். முயற்சி காரணமாகப் பிரிய நேரினும் அவரூடு கருத்தொற்றுமை இருத்தலின் அப் பிரிவுக்காலத்தில் உயிர் பொறுத்திருக்கின்றது. அக் கருத்திணக்கம் அறுபடுமாயின் மெய்க்காதலர் உயிரும் உடனே அறுபடும். அத்தகையோர்க்கு வாழ்தலே காதல், சாதலே பிரிவு.]

ஆள்வினைக் கெழுந்த அசைவில் உள்ளத்து
ஆண்மை வாங்கக் காமம் தட்பக்
கவைபடு நெஞ்சம் கட்கண் அகைய
இருதலைக் கொள்ளி இடைநின்று வருந்தி
ஒருதலைப் படாஅ உறவி போன்றனம்;
நோங்கொல் அளியள் தானே யாக்கைக்கு
உயிர்இயைந் தன்ன நட்பின் அவ்வுயிர்
வாழ்த லன்ன காதல்
சாத லன்ன பிரிவரி யோளே.

—அகநானூறு, ௩௩௯.

மணமக்களின் வாழ்க்கைப் பிணிப்புக்கு இப் பாட்டில் ஒரு நல்ல உவமம் வருகின்றது.

தலைவன் தலைவியரது நட்பு உயிருருவியது; வெறும் மனவெழுச்சியன்று. நினைத்தாற் கூடுவதும் நினைத்தாற் பிரிவதும் போன்றதன்று. பிரிவு என்பது, அவர்களுக்கு இறந்துபோவது ஒன்றேதான். அப்படியே, உடலோடு வாழுங் காலம் முழுமையும் அவர்களுக்குக் கூடுதலேயாம்.

முயற்சி காரணமாக அவர்கள் ஏதேனும் சிலகாலம் பிரிந்திருக்க நேர்ந்தால், அந்தப் பிரிவும், உடலிலிருந்து உயிர் நீங்குவதுபோல அவர்களுக்குத் தோன்றும்; மீண்டுஞ் சேர்ந்திருக்கும்போது, உயிர் உடம்பில் வந்து வாழ்வதுபோலத் தோன்றும். அவர்கள் நட்பு, உடம்பில் உயிர் பொருந்தியிருப்பது போன்ற நட்பு.

தலைவன் தன்னை உடலாகவும் தலைவியை உயிராகவும் கருதுவான். தலைவி தன்னை உடலாகவும் தலைவனை உயிராகவும் கருதுவாள். அல்லது இருவருடம்பையும் ஒருடம்பாகவும், அதனுள் இருவருயிரையும் ஒருயிராகவுங் கருதி வாழ்வர். உண்மையில் உணர்ச்சியே அப்படித்தான் இருக்கும்.

இத்தகைய தலைவன் தலைவியருள், முயற்சி காரணமாகத் தலைவன் சிலகாலம் பிரிந்திருக்கும் நேரம் வந்தது; தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லுகிறான்;

" முயற்சியின்பொருட்டு எழுந்த அசைவில்லாத ஊக்கத்தினால் ஆண்மைத் தன்மை நம்மைத் தலைவியினின்றும் பிரித்திழுக்கின்றது. ஆனால், ஆருயி ரன்ன தலைவியின் அன்போ அதனைத் தடுக்கின்றது. இதனாற் பிளவுபட்ட நெஞ்சக்குறிப்பு நம் கண்களில் ஒளிர, நாம், இருதலைக் கொள்ளியின் இடையில் நின்று வருந்தி ஒருமுகப்படாத எறும்பு போன்றனம். தலைவியோ நம்மால் அருள்செய்யத் தக்கவள்; ஆ! அவள் உள்ளம் நோவுமன்றோ !" என்பது.

பிரியாக் காதலரின் உள்ளப் பாங்கு இப்பாட்டில் கண்ணியமாய் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப்பது பெரிதும் உணர்ந்து மகிழ்தற்குரியதாகும்.

குறிப்புரை:—ஆள்வினை - முயற்சி. அசைவு இல் - தளர்தலில்லாத; தடப்ப - தடைசெய்ய, கவை - பிளவு. கட்கண் - கண்

ணின்கண். அகைய - ஒளிவிட. உறவி - எறும்பு. அளியள் தானே - அவள் அருள் செய்யப்படுதற்குரியவள். (எக)

உக. நன்மையே வெல்லும்

[இயற்கையின் நடைமுறையை அறிந்துணர்ந்து ஒழுகுதல் இன்றியமையாதது. உயிர்களின் வாழ்க்கையை இயற்கையானது தானே மிக அருமையாக நடத்திச் செல்கின்றது. ஒன்றையொன்று அடக்கியாளும் வன்மைகள் இயற்கையில் உள்ளன. உயிர்கள் அம்முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டுவதில்லை. மேற்கொள்ளின், சுமை மிகுந்து இயற்கையோடு இயைந்து வாழும் வாழ்வும் பாழ்படும். இச் செய்யுளில் அந்த ஆற்றல்கள் காட்டப்படுகின்றன.]

குளிரும் பருவத்தே யாயினும் தென்றல்
வளிஎறியின் மெய்யிற் கினிதாம் ;—ஒளிஇழாய்
ஊடி இருப்பினும் ஊரன் நறுமேனி
கூடல் இனிதாம் எனக்கு.

—ஐந்திணை ஐம்பது, ௩௦.

நன்மையே வெல்லும் என்பது ஓர் உறுதிமொழி. பொருள்கள், உணர்வுகள் என்னும் இரண்டிலும் இவ்வுண்மையைக் காணலாம்.

ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் குளிர்காலம் வருகின்றது. அந்தப் பருவத்திற் சிறிது காற்று வீசினும் அது மக்களுக்குக் குளிர் உண்டாக்கித் தொல்லைப்படுத்தும். ஆனால் அப்படி வீசுங் காற்று, தெற்குப் பக்கத்திலிருந்து வருந் தென்றற் காற்றா யிருந்தால், அந்நிலையிலும் அது தனது இனிமையைப் புலப்படுத்தாமற் போவதில்லை. தென்றல், உடம்பிற்கு அக் குளிரும்பருவத்திலும் இனிதாகவே இருக்கின்றது. நன்மை வென்றது.

இனி உணர்வு வகைகளை நோக்குவோம். உணர்வுகளுள் முதன்மையானவை ஆண் பெண் உணர்வுகளேயாம். அவ்வுணர்வுகளிலும் நல்லன தீயன உண்டு.

ஏதோ காரணத்தால், கணவன் மனைவியர்க்குள் ஊடல் உண்டாயிற்று. குற்றம் இல்லாமலே ஊடல் கொள்வதாயிருந்தாலும், அந்த நேரம் அவர்களுக்குக்

குளிர்காலம் போலச் சிறிது இன்னல் தருவதேயாம். ஆயினும் வெற்றி பெறுவது ஊடலன்று; கூடலேதான்.

கணவன் கூடிச்சென்றபின், தோழி தலைவியை அணுகினாள். தலைவியைப் பார்த்த அளவிலேயே, கூட்டம் நிகழ்ந்த குறிப்புத் தெரிந்தது. தானே உண்மையைச் சொல்லிவிட வேண்டுமென்று தலைவி நினைத்தாள். உடனே அவள், "தோழீ! குளிரும் பருவத்திலே யானாலும் தென்றற் காற்று வீசினால் உடம்பிற்கு இனிதாயிருக்கின்றது; நான் ஊடியிருந்தாலும் அந்த ஊரனது சிறந்த மேனியைக் கூடுதலே எனக்கு இனிமையாயிருக்கின்றது; நானென்ன செய்வேன்?" என்று சொல்லிப் புன்னகை கொண்டனள்.

ஊடுதற்குக் காரணமாயிருந்த குறைகளைக் காட்டினும், கூடுதற்குக் காரணமாயிருந்த தலைவனது சாயல் என்னும் நன்மை பெரியதாய்த் தோன்றி வெற்றிகொண்டால், அதற்குத் தலைவிதான் என்ன செய்வாள்? நன்மைகள் வெல்லுவது இயற்கை.

குறிப்புரை:—வளி - காற்று. எறியின் - வீசினால்; மெய் - உடம்பு. ஒளிஇழாய் - ஒளியையுடைய அணிகலன்களை அணிந்திருக்குந் தோழீ! ஊரன் - மருதநிலத்துத் தலைவன். நறுமேனி - நல்ல உடம்பினை.

௨௨. 'களவு' என்பதன் கருத்து

[இன்பம் உள்ளுணர்வுகளைப் பற்றியது. துன்பம் புறநிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியது. ஆகவே இன்பம் நிகழ்த்துவோர் ஒழுக்கம் உள்ளொழுக்கமாய் அகமாய்க் களவுபோலத் தோற்றுதல் இயல்பே. அதுகொண்டு அதனைத் தீதெனத் துணிதல் பொருந்தாது. மெய்ம்மை யென்பது மறைவையும் வெளிப்படையையும் பொறுத்ததன்று; அது மனச்சான்றைப் பற்றி நிகழ்வதாகும்.]

கொண்கன் பிரிந்த குளிர்பூம் பொழில்நோக்கி
உண்கண் உவப்ப அழுதேன்; ஒளிமுகம்
கண்டு அன்னை 'எவ்வம் யாது; என்னக், கடல்வந்துஎன்
வண்டல் சிதைத்ததுஎன் றேன். —ஐந்திணை ஐம்பது, ௬௪.

ஒரு வியப்பு! துன்பம் மிகுதி யாக ஆக, அது வெளிமுகம் நோக்கி வருகின்றது. இன்பம் மிகுதி யாக ஆக,

அதுவோ உள்முகம் நோக்கிச் செல்கின்றது. வெளியே அலைகின்றபோது யார்க்கும் துன்பமாயிருக்கின்றது; ஆனால் இன்பம் விரும்புகின்றபோது அவர்கள் உள்ளே செல்லுகின்றார்கள். ஆகவே, வெளியில் தெரியாமல் உள் ளளவாய் நிகழ்தலே இன்பத்தின் இயல்பென்பது இதனால் தெரிகின்றது. இவ்வுண்மைகளை முன்னோர் முன்பே தெளிந் திருக்கின்றனர். வெளியில் தெரியாமல் நிகழ்வது என்னும் இயல்பினைக் 'களவு' என்னுஞ் சொல்லால் மெல்லத்தெளிய வைத்திருக்கின்றனர். உள்ளளவாய் நிகழ்வது என்னும் உண்மையை 'அகம்' என்னுஞ் சொல்லால் உணர வைத் திருக்கின்றனர். இவை எவ்வளவு நுட்பமாயிருக்கின்றன!

அகத்துக்கு அகமாய் மற்றவர் அறியமாட்டாத நிலை மையில் நிகழ்வதே இங்ஙனம் இன்பவுணர்வின் இயல்பா யிருத்தலால், உண்மையில் இன்பம் நுகர்வோ ரென்பவர் பிறரால் அறிந்துகொள்ளக்கூடாத உள்ளொழுக்க நிலைமை யிலிருப்பதே இயல்பாயிருக்கின்றது. களவொழுக்கம் என்னும் பெயர், ஆ! எவ்வளவு ஆழ்ந்த கருத்தை அறி வுறுத்துவதாயிருக்கின்றது!

'கணவன் பிரிந்துபோன குளிர்ந்த பூக்கள் நிறைந்த சோலையைப்பார்த்து, என் மையுண்ட கண்கள் சிவக்கும் படி ஆற்றாமையால் அழுதேன். ஒளிமிக்க என் முகத்தைப் பார்த்து என் தாய், 'வருத்தம் யாது?' என்று கேட்க, நான், கடல் அலைகள் வந்து என் மணல் விளையாட்டை அழித்தது என்றேன்' என்று ஒருத்தி சொல்லும்போது, அவள் சொற்களில் எவ்வளவு களவு நிறைந்திருக்கிறது! பிறரறியக்கூடாத உண்முகவொழுக்கமன்றோ அது!

அயலறியாதபடி உண்முகமாய் நிகழ்வதே இன்பத் தின் இயல்பானால், அதற்கு அவள் என்ன செய்யலாம்!

துறிப்புரை:—கொண்கன் - கணவன். பொழில் - சோலை. சிவப்ப என்று வருதலால், மையுண்ட கண் என்று கருமைநிறந் தோன்றப் பொருளுரைப்பது இங்கே சிறப்பு. எவ்வம் - வருத்தம். வண்டல் - விளையாட்டு. விளையாட்டுக்காக மணலிற் கட்டிய சிறு வீட்டை இங்கே குறிக்கும். சிதைத்தது - அழித்தது. (எ௩)

9. வாழ்க்கை முறை

க. உழவரும் வணிகரும்

[உழவும் வாணிகமும் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையானவை. உழவர், பலர்க்கும் பலப்பல உதவுங் குளிர்ந்த அன்புவாழ்க்கையினர்; வணிகர், பலர்க்கும் வளம்பெருக்கும் முறைமையுள்ளத்தினர். அன்பும் அறனுமாகிய இவ்விருவகை வாழ்க்கைத் திறனும் உடையதாயின், இவ்வுலகம் பண்பும் பயனும் மிக்குச் சிறக்கும்.]

கொலைகடிந்தும் களவுநீக்கியும்
அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்
நல்லானொடு பகடுஓம்பியும்
நான்மறையோர் புகழ்பரப்பியும்
பண்ணியம் அட்டியும் பசும்பதம் கொடுத்தும்
புண்ணியம் முட்டாத் தண்நிழல் வாழ்க்கைக்
கொடுமேழி நசைஉழவர்
நெடுநுகத்துப் பகல்போல,
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுஅஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉம்
பல்பண்டம் பகர்ந்துவீசும் [குறைகொடாது
தொல்கொண்டித் துவன் றிருக்கை.

—பட்டினப்பாலை, ககக-உகஉ.

'சொல்வது ஒன்று செய்வது இரண்டு' என்று ஒரு புது மொழியையும் இனி வழங்கலாம்போலத் தோற்றுகின்றது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் முற்காலத்தில் அமைந்திருந்த வாணிகரிருப்பிடத்தைப்பற்றி உருத்திரங் கண்ணனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் சொல்ல விரும்பினார். ஆனால் அவர் இரண்டு காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்; நயமாகவுஞ் செய்திருக்கிறார்.

உலகத்தில் உழவு தொழிலும் வாணிகத் தொழிலும் தமக்குள் தொடர்புள்ளவை. எல்லாத் தொழிலுக்கும் இவையே தாயுந் தந்தையும் போன்றவை. உழவும் வாணிகமும் இல்லாமல் உலகத்தில் என்ன காரியம் ஆகும்? இப்படி ஒன்ருெடொன்று நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருப்பதனுல் இவ்விரண்டையும் வேறு வேருகப் பிரித்துக் கூற உருத்திரங் கண்ணனுர்க்கு மனம் வரவில்லை. வாணிகரைப் பற்றிச் சொல்லும்போதே உழவரைப்பற்றியும் அவர் சொல்ல விரும்புகிருர்.

உழவர் உலகத்துக்குத் தாய் போன்றவர் ; வாணிகர் தந்தைபோன்றவர். தாய் போன்றவரை முன்னுல் வைத்துச் சொல்லுவதே சிறப்பு. இங்கே அங்ஙனமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

நூல்களில் எந்தக் கருத்தையும் ஒரு தொடர்பில்லாமல் இடையே கோத்துவிட முடியாது. வாணிகரைப்பற்றிச் சொல்லவந்தபோது, அவர்கள் நடுவுநிலைமை என்னுங் குணமுடையவர்கள் என்று ஆசிரியர் சொல்லத் தொடங்கினுர். தொடங்கியவர் அதற்கு ஓர் உவமை காட்டக் கருதி, அதன் வாயிலாகத் தமது கருத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள விரும்பி, 'உழவரது நுகத்தடியின் பகலாணிபோல அவர்கள் நடுவு நிலைமையுடையவர்கள்' என்று ஓர் உவமை கூறும் முறையில் வைத்து, உழவர்க்கும் இடமுண்டாக்கிக் கொண்டார். இனி அவ்வுழவர்கள், எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை விளக்குவதற்கும் அவர்க்கு இடம் நேர்ந்துவிட்டது.

உழவர் : 'இவர்கள் மரக்கறி யுணவுகளைப் பயிர் செய்வதற்கு உரியவர்கள். 'உழவர்' என்னும் பெயரினுலேயே இவர்கள் ஊன் உண்ணுங் கட்டாயமில்லாதவர்கள் என்பது பெறப்படும். ஊன் உண்ணுதபோது, அதன் பொருட்டு ஓர் உயிரையுங் கொலைசெய்யவேண்டிய கட்டாயமும் இல்லாதவரேயாவர். ஆதலாற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து உழவர்கள் கொலைத் தொழிலிலிருந்து நீங்கி யிருந்தார்கள். களவு செய்

தலும் அவர்களிடம் இல்லை. மற்றவர்களும் இக் கொலை களவுகளிலிருந்து நீங்கி வாழும்படி செய்துவந்தார்கள். அவர்கள் தேவர்களின் வழிபாடு உடையவர்கள். வேள்விகள் செய்து அவற்றின் வழியாகத் தேவர்கட்கு அவியுணவு ஊட்டுவார்கள். பால் முதலியவற்றிற்காகப் பசுவையும் உழவு முதலியவற்றிற்காக எருது கடா முதலியவற்றையும் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்தார்கள். அந்தணர்களின் நற்செயல்கள் எங்கும் பரவுதற்கு இடஞ்செய்து வந்தார்கள். அவர்கள், ஏழை எளியவர்கட்கும், விருந்தினர்க்கும், அறவோர் முதலியவர்க்கும் அவ்வப்போதும் பணியாரம் பொங்கல் முதலிய உண் பொருள்கள் கொடுப்பார்கள். புதிது விளைந்துவந்த அரிசி பருப்பு முதலியனவும் உதவுவார்கள். எஞ்ஞான்றும் அறச் செயல்கள் தவறாத அருள் நிரம்பிய குளிர்ந்த வாழ்க்கையை யுடையவர்கள். முடங்கிய கலப்பையினால் ஆகும் உழவுதொழிலையே விரும்பிச் செய்கின்ற உழவர்களின் இயல்பு இப்படிப் பட்டது.

வணிகர்: அவ் வுழவரது நுகத்தடியில் தைத்த நடு ஆணிபோல் இவ் வணிகர்கள் சரியான நடுவுநிலைமையைப் பெற்ற நல்ல நெஞ்சத்தை யுடையவர்கள். உலகியல் நடைக்கு வடுவாகும் என்றஞ்சி உண்மையையே பேசுவார்கள். தம்முடைய பொருள்களையும் பிறருடைய பொருள்களையும் ஒன்றுபோலக் கருதி, தாம் பிறரிடம் விலை கொள்வதையும் மிகுதியாகக் கொள்ளாமல் தாம் பிறர்க்கு விலையாகக் கொடுப்பதையும் குறைவாகக் கொடாமற் பல பண்டங்களையும் ஒழுங்காக விலை கூறி விற்பார்கள். இம் முறைமைகளாற் பழமை தொட்டே திரண்டுவரும் பெருஞ் செல்வம் படைத்தவர்கள். இத்தகைய சிறந்த வாணிகர்கள் செறிந்திருக்கும் இருப்பிடங்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்தன.'

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்தவராக இங்கே சொல்லப்படும் வணிகர்கள் தொகுத்துவிற்கும் பெருவணிகர்களாதலின், அவர்களே உழவு தொழில் செய்துகொள்ளுத

லும் இயலாது. வணிகத் தொழில் ஒன்றையே உடையவர் கள். ஆதலின் உழவரை இவரினும் வேருகக் கொண்டு இவர் நடுவு நிலைமைக்கு அவரது நுகத்தாணியை உவமை கூறுமுகமாக அவரைம்பற்றியும் ஆசிரியர் விளக்கிக் கூறி ஞர் என்று கொள்ளவேண்டும். ஒன்று சொல்ல வந்து இரண்டு செய்த இவ்வாசிரியரின் திறம் பெரிதும் பாராட்டு தற்குரியதேயாம்.

குறிப்புரை:—ஆவுதி - அவி யுணவு; அருத்தியும் - நுகர்வித் தும். பண்ணியம் - தின்பண்டம். அட்டியும் - கொடுத்தும். பசும் பதம் - சமைக்காத பச்சை உணவுப் பொருள்: பதம் - உணவுப் பொருள்கள்; பச்சரிசி, பருப்பு, காய்கறிகள் முதலியன இவற் றில் அடங்கும். தண் நிழல் வாழ்க்கை - குளிர்ந்த அருள் வாழ்க்கை; அதாவது, அருளுள்ளத்தோடு கூடிய வாழ்க்கை. கொடு - வளைந்த. மேழி - கலப்பை; இங்கே அதன் தொழில் உணர்த்தும். நசை உழவர் - விரும்புதலையுடைய உழவர். நெடு நுகம் - நீண்ட நுகத் தடி. பகல் - பகலாணி; நடு ஆணி: நடு - நடுவு நிலைமை. நின்ற- நிலைபெற்ற. வாய் - உண்மை. தம - தம்முடையன. பிற - பிற பொருள்கள்; அதாவது, பிறருடைய பொருள்கள். மிகை கொளாது - மிகுதியாகக் கொள்ளாமல். பகர்ந்து - விலைகூறி; சரியான விலைகூறி என்பது கருத்து. வீசும் - வீசுதலால். தொல்- பழைமையான. கொண்டி - திரளான தொகை. வாணிகத்தால் பழைமைபாகவே உருவான திரண்ட பெருந்தொகைகள் செறிந் திருக்கும் இருப்பிடங்கள் என்பதற்கு, 'தொல்கொண்டித் துவன் றிருக்கை' என வந்திருக்கின்றது. 'உழவரது பகலாணிபோல நன்னெஞ்சினோரான வாணிகர் பல்பண்டம் பகர்ந்துவீசும் தொல் கொண்டித் துவன்றிருக்கை' என முடித்துக்கொள்ளவேண்டும். பகர்ந்து வீசுதலால் பழமைதொட்டே மிக்க செல்வம் செறிந்திருக் கும் இருப்பிடங்கள் என்பது பொருள். (எச)

உ. காமங் குறையினும் காதல் குறையாது

[வாழ்க்கையின் முற்பகுதி கலங்கலோடு கூடிய வெள்ளம்போன்றது: பிற்பகுதி தெளிந்து பயன்பட வொழுகும் நீர்க்கால் போன் றது. மழை பெய்து வரும் வெள்ளம் முன்னும் பின்னும் தொடர்ந்தொழுகுமாயினும், இவ்வேறுபாடு அதன்கட் காணப் படுகின்றது. வாழ்க்கை இவ்வாறு அம் மழை வெள்ளத்தை ஒத்தது. இதனுற் கலக்கமுந் தெளிவுமட்டுமன்றி, ஆரவாரக் கலிப்பும் அடங்கிய இனிமையும் புலனாகும்.]

காமம் ஒழிவ தாயினும் யாமத்துக்
கருவி மாமழை வீழ்ந்தென அருவி
விடரகத் தியம்பு நாட! எம்
தொடர்பும் தேயுமோ நின்வயி னானே.

—குறுந்தொகை, சஉ.

'இளமையின் மனவெழுச்சியான காம நினைவு நீங்குவதாயினும், தலைவ, நின்னிடத்தில் எனக்குள்ள நட்புங் குறையுமோ' என்று தலைவி கருதுவதாக இச்செய்யுள் அமைந்திருக்கின்றது. "முன் நாளிரவில், மின்னல் இடி முதலிய தொகுதிகளையுடைய பெரிய மழை பெய்ததனால், பின் நாளிலும் மலைப்பிளவுகளில் அருவி பெருகி ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மலைநாடனே," என்று தலைவனை அவள் அழைப்பதாகவும் ஒரு குறிப்பு இச் செய்யுளில் வருகின்றது. முன் நாளில் மழைபெய்யப் பின் நாளிலும் அருவி தொடர்ந்து பெருகுவதுபோல, வாழ்க்கையின் முற்பகுதியிற் காம நினைவுடன் தோன்றிய மெய்க் காதல், பிற்பகுதியிலும், அக் காம நினைவின்றி, தொடர்ந்து நிகழும் என்பது அதன் கருத்து.

குறிப்புரை:—காமம் - மெய்யுறு புணர்ச்சியின் பொருட்டு இளமையில் தோன்றும் மனவெழுச்சி. இது மகப்பேறு காரணமாக நிகழ்வது. காதல் - உயிர் நேயம். உண்மையான காதலர்க்கு மூப்புப் பருவத்திற் காமம் ஒழிவதாயினுங் காதல் ஒழியாது. இவ்வுண்மையை இச்செய்யுள் புலப்படுத்துகின்றது. கருவி - தொகுதி; மின்னல் இடி முதலியவற்றின் தொகுதி யென்பர். மா - பெரிய; வீழ்ந்தென - வீழ்ந்ததனால். விடரகம் - விடரிடம்; விடர் - மலைப் பிளவு. அருவிகள் மலைப்பிளவுகளில் திரண்டு விழுந்து ஒலிக்கும் இயம்பும் - ஒலிக்கின்ற; தேயுமோ - குறையுமோ. வயின் - இடம்; வயினான் - இங்கே இடத்தில் என்னும் பொருளில் வந்தது. (எ௫)

௩. ஆணும் பெண்ணும்

[உயிர்களெல்லாம் ஆண் பெண் பகுப்பினையுடையன. காரணம், பிரிந்து முயற்சிசெய்யும்பொருட்டும், பிரிந்த விடத்தும் அம் முயற்சிக்கோர் ஆறுதலாக ஆற்றலாக ஈர்ப்பிருக்கும்பொருட்டும் வழிவழிப் பயன் விளக்கும்பொருட்டுமாகும். இவ் வாழ்க்கை

முறைமை, இயற்கையின் ஓர் அழகிய சித்திரம். அச் சித்திரத்தின் உயிரே காதல். இது என்றும், ஒருமுக உணர்ச்சியையும் ஆற்றலையும் உண்டாக்குகின்றது.]

பூஇடைப் படினும் யாண்டுகழிந் தன்ன
நீருறை மகன்றில் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவரி தாகிய தண்டாக் காமமொடு
உடனுயிர் போகுக தில்ல; கடனறிந்து
இருவே மாகிய வுலகத்து
ஒருவே மாகிய புன்மைநாம் உயற்கே.

—குறுந்தொகை, ருஎ.

நுட்பமான கருத்துக்கள் இப்பாட்டின்கண் வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

உயிர்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பிறக்கின்றன. வேறு வேருய்த் தோன்றுகின்றன. ஆனல், ஒன்றையொன்று அவாவியபடியே இருக்கின்றன. இதனல், ஆண் உயிரும் பெண் உயிரும் தொன்றுதொட்டே தொடர்புடையனவாய்க் காணப்படுகின்றனவென்பது பெறப்படும். உண்மையான கணவனும் மனைவியும் ஒருயிருடையராகவே கருதப்படுகின்றனர்.

'இன்பந் துய்க்க வேண்டுமானலும், இல்லற காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமானலும் இருவராகப் பிரிந்து நின்றே கடனாற்றவேண்டி யிருத்தலின், அக் கடனறிந்து இவ்வுலகத்தில் இருவராய்ப் பிறக்க நேர்ந்தது' என்றும், 'காரியங்களைப் பொறுப்புடன் செய்ய நேரும்போது ஒரோவொருகால் ஒருவரை யொருவர் பிரிந்து ஒருவராய்த் தனித்து நிற்கவேண்டியிருக்கின்றது' என்றும், 'ஆனற், காமமோ, ஒரு மலர் இடையே குறுக்கிட்டாலும் அங்ஙனங் குறுக்கிடுங் காலம் பல ஆண்டுகள் கழிந்தாற்போன்ற தன்மையதாயுள்ள நீரில் உறைகின்ற மகன்றில் பறவைகளின் பிரிவறியாச் சேர்க்கையைப்போல, பிரிவு அரிதாகிய நீங்காக் காமமாயிருக்கின்றது; இது காமத்தின் இயல்பு'

என்றும், 'ஆதலால், தனித்து ஒருவராய் நிற்குஞ் சிறுமையி லிருந்து தப்பும்பொருட்டு இப் பிறப்பில் இருவருக்கும் ஒன்றாக உயிர் பிரிவதாகுக என விருப்பந் தோன்றுகின் றது; ஏனென்றால், உயிர் பிரியும்போது கொள்ளும் எண் ணமே மறு பிறவியில் நிகழும் என்பதனால், அங்ஙனம் இருவருயிரும் ஒன்றாய்ப் பிரிந்தால், வரும் பிறவியில் எப் போதும் இணைபிரியாதிருக்கலாம் என்பது பெறப்படுமாத லின் என்றும் இப் பாட்டிலிருந்து பல கருத்துக்கள் புலப் படுகின்றன.

ஆண் பெண் இயைபுபற்றிய ஆராய்ச்சிக்கு இவை மிகவும் உதவக்கூடும்.

குறிப்புரை:—உறை - வதிகின்ற; மகன்றில் பறவைகள் எப் போதும் இணைபிரியாமல் இருக்கக்கூடியவை என்று சொல்லுவார் கள். தண்டா - நீங்காத. உடன் - ஒன்றாக. தில் - விருப்பப் பொரு ளில் வந்தது. கடன் - முறைமை. புன்மை - சிறுமையிலிருந்து. உயற்கு - தப்பும்பொருட்டு. 'உயற்கு உடன் உயிர்போகுக' என்று கூட்டி உரைத்துக்கொள்ள வேண்டும். (எசு)

ச. காதலும் ஈதலும்

[இனிய ஆண் பெண் கூட்டுறவு, புறநிகழ்ச்சிகளாலும் அகநிகழ்ச்சிக ளாலும் உலகுக்குப் பயன்படுதலுடையது. அக் கூட்டுற வின்மை, அவ்வாறு, பயன்விளைத்தல் அரிது. மனைவாழ்க்கையே, இரவலர்க்குப் பயன்படுதல் கருதியது. மனைவியைப் பிரிந்துறை வோர் இரவலர்க்குப் பெரிது பயன்படாதவரே. இக் கருத்துக் கள் இச் செய்யுளால் பெறப்படும்.]

மெல்லிய லரிவை! நின் நல்லகம் புலம்ப
நின்துறந்து அமைகுவெ னாயின், என் துறந்து
இரவலர் வாரா வைகல்
பலவா குகயான் செலவுறு தகவே.

—குறுந்தொகை, கஙஎ.

மக்கள் என்றால், அவர்களுக்கு அமையவேண்டிய நற் பண்புகளெல்லாம் ஒருங்கமையும் வகையில் நடந்துகொள் வதுதான் நல்லது. ஆடவர்க்கு வீரம் வேண்டும்; காதல்

முதலியனவும் வேண்டும்; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் கொடுக்குங் குணமும் வேண்டும். இரவலர்க்கு ஒன்று உதவுவதென்பது ஆடவர்க்குக் கட்டாயமாய் இருக்க வேண்டிய பெருங்குணமாகும். இரவலர்கள் வாராத நாட்களை அவர்கள் வீண் நாட்களாகக் கருதவேண்டும். முயற்சியின்மேல் வெளிநாடுகளுக்குப் பிரிந்து சென்ற காலங்களிலும், இரவலர் வாராத நாட்கள் அவர்களுக்கு இன்பம் பயப்பன அல்ல.

தன் தலைவியை நோக்கி ஒரு தலைமகன், "மெல்லிய இயல்பினையுடைய பெண்ணே! நின் இனிய நெஞ்சம் தனித்து வருந்தும்படி நின்னைப் பிரிந்து வேறு முயற்சியில் மனம் அமைவேனாயின், அங்ஙனம் யான் பிரிந்து செல்லுந் தகுதியான காலத்திலும் இரவலர்கள் என்னைக் கருதாமலும் வாராமலுமிருக்கும் நாட்கள் பலவாகட்டும்," என்று சொல்லுகின்றான்.

ஈகைப் பண்பை எவ்வளவு மேலாகக் கருதிப் போற்றி வருகின்றானென்பது, அவன் இங்ஙனம் வஞ்சினமாகக் கூறிய முறைமையினால் நன்கு புலப்படுகின்றது.

காதற் குணத்தின் பயன் ஈதற்குணம் என்பது இதனால் இனிது தெளியப்படும்.

குறிப்புரை:—மெல் இயல் - மென்தன்மை; அரிவை - அரிவையே; பெண்ணே. அகம் - நெஞ்சம். புலம்ப - தனித்து வருந்த. அமைகுவெனாயின் - அமைகுவேனாயின்; என் துறந்து - என்னை நீங்கி; என்னைக் கருதாமல் என்பது கருத்து. வைகல் - நாட்கள். பலவாகுக - பலவாக ஆகட்டும்; செலவுறு - செல்லுகின்ற; தகவு - தகுதியான நாட்களிலும்; தக்க காரணத்தோடு பிரிந்து செல்லும் நாட்களிலும் இரவலர் பல நாட்கள் வாராமற்போவார்களாக என்பது பொருள். (எஎ)

ரு. முயற்சியும் வேண்டும்

[வாழ்க்கைக்கு முயற்சியும் வேண்டும்; அம் முயற்சி, இயற்கை நேர்வை ஒத்தியங்குதலும் வேண்டும். இயற்கை நேர்வு வேறு, அதன் பயன் வேறு. பயன், முயற்சியின்றி விரைவாகவும் நிறைவாகவுங் கிடைப்பது அரிது. முயற்சியின்றி இயற்கை நேர்வி

ஞல்மட்டும் உண்டாகும் பயன்; முற்றிக் கனிதலின்றித் தானே உதிர்ந்துபோகும் பிஞ்சை யொத்தது.

நறுவடி மாஅத்து மூக்கிறுபு உதிர்ந்த
ஈர்ந்தண் பெருவடுப் பாலையிற் குறவர்
உறைவீழ் ஆலியின் தொகுக்குஞ் சாரல்
மீமிசை நன்னாட் டவர்வரின்,
யான்உயிர் வாழ்தல் கூடும் அன்னாய்.

—ஐங்குறுநூறு, உகந.

ஒரு நாள் தோழியை நோக்கித், "தலைவர் இன்னும் வரவில்லையே," என்று தலைவி ஆற்றாமையோடு சொன்னாள்.

தோழி : வந்துவிடுவார்; திருமணத்துக்காகப் பொருள் தொகுக்கும்பொருட்டுப் போயிருக்கின்றார்.

தலைவி : உம்; அவர் எங்கே அவ்வளவு விரைவாக வரப் போகிறார்? அவர் ஊராரைப் போலத்தானே அவரும் இருப்பார்!

தோழி : அவரையே இன்னும் நமக்கு நன்றாகத் தெரியாதே! இதற்குள் அவர் ஊராரைப்பற்றிக்கூடப் பேசத் துணிந்துவிட்டாயே! இருக்கட்டும்; அந்த ஊரார் இயல்புதான் எப்படி? சொல்லு பார்ப்போம்.

தலைவி : உனக்கு எல்லாம் சொல்லவேண்டும்;.......... அவர் ஊர், மலைச்சாரல்; அங்கே பாலைவழிகள் உண்டு; போதுமா?.......அருகில் மாமரங்கள் இருக்கும்; அவற்றிலிருந்து மாவடுக்கள் உதிரும்......

தோழி : நான் இவையெல்லாமா கேட்டேன்!

தலைவி : குறையும் சொல்லுவதற்குள் என்ன துரிதம்? மழையில் விழுகின்ற ஆலங்கட்டிகளைப் பொறுக்குவதுபோல அங்கிருக்குங் குறவர்கள், தாமே விழுகின்ற அந்த மாவடுக்களைப் பொறுக்கிக்கொள்வார்கள்.

தோழி : இப்போது நான்றான், தலைவர் இன்னும் வரவில்லையே, வரவில்லையே என்று துரிதப்படுகிறேன்

போலிருக்கிறது !......உம்; அப்படியானல், அந்தக் குறவர் குணம் தலைவர்க்கும் இருக்கிறதென்கிருய்.

தலைவி : பின்னையென்ன? முயன்று பொருளீட்டிஞல், விரைவாகக் கிடைக்கும். தானகக் கிடைக்கும்போது, தொகுத்துக்கொண்டு வருவதென்ருல், அவ்வளவு விரைவாக முடியுமா? பொருளுக்காகவே சொல்ல வில்லை; திருமணம் முடிக்கும் முறையிலாவது, அவ ராக ஏதாவது முயற்சி எடுக்கிருரா? விரும்புவனவற் றிற்குத் தாமாக ஒன்றும் முயல்வதில்லை, கிடைத் தால், போற்றிக்கொள்வார். நம் உறவினர்கள் எங்கே அவர்களாக என்னைக் கொடுத்துவிடப் போகிருர்கள்! என்னவோ, அவர் வரின், யான் உயிர் வாழ்தல் கூடும்; அவ்வளவுதான்.

இதில் வரும் உவமை நயமானது.

குறிப்புரை :—நறு அடி - நல்ல அடிமரத்தையுடைய; மூக்கு - காயின் அடி. இறுபு - இற்று. ஈர் தண் பெரு வடு - பிளப்பான பச்சென்ற பெரிய மாம்பிஞ்சை; உறை வீழ் ஆலியின் - மழையில் விழுகின்ற ஆலங்கட்டியைப்போல. சாரல் - பக்கமலை. மீ - மேல்; மீமிசை - மேலிடத்தையுடைய; மலையின் மேலிடத்தை யுடைய நல்நாட்டவர். அன்னய் - தோழீ. (எஅ)

சு. மழையின் ஆதரவு

[உலக வியப்புக்களுள், மழை மிக்க அருமை பெருமை வாய்ந்தது; தலைமையான அருட்டிறமிக்கது; வாழ்க்கைக்கு இன்றியமை யாத பற்பல உண்மைகளைப் புலப்படுத்துவது. வாழ்க்கை யானது, அன்பும் அருளும் அறனும் உடையதாதல் வேண்டும். திங்கள் அன்பையும், ஞாயிறு அறனையும் புலப்படுத்துமாயின், மழை அருளியல்பைப் புலப்படுத்துவதாகும். வாழ்க்கைக் குரிய மக்கள், மழையையும் அருவியையும் நோக்குங் காலங் களில், அருள் நினைவு தானே எழப்பெறுகின்றனர்.]

குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின் எழிலி
நுண்பல் அழிதுளி பொழியும் நாட!
நெடுவரைப் படப்பை நும்மூர்க்
கடுவரல் அருவி காணினும் அழுமே.

—ஐங்குறுநூறு, உருக.

இந்தப் பாட்டிற் சொல்லியிருப்பதென்ன? தோழி, தலைவனை நோக்கி, "நாடனே, பெரிய மலைப்பக்கத்திலிருக்கும் உன் ஊரின் அருவியைக் கண்டாலும் தலைவி அழுகின்றனள்" என்கிறாள். அதோடு விடவில்லை; "குறவன் உழவு தொழிலுக்கு ஆரவாரித்தால் அதற்கு இசைந்து மேகம் மழைபொழிகின்ற நாடனாக நீ இருக்கின்றாய்" என்றுஞ் சொல்கின்றாள்.

தலைவனுக்கு இவற்றால் ஆராய்ச்சி பிறந்தது. என்ன கருத்தால் இவள் இப்படி இரண்டு கருத்துக்கள் சொல்லக்கூடும் என்று கருதினான்.

ஆம்; நமதூரைச் சேர்ந்த பொருள் எதுவாயிருப்பினும் அது தலைவிக்கு ஆற்றாமை தரக்கூடும். அருவியைக் கண்டவுடனே அவளுக்கு அழுகை பெருகியிருக்கும்: நாம் விரைவில் அவளைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளாமற் கைவிட்டிருக்கிறோம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பாள்.

இன்னொன்றும், நம்மேற் குறை காட்டுவதற்குத்தான் தோழி சொல்லியிருக்கவேண்டும். என்ன குறை இருக்கப்போகின்றது? விரைவில திருமணம் முடிக்கவில்லையே என்று அவர்கள் கருதும் கருத்துக்கு நாம் ஆதரவு தரவில்லை என்னுங் குறைதான் இருக்கப்போகிறது. அதற்காகத்தான், 'மலைக்குறவன் தினை விதைப்பதற்காக உழுவதற்கு முயற்சி செய்தால் உடனே மழை பொழிகின்றது; அத்தகைய நாடனாயிருந்தும், நாங்கள் திருமணத்திற்காக முயற்சி செய்வதற்கு நீ தண்ணளி செய்யவில்லை' என்னுங் கருத்துப்படத் தோழி மற்றுமொன்றையும் சொல்லியிருக்கிறாள்.

எவ்வளவோ மனம் நொந்திருந்தாலல்லாமல் இவர்கள் இங்ஙனம் சொல்லியிருக்கமாட்டார்கள். எதற்காக அவர்கள் மனம் நோவ வேண்டும்! விரைவில் திருமணத்தை முடித்துக்கொள்ள வேண்டுவதுதான்; என்று தலைவன் அது கேட்டதும் ஒரு துணிவுக்கு வந்துவிட்டான்.

இவன் மனத்தை இவ்வளவு பதப்படுத்தித் திருத்துவதற்கேற்ற அருமைப்பாடு இப் பாட்டுக்கு இருக்கத் தானே வேண்டும்!

குறிப்புரை :—ஆர்ப்பின் - ஆரவாரித்தால், எரும் நுகத்தடியும் ஏந்தி மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு பலருங் கூட்டமாய்க் கல்லென்று உழவுக்குப் புறப்படுதலின், ஆரவாரித்தல் என்றார். எழிலி - மேகம். நுண் பல் அழி துளி - சிறிய பலவான சிதர்ந்த துளிகள். நாட - நாடனே! படப்பை - பக்கம்; மலைப் பக்கம். கடு வரல் அருவி - விரைவாய் ஓடி வருதலையுடைய அருவி. (எக)

எ. நீர்க்குமிழி போன்றது இளமை நலம்

[உலகத்தில் ஒவ்வொரு நன்மையும் இரண்டு ஆற்றல்களின் பயனுயுள்ளது. அவற்றை எதிராற்றல் இணக்கவாற்றல் என்ருவது - அன்பாற்றல் அருளாற்றல் என்ருவது, ஈர்ப்பாற்றல் இசைவாற்றல் என்ருவது கூறலாம். ஒருவர் விரும்புதலும் மற்றவர் அதற்கு அருளுதலும் இவ்வல்லமைகளே. இவற்றின் இணைவால் நலம் செழிக்கின்றது.]

குரங்கின் தலைவன் குருமயிர்க் கடுவன்
சூரலஞ் சிறுகோல் கொண்டு வியலறை
மாரி மொக்குள் புடைக்கும் நாட!
யாம்நின் நயந்தனம் எனினும்எம்
ஆய்நலம் வாடுமோ அருளுதி எனினே?

—ஐங்குறுநூறு, உஎடு.

'வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைவதுபோல' என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. இந்தப் பழமொழியைக் கேட்கும் போது, கேட்பவர் காதிலேகூட வேல் நுழைவதுபோல ஒரு துன்ப உணர்ச்சி உண்டாகின்றது.

துன்ப உணர்ச்சியே தோன்றுமல், ஆனல் அதற்கு மாருக ஓர் உவகையுந் தோன்றுமாறு, இதே கருத்தை இன்னும் அழகாக இப்பாட்டில் ஒரு சுவையான உவமை வாயிலாக ஆசிரியர் கபிலர் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

'தலைவனைக் காதலித்ததொன்றே தலைவியின் அழகைக் குலைக்கப்போதும். ஏனென்றால் எந்நேரமும் தலைவன்

மேலேயே ஏக்கம். இனி, அவன் இடையிடையே சில நாட்கள் விட்டு விட்டும் வருவதென்றால், அந்தப் பிரிவு அவள் அழகை இன்னும் எவ்வளவு குலைத்துவிடும்? இச் செயல் எதுபோல இருக்கின்றதென்றால், ஒரு குரங்கு, மழை பெய்து உண்டான நீர்க்குமிழியை, அது தானே அழிந்து போகவிருக்குந் தறுவாயில், அதனை ஒரு கோலால் அடித்து அழித்ததுபோலிருக்கின்றது' என்பது.

நகைச் சுவையோடு கூடிய இவ் வுவமை எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! மேலும் நீர்க்குமிழி நிலையாமைக் குறிப்புக்கு எவ்வளவு பொருத்தமானது!

குறிப்புரை:—குரங்கின் தலைவன் - பெரிய குரங்கு. குரு மயிர்க் கடுவன் - நிறமான மயிரையுடைய ஆண் குரங்கு. சூரலஞ் சிறுகோல் - சூரல் அம் சிறு கோல்; சிறிய பிரப்பங் கோல்; அம் - சாரியை; இச் சாரியைக்குப் பொருளில்லை. வியல் அறை - அகன்ற பாறை நிலங்களில். மாரி மொக்குள் - மழையின் நீர்க்குமிழி. புடைக்கும் - அடித்தழிக்கும்; நாட - நாடனே! யாம் நின் நயந்தனம் எனினும் - யாம் உன்னைக் காதலித்தோம் என்றாலும். எம் ஆய் நலம் வாடுமோ அருளுதி எனின் - எமது அழகின் நலம் கெடுமோ நீ தொடர்பாக அருளுகின்றாயெனின்; நின்னைக் காதலித்து வந்தத லால் எமது இயற்கை அழகு கெடுகின்றதானாலும், நீ தொடர்பாகக் கூட்டந் தருகின்றாயெனின், நினது கூட்டத்தாலுண்டான எமது செயற்கையழகாவது கெடுமோ என்பது கருத்து. ஆய் நலம் - செயற்கையாக ஆகும் அழகு. (அ0)

அ. அருளும் அன்பும் அறனும்

[உயர்ந்த பண்புடையோரைக் குணசாலி என்போம்; கடவுள் உயர்ந்தோன் என்பதற்கு அடையாளம் அவன் உயர்ந்த குணங்களுடைமையேயாம். வாழ்க்கையின் உயிர் என்பது இக்குணமே. அதனைப் பகுத்தோதினால் அருளும் அன்பும் அறனும் எனலாம். ஏனைப் பொருளும் பொன்னும் போகமுமெல்லாம் இவற்றை எய்தும் பொருட்டே. இந் நோக்கம் முதலில் மக்கட்கு உறுதி பெறல்வேண்டும்.]

நின்குணம் எதிர்கொண்டோர் அறங்கொண்டோ ரல்லதை
மன்குண முடையோர் மாதவர் வணங்கியோ ரல்லதை
செறுதீ நெஞ்சத்துச் சினம்நீடி னோரும்
சேரா அறத்துச் சீரி லோரும்

அழிதவப் படிவத்து அயரி யோரும்
மறுபிறப் பில்லெனும் மடவோருஞ் சேரார்;
நின்நிழ லன்னோ ரல்லது இன்னோர்
சேர்வா ராதலின், யாஅம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமுமல்ல ; நின்பால்
அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும் ;
உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதா ரோயே !

—பரிபாடல், ரு : எக—அக.

இறைவன் திருவடி நிழல் என்பது என்ன? அதனை அடைவோர் எவர்? அடையாதவர் எவர்? அதனால், இறைவனிடம் விரும்பியடையத்தக்கவை எவை? என்னுங் கருத்துகள் இங்கு ஆராயப்படுகின்றன. பாட்டின் பொருள் வருமாறு :

"உருள்கின்ற பூங்கொத்தையுடைய தழைத்த கடப்ப மாலையை யணிந்த முருகக்கடவுளே! நின் கடவுட்டன்மையை ஏற்றுக்கொண்டோரான அறவோரும், நிலையான தான வீடுபேற்றை அடையும் அவ்வியல்புடையோரான மாதவரால் வணங்கப்படுவோருமல்லது, உயிர்களை அழிக்கின்ற தீய நெஞ்சத்துச் சினமுடையோரும், அறத்திற் சேராத தலைமையில்லோரும், அழிகின்ற தவக்கோல முடைய ஒழுக்கத்தீங்குடையோரும், மறுபிறப் பென்பது ஒன்றில்லை என்னும் அறியாமையுடையோரும் நின் திருவடிநிழலைச் சேரார். பின் சொன்னவரல்லது முன் சொன்ன நல்லோரே திருவடி சேர்வர் என்பது உறுதியே. ஆதலால், யாம் நின்னிடம் வேண்டிப் பெறுவன, பொருளும் பொன்னும் போகமும் என்னும் உலக நிலைமைகளை அல்ல; அருளும் அன்பும் அறனும் என்னும் நின் தெய்வ குணங்களையேயாம்," என்பது.

இதுவே தூய்மையான வேண்டுதல்; என்றும் அழியாத பேரின்ப நிலையைத் தருவது இவ் வருளும் அன்பும் அறனுமேயாம். இத் தெய்வ குணங்களை, முழுமையாய்

அடையும் நிலையே வீடுபேற்று நிலையாம். இறைவன் திரு வடி நிலை என்பதும் அது.

குறிப்புரை :—எதிர்கொண்டோர் - ஏற்றுக்கொண்டோர்; எதிர் கொண்டோரான அறங்கொண்டோர் என்று சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அல்லதை - அல்லது. மன்குணம் - நிலைபெற்ற குணம்; அது வீடுபேற்றுக் குணம். செறு - அழிக்கின்ற. நீடினோர் - மிகுந் தோர். சேரா அறத்து - அறத்திற் சேராத. சீர் - தலைமை. அயரி யோர் - அயர்ந்தோர்; கெடுவோர்; தீய வொழுக்கத்தாற் கெடுவோர். தவப் படிவம் - தவக் கோலம். மடவோர் - அறிவிலோர். பொருள் என்பது, நுகரும் பல்வகைப் பண்டங்கள். பொன் என்பது அவற் றைத் தரும் பணம். போகம் என்பது அவ்விரண்டாலும் உண்டாகும் நுகர்ச்சி. இவை முறையே மண் பொன் மாதர் என்னும் மூவகை அவாக்களையும் நினைவுகூர்விக்கும். அருள் - இறைவன் குணம். அன்பு, அதனைப் பெறும் திருவடி அன்பு. அறம், அவ்விரண்டாலும் நிகழும் ஆருயிர்த் தொண்டு என்பது. (அக)

கூ. துணையோடுகூடிய வாழ்க்கையே வாழ்க்கை

[பருப்பொருட் செல்வத்தைவிட உயிர்ப்பொருட் செல்வம் மேலா னது. உயிர்ப்பொருட் செல்வங்களுள்ளும் உயிரொன்றிய காதற்பேறமைந்த கணவன் மனைவியர் தம்முள் ஒருவருக் கொருவர் தலைசிறந்த செல்வமாயுள்ளனர். இச் செல்வம் அமைந்தோர் இதனை ஏனைச் செல்வங்களின் பொருட்டு இழப்பா ரல்லர். வாழ்க்கையின் ஒன்றிய செல்வம் இது.]

சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவாது;
ஒழிந்தவ ரெல்லாரும் உண்ணுதுஞ் செல்லார்;
இளமையும் காமமும் ஓராங்குப் பெற்றார்
வளமை விழைதக்க துண்டோ ? உளநாள்
ஒரோஒகை தம்முள் தழீஇ ஒரோஒகை
ஒன்றன்கூ றுடை உடுப்பவரே யாயினும்,
ஒன்றினர் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை; அரிதரோ
சென்ற இளமை தரற்கு.

—கலித்தொகை, கஅ: ரு-கஉ.

இன்பம், ஆண்மை பெண்மையில் உளது. எத்தனை இடரேயாயினும், ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் ஒருவருக் கொருவர் துணைவராயிருந்து வாழும் வாழ்வே ஆறுதல் தரு

வதாயிருக்கும். தனித்த வாழ்வு, எத்தனை செல்வமுடைய நிலையிலும் வெறுமை தட்டும்.

தலைவன் பொருள் காரணமாகத் தன் தலைவியை நெடு நாள் பிரிந்திருக்க நினைத்தான். தோழி அவனை நோக்கிச் சில சொற்கள் சொல்லுவதாக உள்ளது இப் பாட்டு. இதன் பொருள் வருமாறு :

"பொருள் தேடப் போனவர்கள் உடனே அள்ளிக் கொள்ளும்படி பொருள் ஓரிடத்திற் குவிந்திராது. அவரவர் நிலைக்குத் தக்கவாறே கிடைக்கும். நெடுந்தொலைவு போகா திருந்தவர்களெல்லாரும், உண்ணுமலு மிருக்கவில்லை. இள மையும் காதல் வாய்ப்பும் ஒருங்கே பெற்றவர்களுக்கு, வாழ்க்கைத்துணையினும் மேலாக, செல்வம் விரும்பத் தக்கதுமன்று. உள்ளநாள்வரையில், ஒரு கையால் தமக் குள் தழுவிக்கொண்டு மற்றொரு கையால் ஒன்றன் பகுதி யான ஆடையை இருவரும் உடுத்துக்கொள்பவரேயாயினு லும், இணைபிரியாமற் கூடியிருப்போரது வாழ்க்கையே வாழ்க்கை. கழிந்த இளமை திரும்பக் கிடைப்பது அரிது."

பொருளின் இயல்பும், துணையோடு கூடியிருப்பது எந் நிலையினும் இன்பந் தருவதான முறைமையும் இப் பாட்டில் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

குறிப்புரை :—முகப்ப - அள்ளிக்கொள்ளும்படி. ஒழிந்தவர் - போகாதொழிந்தவர். ஓராங்கு - ஒருங்கு. வளமை - செல்வம். விழை தக்கதுண்டோ - விரும்பத்தக்கதாகுமா? அன்று என்றபடி. ஒரே ஆடையின் பகுதி என்றற்கு 'ஒன்றன் கூறு' எனப்பட்டது. ஒன்றி னோர் - பிரியாமற் கூடியிருப்பவர். (அஉ)

கo. விரும்பிய இணக்கமே திருமணத்துக்கு முதன்மை

[விருப்பம் என்பது வாழ்க்கையின் ஓர் இயற்கையாற்றல்; அந்த ஆற் றல் தன்னை ஈர்க்குஞ் சிறப்புப் பண்பு கண்டவிடத்துத் தானே வெளிப்படுகின்றது. இருபுறத்தும் அவ்விருப்பம் அம்முறைமை யிற் றோன்றி ஒன்றுமாயின், அஃது இயற்கையின் இயக்கமே யாகும். அதனைத் தடைசெய்யும் வன்மை பிறிதொன்றற் கில்லை; வாழ்க்கையமைப்பாகிய இதனை உணர்ந்தொழுகு வார்க்கு எல்லாம் இனிமையே.]

ஆயர் மகனையின் ஆயமகள் நீயாயின்,
நின்வெய்ய னையின் அவன்வெய்யை நீயாயின்,
நின்னைநோ தக்கதோ இல்லைமன் ; நின்நெஞ்சம்
அன்னைநெஞ் சாகப் பெறின்.

—கலித்தொகை, ௧0௭ : ௨0-௩.

ஒரு பெண்ணின் உள்ளம், ஆடவனிடத்தில் ஏதாவது ஆண்மைச் செயல் காணும்போதுதான் சிறந்த முறையில் அன்புகொண்டு ஒருமைப்படுகின்றது. ஏறு தழுவுதல் ஓர் ஆண்மைச் செயல். அந்த ஆண்மையைக் காணும்போது அதனை விரும்பும் பெண்மை உள்ளம், பெருவலிமையுடன் விரைந்து வீழும். ஆகவே அவ் வாண்மையையும் அவ் வாண்மையையே விரும்பும் பெண்மையையுஞ் சிறப்பிப்பதற்காக 'அவன் ஆயர் மகனையின் நீயும் ஆய மகளாயின்' என்னுங் கருத்தில் முதல் வரி வந்தது.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் மனம் வீழ்ந்து காதலிப்பதுதான் திருமணத்தின் முதன்மையான பாகம். திருமணம் என்பது இதுவே ; முதன்மையானதான இதனையே தாய் முதலியோர் கருதுவர் என்பதற்காக, 'நின்னை அவன் விரும்பினனைல் அவனை நீ விரும்பினையானல்' என்னுங் கருத்தில் இரண்டாம் அடி வந்தது.

முதலடி உள்ளம் வீழ்தற்குக் காரணமும் இரண்டாம் அடி உள்ளம் வீழ்தலான காரியமுங் கூறுதலின், இம் முதலிரண்டடிகளும் திருமணத்தின் உயிர்போல்வதான மனவொருமைப்பாட்டினையே எடுத்துவலியுறுத்துவனவாயின.

இங்ஙனம் மனம் விரும்பித் தெரிந்துகொண்ட தெரிவுக்கு, 'நின் அன்னை நொந்துகொள்ளத்தக்கதோ ஒன்றுமில்லை ; ஆதலின் திருமணம் தடையுறாது' என்பது அடுத்த அடியின் பொருள்.

இங்ஙனம் பிழிந்தெடுத்து அறிவாகச் சொன்ன தோழியை நோக்கி, "தோழி ! நின் நெஞ்சமே அன்னை

யின் நெஞ்சமாகப் பெற்றால், அவள் நொந்துகொள்ளத் தக்கது ஒன்றுமில்லைதான்" என்று தலைவி சொன்னாள்.

இங்ஙனம் சிறந்த கருத்துக்கள் இப் பாட்டிற் கருக் கொண்டிருக்கின்றன.

குறிப்புரை:—வெய்யனாயின் - விரும்பினவனாயின்; வெய்யை யாயின் - விரும்பினை யாயின். நோதக்கது - நோவத்தக்கது. மன் என்பது, திருமணம் நடைபெறும் என்னும் ஆக்கக் குறிப்பு உணர்த்துவதற்காக நின்றது. (அ௩)

கக. பெருந்தன்மை இன்னதென்பது

[வன்மை எப்போதும் மென்மையைப் போற்றும்பொருட்டே உள்ளது. மென்மை அவ் வன்மையின் ஆதரவை ஏற்று யாண்டும் பயன் விளைக்கும்பொருட்டே உள்ளது. மக்களிலும் சிற்றுயிர்களிலும் பருப்பொருள்களிலும் இவ் விருபேராற்றலும் பல் வேறு வகைகளில் இயக்கங் கொள்கின்றன. 'பெருந்தன்மை' என்பது இவற்றின் இணக்கமே. இச் செய்யுளில் அப் பெருந் தன்மை மிக அழகாகப் புலப்படுத்தப்படுகின்றது.]

சிறுகரும் பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல்
கண்ணியின் மலருந் தண்ணறும் புறவில்
தொடுதோற் கானவன் கவைபொறுத் தன்ன
இருதிரி மருப்பின் அண்ண லிரலை
செறியிலைப் பதவின் செங்கோல் மென்குரல்
மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை அருத்தித்
தெள்அறல் தழீஇய வார்மணல் அடைகரை
மெல்கிடு கவுள துஞ்சுபுறம் காக்கும்
பெருந்தகைக்கு உடைந்த நெஞ்சம் ஏமுறச்
செல்க தேரே; நல்வலம் பெறுந!
பசைகொல் மெல்விரற் பெருந்தோட் புலைத்தி
துறைவிட் டன்ன தூமயி ரெகினம்
துணையொடு திளைக்குங் காப்புடை வரைப்பில்
செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை ஏந்தி

இன்றுவரல் உரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
இல்லவர் அறிதல் அஞ்சி மெல்லென
மழலை இன்சொல் பயிற்றும்
நாணுடை யரிவை மாண்நலம் பெறவே.

—அகநானூறு, கச.

எடுத்த வேலை முடிந்தது; உடனே தலைவியைக் காண விரும்பினான் தலைவன். எதன் பொருட்டு? அவள், நலம் பெறற்பொருட்டு. துணையோடு கூடி வாழும் வாழ்க்கையில் இங்ஙனம் ஒருவர் நலத்தை ஒருவர் கருதுதலால் உண்டாகும் உளநெகிழ்ச்சி ஒரு பெரிய பயன் ஆகும்.

தலைவன் தேரை விரையச் செலுத்திக்கொண்டு முல்லைக் கானத்தின் வழியாக வருகின்றான். அங்கே ஓர் அரிய காட்சி அவன் கண்முன் தென்படுகின்றது.

அக் கானத்தில் சிறிய கரிய பிடவஞ் செடிகள் நிரம்பி யிருக்கின்றன. அவை சிறு சிறு புதர்களாயிருக்கின்றன. கார்காலமாதலாற் பூக்கள் நிறைய மலர்ந்திருக்கின்றன. அதனால் அப் புதர்களின் தலைவெண்ணிறமாயிருக்கின்றது. வரிசையாக உள்ள செடிகள் இங்ஙனம் மலர்ந்திருப்பதனால் தொலைவுப் பார்வைக்கு அக் காட்சி ஒரு மாலைபோலத் தோன்றுகின்றது. அக் கானமாகிய நிலமகள் மாலைகள் அணிந்திருப்பதுபோலவே, அவை தோற்றும். அங்ஙனம், மலர்ந்த குளிர்ந்த மணங்கமழுங் கானமா யிருக்கின்றது தலைவன் வருகின்ற கானம்.

அங்கே ஆண் மான்கள், காலிற் செருப்பணிந்த வேட்டுவனது பிளவுள்ள கவைக்கொம்பையே தம் தலையிற் சுமந்திருப்பதுபோல, கரிய முறுக்குண்ட கொம்பினையுடையவா யிருக்கின்றன. தம் குட்டிகள் நுழைந்து விளையாடுகின்ற வயிற்றின் பக்கத்தை உடையனவாயிருக்கின்றன மெல்லிய பெண் மான்கள். மழை பெய்த வளத்தினால் அறுகம் புற்கள், நீரேறிய சிவந்த தண்டுகளையுடையனவாயும், செறிந்த இலைகளையுடையனவாயும், மெல்லிய கதிர்களையுடையனவாயும் வளர்ந்திருக்கின்றன. பக்கத்தில் தெளிந்த

நீர் பொருந்திய ஒழுகிய கருமணல் அமைந்த நீரோடையின் கரைகள் இலைகள் அடர்ந்து நல்ல காட்சியுடன் காணப்படுகின்றன.

ஆண்மான்கள் தம் பெண்மான்களுக்கு அந்த அறுகங்கதிர்களை ஊட்டி, அங்ஙனம் ஊட்டினமையால் அவை பசியாறிக் களைதீர்ந்து அக் கரையருகிற் படுத்து உறங்க, அதன்பின் தாம் புல் உண்டு, அப் பிணைமானின் பக்கத்தில் அசைபோட்டபடியாய் நின்றுகொண்டு, உறங்குகின்ற அவற்றின் புறவுடம்புகளைப் பாதுகாக்கின்றன.

இப் பெருந்தகைமைக்குத் தலைமகன் நெஞ்சம் கனிகின்றது. அப்போது தலைமகன் தன் தேர்ப்பாகனை நோக்கி, "தேரை விரைவாக விடவல்ல வெற்றியையுடையோய்! எனது நெஞ்சம் இம் மான்களின் பெருந்தன்மைக்கு உடைந்து கனிகின்றது. இத்தகைய நெஞ்சம் இன்புறவும், அங்கே இல்லத்தில் வருந்திக்கொண்டிருக்கும் தலைவி மாட்சிமையான அழகு பெறவும் தேர் விரைவாகச் செல்லட்டும்," என்று சொல்லுகின்றான்.

அப்போது, தலைவனுக்குத் தலைமகளின் நிலைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. பின் வருமாறு நினைக்கிறான்:

'தலைமகளின் காவலுடைய இல்லத்தில் அன்னப் பறவைகள் தம் துணையோடு மான்களைப்போல விளையாடிக் கொண்டிருக்கும். தலைவிக்கு அது பிரிவாற்றாமை நினைவை எழுப்பும். உடனே கழுத்து வளை செந்நிறமாயுள்ள பசிய கிளியைத் தனது முன் கையில் ஏந்திக்கொண்டு, 'பிரிந்து சென்றவர் வகையில் நீ ஏதாவது சொல்லுவாயானால், அவர் இன்று வருவாரென்று சொல்லு' என்று மழலைத் தன்மை வாய்ந்த இனிய சொல்லைச் சொல்லும்படி பழக்குவாள். அதுவும் வீட்டிலுள்ளவர்கள் அறிதல் அஞ்சி மெல்லென அதனைப் பழக்கும் நாணுடைய அரிவை அவள்;'

தலைமகனுக்கு இங்கே கலையும் பிணையும் வருத்த, அங்கே தலைமகளுக்கு அன்னமும் அதன் துணையும் வருத்துவவாயின.

இப் பாட்டில் வரும் காட்சிகளும் நினைவுகளும் மாட்சிமையானவை.

குறிப்புரை:—கண்ணியின் - மாலையைப்போல. நறு - மணங் கமழ்கின்ற, புறவில் - காட்டில். தொடு தோல் - செருப்பு. கவை - கவைக்கோல்; பிளவுள்ள கோல். பொறுத்தன்ன - சுமந்தாற்போல; அண்ணல் இரலை - ஆண்மான். பதவு - அறுகு. கோல் - தண்டு, குரல் - கதிர். மறி-குட்டி. ஆடு - விளையாடுகின்ற. அறல்-நீர். தழீஇய - பொருந்திய. வார் - ஒழுகுகின்ற; மணல் - கருமணல்; அடைகரை-இலைகள் அடர்ந்த கரை. அடை - இலை. மெல்கிடு - மெல்லுகின்ற; அசைபோடுகின்ற. கவுள - வாயை யுடையனவாய்; புறம் - இங்கே உடம்பு என்னும் பொருண்மையில் நின்றது. ஏம் உற-இன்பம் அடைய; 'புறவில் இரலை பிணை அருத்தி மெல்கிடு கவுளவாய்த் துஞ்சு புறங் காக்கும் பெருந்தகைக்கு உடைந்த நெஞ்சம் ஏமுற' எனவும், 'எகினம் திளைக்கும் வரைப்பில் கிளி ஏந்தி மெல்லெனச் சொல் பயிற்றும் அரிவை நலம்பெற' எனவும் கூட்டி, 'நல்வலம் பெறுந செல்க தேரே' என்று தலைவன் கூறியதாக முடிக்கவேண்டும். எகினம் - அன்னம். திளைக்கும் - விளையாடும். காப்பு-காவல். வரைப்பு-இங்கே இல்லம். தார்-கழுத்து வளை. இன்று வரல் உரை-இன்று வருதலைச் சொல்லு. மழலை - அறிவு முற்றாத இளஞ்சொல். அரிவை - பெண். 'பசைகொல் மெல்விரல் பெருந்தோட் புலைத்தி துறைவிட்டன்ன' என்பதற்கு, ஆடையின் பசையைக் கரைக்கும் மெல்லிய விரல்களையும் பெரிய தோள்களையும் உடைய ஆடையொலிக்கும் புலைத்தி, அப் பசையை நீர்த்துறையிற் கரைத்து விட்டாற்போன்ற என்பது உரை. விட்டாற்போன்ற வெண்ணிறமுடைய அன்னங்கள் என்றபடி. தூ மயிர் எகினம் - அழுக்கற்ற மயிரையுடைய அன்னம். (அகா)

கஉ. இன்பம் விளையும் இடம்

[இன்பம், பண்பில் விளைவது; அதாவது அறமுறைமையோடுகூடிய பண்பில் விளைவது. இப் பண்பையும் பயனையும் பெற்றோரது வாழ்க்கை இன்ப நிலையமே. ஆண்மையும் பெண்மையும் பண்பெனப்படும்; அவற்றின் ஒழுங்குடைமையே பயனென்னும் அறனும். இன்பத்தை நாடுவோர் இவற்றை எய்துதல்வேண்டும்]

நாளிடைப் படின்என் தோழி வாழாள்;
தோளிடை முயக்கம் நீயும் வெய்யை;
கழியக் காதல ராயினும் சான்றோர்
பழியொடு வருஉம் இன்பம் வெஃகார்;

வரையின் எவனோ வான்தோய் வெற்ப!
கணக்கலை இருக்கும் கறிஇவர் சிலம்பின்
மணப்பருங் காமம் புணர்ந்தமை அறியார்
தொன்றியல் மரபின் மன்றல் அயரப்,
பெண்கோள் ஒழுக்கம் கண்கொள நோக்கி
நொதுமல் விருந்தினம் போலஇவள்
புதுநாண் ஒடுக்கமும் காண்குவம் யாமே.

—அகநானூறு, கக௨: கூ-கக.

இரண்டு இடங்கள் இன்பம் விளையும் வயல்களாக இங்கே எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. ஒன்று; அன்பிலே இன்பம் விளையுமாயினும், அந்த அன்பு அறத்தோடு கூடாததாயின் இன்பம் விளையாது. மற்றொன்று: அப்படியே அந்த அன்பு உண்மையான ஆண்மையோடு கூடாத போதும் உண்மையான பெண்மையோடு கூடாதபோதும் உயர்ந்த இன்பம் விளைவதாயில்லை.

ஆடவர்க்கு அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி என்னும் ஆண்மையியல்புகள் சிறந்திருக்கவேண்டும். பெண்டிர்க்கும் அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு என்னும் பெண்மைக் குணங்கள் சிறந்திருக்கவேண்டும். இருவரும் அறத்தோடு கூடியவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். அந்த இடத்தில் ஒத்த அன்பும் தலைப்படுமானால், அங்கேதான் சிறந்த இன்பம் விளைவதாயிருக்கும். அத்தகைய உள்ளமே இன்பம் விளை நிலமாம். நுட்பமும் திட்பமும் வாய்ந்த இவ் வுயர்ந்த பேருண்மை, இப் பாட்டில் மிகவும் அழகாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. வாழ்க்கையில் எல்லாருந் தெரிந்து ஒழுகி இன்புறவேண்டிய உயர்ந்த கருத்துக்கள் இவை. நாகரிக மென்பதும் இது.

தலைவன் விரைவில் மணந்துகொள்ளாமல் களவிலேயே ஒழுகி வந்தான். நீண்டகாலம் இங்ஙனங் களவில் ஒழுகுதல் ஆகாது. இரு திறத்தார்க்கும் அது துன்பம்; அலர் எழுந்து பழியுமாகும். அது முறைமையுமன்று. ஆகவே தோழி தலைவனை நெருங்கிச் சில சொல்லுகின்றாள் :

"நீ சில பொழுது வாராமல் நாள் இடைப்பட்டால் தோழி உயிர்வாழமாட்டாதவளாயிருக்கின்றாள். அவள் தோள்களினிடையில் இடைவிடாது முயக்கங்கொள்ளுதலை நீயும் விரும்பினையாயிருக்கின்றாய். இத்தகைய போக்குக்கு, வரைந்துகொள்ளுதலே சிறந்தது. வானளாவிய மலைநாட! அங்ஙனம் வரைந்துகொள்வதற்கு என்ன தடை?

"களவொழுக்கத்தால் வரும் இன்பம் பழியோடு கூடிய இன்பம்; அது முறைமையன்று. எதனையும் முறையோடு செய்து இன்புறல்வேண்டும். மிக்க அன்பினரானாலும் தக்கோர், பழியோடு வருகின்ற இன்பத்தை விரும்பார். இன்பம், முறைமையிலன்றோ உளது!

"தலைவ! நீவிர் வரைந்துகொள்ளுவதில் எம்போல்வார்க்கும் ஒரு வகையில் இன்பம் உண்டு. இன்பம், நாண் முதலான பெண்மைப் பண்புகளில் ஒளிந்துகொண்டிருக்கின்றது. அப் பண்புகள் எழும்போது இன்பம் விளையும்.

"நீ இப்போது வரைந்துகொள்ள முயன்றால், மிளகு கொடிகள் படர்ந்தேறுகின்ற மலையின் பக்கத்தில் கூடுதற்கரிய கூட்டம் நீவிர் கூடினமையை நம் உறவினர் அறியாராய், பழைமையாக நடந்து வருகின்ற முறைமைப்படி திருமணம் நடத்துவர். அப்போது அம் மணநிகழ்ச்சி ஏதோ புதிதாகப் பெண் கொள்கின்ற ஒழுக்கம்போலத் தெரியும். தோழிகளான நாங்களும் முன்பின் அறியாத அயலாரான புதியோர்போலவும் இருந்து, இவள் திருமணத்தைக் கண்கொள்ள நோக்குவோம். அப்போது எங்களுக்கு மகிழ்ச்சி தருவது ஒன்றுண்டு. நம் தலைவியும் அப்போது புதிய நாணம் உடையவள்போல ஒடுங்கியிருப்பாள்; அத்தோற்றத்தை யாம் காண்போம். நாணம் முதலிய பெண்மைப் பண்புகளிலேயே இன்பம் விளைகின்றதாகலின், அப் புது நாண் ஒடுக்கம் எங்கட்கு மிக்க மகிழ்ச்சி விளைப்பதாயிருக்கும்" என்பது.

இன்பம் விளையும் இடங்களைத் தோழி கூர்மையாய்த் தெளிவுபடுத்தினமை அழகாயிருக்கிறது.

குறிப்புரை:—முயக்கம் - கூட்டம். வெய்யை - விருப்ப முடையை. கழிய - மிகுதியாக. வெஃகார்-விரும்பார். வரையின் - திருமணஞ் செய்துகொள்வதற்கு; எவன் - என்ன தடை. கணம் - கூட்டம். இருக்கும் - இழித்தாற்போல் ஒலிக்கும். கறி - மிளகுக் கொடி: இவர் - படர்ந்து ஏறுகின்ற; சிலம்பு - மலை. மணப்பு - கூடுதல். அறியார் - அறியாராய். தொன்று - பழைமையாக. இயல்-நடைபெறுகின்ற மரபு - முறைமை. மன்றல் - மணம்; அயர - செய்ய. கோள் - கொள்ளும். நொதுமல்-அயலாரான; விருந்தினம் - புதியேம். புதுநாண் என்றது, கூட்டத்தினிடையிற் புதிதுதோன்றிய நாணம்; முன் நாண் கொள்ளாதவள்போலக் கொள்ளும் நாணம் என்று இருவகையாக உரைத்துக்கொள்ளவேண்டும். நாணத்தால் ஒடுக்கம் உண்டாதலின், 'நாண் ஒடுக்கம்' எனப்பட்டது. (அ௩)

கரு. அன்பினிடையிலுங் கடமை முனைப்பு

[வாழ்க்கையில் முறைமை வேண்டும்; அதற்கு உரிமை இன்றியமையாதது. முறைமையும் உரிமையும் வாழ்க்கையின் இரண்டு உயிர்ப்புறுப்புக்கள் எனல் மிகவும் பொருந்தும். இப் பேறு அமைதற்குப் பொருள் முதலியன வேண்டும். காதலும் வாழ்க்கையும் இம் முறைமை யுரிமைகட்கு ஆக்கமாயிருத்தலே மெய் வாழ்க்கையாம்.]

'அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்
பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்
பொருளி னாகும் புனையிழை' என்றுநம்
இருளேர் ஐம்பால் நீவி யோரே,
நோய்நாம் உழக்குவ மாயினும் தாம்தம்
செய்வினை முடிக்க; தோழி!

—அகநானூறு, கரு௫ : க௬

எவ்வளவு அன்பிலும் கடமையை மறப்பது நன்றன்று. கடமை என்பது அறம். தலைவி அன்பின் களஞ்சியம். ஆயினும் அவளும் கடமையில் வழுவுவோள் அல்லள். அவள், தன்னை விழுங்கும் அன்பையெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டு கடமைக்கு முதன்மை கொடுத்துப் பேசும்போது, நெஞ்சம் எவ்வளவோ உருகுகின்றது.

தலைவன், பிரியமுடியாமற் பிரிந்து, பொருள் காரணமாக வெளிநாடு சென்றான். தலைவிக்கு ஆற்றாமை மேலிட்டது. தோழி, "தலைவர் இங்ஙனம் பிரிந்துபோய் விட்டாரே" என்று சற்று மனம் வெறுத்தாற்போலச் சொன்னாள். அதற்குத் தலைவி, அன்பினாற் குழைந்த உள்ளத்தோடும் கடமையினால் நிறுத்த நினைவோடும் பின் வருமாறு சொல்லுகிறாள்;

"அறத்தினின்றும் கடைப்பட்டுவிடாத நல் வாழ்க்கையும், என்றும் பிறர் கடைவாயிலிற் சென்று இரவாத நல் வளமும் என இரண்டும், 'தலைவீ! செல்வத்தினாலாகும்' என்று பொருளின் முதன்மையை நமக்கு விளக்கிச் சொல்லி, நம்மைப் பிரியமாட்டாத அருளினால் நமது இருண்ட அழகிய கூந்தலைத் தடவிக்கொடுத்தவர், பிரிவினால் நாம் துன்பத்தில் பெரிது வருந்துவோமாயினும், தமது செய்வினையை முடிக்கட்டும் தோழி!"

தலைவியின் இச் சொல், பெருந்தன்மையும், அன்பின் நிறைவும் கடமை முனைப்பும் உடையதாய், மிக அருமையாய் அமைந்திருக்கின்றது. மனைமாட்சிக்கு இது நல்ல எடுத்துக் காட்டாகும்.

குறிப்புரை:—புனை இழை - தொழில் திறமையோடு செய்யப்பட்ட அணிகலன்களை அணிந்த தலைவீ! இருள் - இருண்ட. ஏர் - அழகு. ஐம்பால் - கூந்தல்; ஐந்து வகையாக முடிக்கப்படுவது என்பது கருத்து. நோய் - துன்பம். உழக்குவமாயினும் - பெரிது வருந்துவோமாயினும். செய்வினை - செய்யத்தக்க செயல்; முடிக்க - முடிக்கட்டும். 'சேவியோரே' என்பதில் ஏ அசை. (அசு)

கசு. நட்பு இன்ன தன்மையில் இருக்கவேண்டுமென்பது

[பொருட்செல்வம் வேண்டும்; ஆனால் அச் செல்வம் நட்பின் அடிப்படைகொண்டே அடைதற்குரிய தென்பதையும் அறிதல் வேண்டும். காரணம் நட்பு; பயன் செல்வம். எனவே, நட்புத் தான் முதன்மையாகக் கவனித்தற்குரியது. செல்வம் சற்று முன்பின் கிடைப்பதாயினும் நட்புக்குத் தினைத்தனையும் இழப்பு வாராமற் காத்துக்கொள்ள வேண்டுவது வாழ்க்கை வெற்றிக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது.]

ஒருநாள் செல்லலம், இருநாள் செல்லலம்;
பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்,
தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாதோ;
அணிபூண் அணிந்த யானை இயல்தேர்
அதியமான் பரிசில், பெறூஉங் காலம்
நீட்டினும் நீட்டா தாயினும், யானைதன்
கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்,
கையகத் தது; அது பொய்யா காதே;
அருந்தே மாந்த நெஞ்சம்!
வருந்த வேண்டா வாழ்கவன் தாளே.

—புறநானூறு, கOக.

ஒரு நாள், 'ஔவையார்' வெளியே புறப்பட்டார்.

அவர் காலத்தில், 'அதியமான்' என்னும் பெயருடைய ஒரு வள்ளல் வாழ்ந்திருந்தான். ஔவையார், சிறந்த புலவர்; அறநெறியுள்ளவர். அதனால் அதியமானுக்கு அவரிடத்தில் உயர்ந்த மதிப்பிருந்தது. அந்த அம்மையார் நெடுங் காலம் உயிர் வாழ்வது உலகத்துக்கு நல்லது என்றும், அவருடன் அணுக்கமாகப் பழகி அவருடைய பெரிய குணங்களில் ஈடுபடுவது முதன்மையானது என்றும், அவர் நேசம் கிடைப்பது தனக்கும் தன் அரசுக்கும் பெருமை தரும் என்றும் அவன் நினைத்திருந்தான்.

பயனை எதிர்பார்க்கும் நேசமானால், அந்த நேசம் ஒரு காலத்தில் மிகுவதும் பின் சுருங்குவதுமாக இருக்கும். பயனை எதிர்பாராமல் குணங்களை நேசிக்கும் நேசம், எப்போதும் ஒரே தன்மையாய் நிலையாயிருக்குமன்றோ! ஆகவே, ஔவையாரும், அதியமான் எண்ணங்களுக்கும் பெருந்தன்மைக்கும் மகிழ்ந்து அவன் நேசத்துக்கு இடங் கொடுத்து வந்தார்.

அதியமான் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. ஔவையாரைக் காணும்போதெல்லாம், அவரோடு ஆர்வமாய்

அளவளாவியிருந்து, அவர் அகமகிழும்படி ஏற்ற பரிசு களும் வழங்கி அனுப்புவான். சில நேரங்களில், அவரை உடனே பிரிய முடியாமல், சற்றுக் காலந் தாழ்த்துப் பரி சில் அளிப்பதும் உண்டு. ஔவையாரும் அவனை மிகவும் நேசித்தார். இப்படிப் பல நாள் அவர்கள் அணுக்கமாய்ப் பழகி வந்தார்கள். பழகப் பழகப் பால் புளிக்கவில்லை; அதற்கு எதிராக இனித்தே வந்தது.

அன்று புறப்பட்டவுடன் ஔவையார் நேரே அதிய மானிடம் போகக் கருதி வழி நடந்தார். வழியில், அதிய மானின் பெருந்தன்மையும் அவன் தம்மிடங் காட்டும் பேரன்பின் செயல்களுமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி அவர் அறிவு இன்புற்றது.

அப்போது அவர் மனம், "ஆமாம்; சில காலங்களில் அவன் நமக்கு உடனே பரிசில் தருவதில்லை. நெடுநேரம் காலம் நீட்டித்துவிடுகிறான்," என்று சிறிது சலிப்புடன் நினைத்தது.

உடனே, அவர் அறிவு அந்த மனத்தைப் பார்த்து, "ஆ! என்ன நினைத்துவிட்டாய்! பரிசில் அருந்த ஏமாந்த நெஞ்சமே! நீ வருந்தவேண்டாம்.

"நாம் ஒரு நாளா போகிறோம், இரண்டு நாளா போகிறோம்; இல்லையே! பல நாளாய்ப் பழகுகிறோம்; அதுவும் சில நேரங்களில், தனியாய்ப் போகாமல், அன்பர் பலரோடும் போகிறோம். அப்படிப் போனாலும், அவன் முதல் நாளைப்போலவே அன்புள்ளவனா யிருக்கிறான்.

"அதியமான் எப்படிப்பட்டவன்! அணிகலங்கள் அணிந்த யானைகளையும், அழகான தேர்களையும் உடைய பெரிய மனிதன்! அப்படிப்பட்டவன் பரிசிலன்றோ நீ பெறுவது!

"அதனைப் பெறுகின்ற காலம் சற்று நீட்டித்தாலும் நீட்டியாவிட்டாலும், அஃது உன் கையிலிருப்பதுபோலத் தான். அது தவறாது. யானை தன் கொம்புகளினிடையில்

எடுத்து வைத்துக்கொண்ட உணவு எங்காவது தப்பி விடுமா? அதுபோல என்று நினைத்துக்கொள்.

"நீ சற்று வருத்தமாய் நினைத்துவிட்டமையால், அந்த நினைவு அவன் முயற்சிகளுக்குச் சிறிது ஊறு தந்தாலுந் தரும். அன்பனுக்கு அப்படி ஆகலாமா? அது தீர, அதற்கு எதிராக, 'அவன் நன் முயற்சிகள் வாழ்க,' என்று வாழ்த்தி விடுகிறேன்," என்று உருக்கமாகச் சொல்லிற்று.

இப்படி ஔவையாரின் மனமும் அறிவும், தடையும் விடையும் செய்ய, அவர் அதியமானை அடைந்தார். வழக்கம்போல அவன் அவரை அகமும் முகமும் மலர்ந்து வரவேற்று மகிழ்ந்து அளவளாவினான். மகிழ்ச்சியோடு மகிழ்ச்சியாய் ஔவையார், வழியில் நடந்ததையும் அவனிடம் சொல்லிவிட்டார். சொல்லவேண்டுமா, அன்று அவர்கள் களிப்பை. ஔவையார்க்கு முன் நாட்களைவிடப் பெரிய பரிசில், ஆனால், பின்னுஞ் சிறிது காலம் நீட்டித்தே கிடைத்தது.

ஔவையார் அதியமானின் அன்பின் திறத்தை எவ்வளவு நன்றாக இந்தப் பாட்டில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார். சிறந்த செல்வர்கள் சிறந்த புலவர்களோடு நட்புக் கொள்ளுங் காலமன்றோ, நாடு சிறந்த இன்பங்களை அடையும் நாள்!

குறிப்புரை :—ஒரு நாள் போகவில்லை, இரண்டு நாள் போகவில்லை; பல நாளாய்ப் போகிறோம் என்பதற்காக 'ஒரு நாள் செல்லலம் இருநாள் செல்லலம்' என்று எதிர்மறையாய் வந்தது. தலைநாள் - முதல்நாள். விருப்பினன் - அன்பினன்; 'மாதோ', இதற்குப் பொருளில்லை; சும்மா ஓசைக்காக வந்தது. இப்படி வருவதை 'அசை' என்பார்கள். கோட்டிடை - கோடு இடை; கோடு - கொம்பு. கவளம் - யானையின் ஒரு வாய் உணவுக்குப் பெயர். கையகத்தது - கையிடத்தது. அருந்த ஏமாந்த என்று பிரித்துக் கொள்ளவேண்டும்; அருந்த - உண்ண; நுகர. ஏமாந்த - விருப்பங்கொண்ட. நெஞ்சம் - நெஞ்சமே என்னுங் கருத்தில் வந்தது. 'வாழ்க அவன் தாள்' என்று பிரித்துப் பொருள் செய்யவேண்டும். தாள் - முயற்சி.

(அஎ)

கரு. செல்வரும் கல்வியாளரும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறை

[வாழ்க்கைக்குச் செல்வம் இன்றியமையாததே; ஆனால், கல்வி அதனினும் இன்றியமையாததென்பதை அறிதல் வேண்டும். செல்வத்தை இழந்தும் இருக்கலாம்; கல்வியை இழந்திருத்தல் மனிதப் பிறப்பிற்குச் சிறப்பாகாது. கல்வி என்பது உணர்வின் தெளிவு. அதனையுடையோர் புலவர். செல்வர்க்கு அவர் அடிமைப்படின், அத்தெளிவு மழுங்கி இருவருங் கெடுவர்; உலகமுங் கெடும். இச் செய்யுளில் அம் முதன்மை நன்கு கதிர்கான்று ஒளிர்கின்றது.]

இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை;
புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்:
இரவலர் உண்மையும் காண்இனி; இரவலர்க்கு
ஈவோர் உண்மையும் காண்இனி; நின்ஊர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்துயாம் பிணித்த
நெடுநல் யானைஎம் பரிசில்!
கடுமான் தோன்றல்! செல்வல் யானே.

—புறநானூறு, கசுஉ.

நாட்டிலே சிலர், அறிவு நிலையில் உழைப்புள்ளவர்கள்; பலர், பொருள் நிலையில் உழைப்புள்ளவர்கள். அறிவு நிலையில் பெரிய நிலையுள்ளவர்கள் புலவர்கள்; பொருள் நிலையில் பெரிய நிலையுள்ளவர்கள் மன்னர்கள். அறிவு நிலையில் ஆழ்ந்து செல்லும் புலவர்களுக்குப் பொருள் தொகுக்கும் ஊக்கமும், அதற்கேற்ற போக்குகளும் அமைவது அருமை; அப்படியே, பொருளே நோக்கமாயிருப்பவர்க்கும் கல்வி நிலை அமைவது அருமையாயிருக்கிறது. ஆதலால், புலவர்கள் தாம் தேடிய அறிவின் கருத்துக்களைச் செல்வர்களுக்கும், செல்வர்கள் தாம் தேடிய செல்வப் பொருள்களைப் புலவர்களுக்கும் உதவிக்கொண்டு நலம்பெறவேண்டும். இந்த உதவி அன்பாகவும் கண்ணியமாகவும் நடைபெறும் போதுதான், நாடும் நல்ல நிலைகளில் முன்னேறுகின்றது.

முன்னே, 'வெளிமான்' என்னும் மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் புலவர்களின் அருமை தெரிந்தவன்.

பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் அவனுக்கு மிகவும் வேண்டியவர். ஒருநாள், புலவர் அவனிடம் வந்தார். எதிர்பாராதவகையாய், வெளிமான் அப்போதுதான் படுக்கையிற் போய்ப் படுத்து, உறக்கங்கொள்ளும் நிலையிலிருந்தான். புலவர் வரவு தெரிந்தது. அவனுக்கு உடம்பு மிகவுங் களைப்பா யிருந்தது; புலவரோடு கிளர்ச்சியாய்ப் பேசமுடியாத நிலைமையில், அவரெதிரில் வருவதும் நன்றாயில்லை. தன் அயர்ச்சி தீரும் வரையில் புலவர் காத்திருப்பதும் முறையாயில்லை.

வெளிமானுக்குத் தம்பி ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர், 'இளவெளிமான்' என்பது. வெளிமான் அவனை அழைத்து, "புலவர் தகுதியானவர்; நீ அவர் மனம் உவப்ப நடந்து பரிசில்கள் வழங்கி அனுப்பு; எனக்கு நேரம் சரியாக இல்லை,'' என்று சொன்னான். ஆனால், இள வெளிமானுக்கு இவையெல்லாம் பிடிப்பதில்லை. மேலும், கையிறுக்கமானவன். தன் தமையன் சொன்னதற்காக ஏதோ சிறிதுநேரம் புலவரிடம் பேசியிருந்துவிட்டு, பின் ஒப்புக்காகச் சிறிது பரிசில் கொடுக்க வந்தான். புலவர் தகுதிக்கு அது தக்கதாக இல்லை. பெருஞ்சித்திரனாரோ, தன்மான முள்ளவர். ஆதலால், அவர் அவனையும் அதனையும் பொருட்படுத்தவில்லை. அந்த அரைகுறையான பரிசிலைப் பெற்றுக்கொள்ளவுமில்லை. அவர் நேராய்க் 'குமண மன்ன'னிடம் போனார். அவன், புலவரின் கண்ணியந் தெரிந்தவன். உடனே அவ் வள்ளல் ஒரு பெரிய நல்ல யானையை அவருக்குப் பரிசில் வழங்கினான்.

புலவர் அதனை ஓட்டிக்கொண்டு வெளிமான் ஊருக்கு வந்து, அதனை அவன் ஊர்க் காவல் மரத்திற் கட்டிவிட்டு, உடனே மிக்க பெருமிதத்துடன் அந்த இளவெளிமானிடம் போனார்; புலவர் வாயிலிருந்து விறுவிறுவென்று சொற்கள் எழுந்தன.

"நீயும் இரப்பவர்களைப் போற்றுகிறவன் அல்லன்; உலகில், இரப்பவர்களைப் போற்றுகிறவர்கள் இல்லாமலுமில்லை; பெருந்தன்மையான இரவலர்கள் இருப்பதையும்

இனிப் பார்; அருமை யறிந்து அவர்களுக்குத் தகுதியாகக் கொடுப்பவர்கள் இருப்பதையும் இனிப் பார். உன் ஊரின் காவல் மரம் திணறும்படி, யாம் ஒரு யானையைக் கொண்டு வந்து அதனில் கட்டி யிருக்கின்றேம். உயர்ந்த வகையைச் சேர்ந்த அந்தப் பெரிய யானையே யாம் பெற்ற பரிசில்! நீயும், ஓர் விரைந்தோடுங் குதிரையையுடைய அரசனென்னு ஞய்த் தோன்றினை! நான் போகிறேன்.''

இப்படி அந்தப் புலவரின் சொற்கள் அமைந்தன. இளவெளிமான் வெட்கித் தலை குனிந்தான். மானமும் வீரமும் வாய்ந்த அப் புலவர் பெருமானின் பாட்டே மேலே காட்டியிருப்பது. பெருஞ்சித்திரனார், அம் மேம்பட்ட யானையையும் அவ்விடத்திலேயே விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்.

யானை ஆயிரம் பொன்னை விலை பெறுமானாலும், பரிசிலைப் பெறுதற்கு முன் நிலையில் அவர் ஒரு சல்லிக் காசு கூட இல்லாதவரேயானாலும், அவர் அதனைப் பொருள் செய்யவில்லை. அவர், உணர்ச்சியைப் பாதுகாப்பவர். அத்தகைய புலவர்களெல்லாம் இருந்திராவிட்டால் நாட்டில் நல்லுணர்ச்சிகள் ஓங்குவதற்கு வழியேது? வெறுஞ் செருக்குங் களிப்பும் மயக்கமுமே சூழ்ந்த ஓர் அறியாமை யிருட்டாகவன்றோ இவ்வுலகம் மாறிவிடும்!

நாட்டில் நல்லோர்களைப் போற்றி இருத்திக்கொள்வது, ஒரு சொத்தைப் பாதுகாத்து வளர்ப்பதுபோன்றதாகும். அந்த அருமை தெரிந்து செல்வர்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டும். பெருஞ்சித்திரனாரைப்போல் வீரமும் மானமும் உணர்ச்சிமுதன்மையுங் கொண்டு புலவர்களும் விழிப்பாய் ஒழுகி, நாட்டுக்கு நலந்தேட வேண்டுவது கட்டாயமாகும். தமிழகம் இந்த நிலையில் நடந்துகொண்டால் மட்டுமே, உலகத்தில் அது தலைசிறந்த நாடாய் நிமிர்ந்து திகழும். ஊசியின் வழியே நூல் செல்லுவதுபோல நாட்டில் அறிஞர்களின் வழியே செல்வம் செலவாதல் வேண்டும்.

இவ்வரிய பாட்டில், உலகத்தில், எல்லாரும் உயர்ந்த செல்வர்களாகவோ உயர்ந்த கல்வியாளர்களாகவோ

அமைய முடியாது என்பதும், ஆனால், செல்வமும் கல்வியும் வாழ்க்கைக்கு முதன்மையாக வேண்டியிருப்பதனால் அவர்கள் தத்தம் பொருள்களை ஒருவருக்கொருவர் கண்ணியமாய் வழங்கிக்கொண்டு பயனடையவேண்டும் என்பதும் மிக்க பெருமிதத்தோடு விளங்குகின்றன.

குறிப்புரை :—இரவலர் - இரப்பவர்; அதாவது, பொருள் பெறுதற்கு உரியவர்கள்; முயன்றால், இவர்கள் தாமே பொருள் தேடக்கூடும்: ஆனால் வேறு நோக்கத்தாலும் உயர்ந்த உள்ளப் போக்குகளாலும் இந்த நாட்டம் இல்லாதவர்கள். இவர்கள் செல்வரினும் உயர்ந்தோர். ஏனென்றால், இவர்கள் துறை உயர்ந்தது. புரவலர் - போற்றிக்கொள்வோர் என்னும் கருத்தில் வந்தது. கடி - காவல். பிணித்த - கட்டிய. நெடு - பெரிய. நல் - நல்லிலக்கணம் அமைந்த; உயர்ந்த வகையைச் சேர்ந்த என்பது கருத்து. பெருமிதந் தோன்ற 'யாம்' என்றும், 'எம்' என்றும் சொன்னார். கடு - விரைவான. மான் - இங்கே குதிரை. விரைவான ஓட்டத்தையுடைய குதிரை. தோன்றல் என்னுங் குறிப்பால் இளைஞன் என்பது பெறப்பட்டது. (அஅ)

கசு. நல் வாழ்வு

[உலகப் பொருள்கள் உணர்வின்வழியே இயங்குதற்குரியன. இடம் பொருள் ஏவல் என்பனவும் அவ்வாறே. எந்த இடத்தில் நல்லவர்கள் இருக்கிறார்களோ அந்த இடத்தில் எல்லாம் நல்லபடி இருக்கின்றன. பிறவற்றின்மேற் குறை கூறுதல் சிறப்பன்று. வாழ்க்கை முதன்மைக்குத் தம்மைத் திருத்தி உயர்த்துதலே முதன்மையாகும்.]

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவ ராடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே.

—புறநானூறு, கஅஎ.

நல் வாழ்வு என்பது உலகவியற்கையில் இல்லை; அவரவர் உள்ளவியற்கையிலேதான் இருக்கிறது. உலகம், ஒன்று, நாடாயிருக்கட்டும்; ஒன்று, காடாயிருக்கட்டும்; ஒன்று, பள்ளமாயிருக்கட்டும்; ஒன்று, மேடாயிருக்கட்டும்.

எந்த இடத்தில் ஆடவர் நல்லவரோ, அந்த இடத்தில் அந்த உலகமும் நல்லதாயிருக்கிறது!

இதுதான் உண்மை. இந்த அருமையை ஔவைப் பிராட்டியார் இப் பாட்டில் விளக்கியிருக்கிறார். நிலத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுவதுபோலவே, 'நிலனே நீ வாழி' என்று எடுத்துக்கொண்டு, இந்தப் பாட்டு இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், மாந்தர், பிறவற்றின்மேற் குறை சொல்வதிற் பயனில்லை. தாம் சரியா யிருந்தால் எல்லாம் சரியா யிருக்கும் என்னும் மனப்பான்மையை அவர் பெற வேண்டும்.

குறிப்புரை:—ஒன்றோ என்பது, நாடு காடு பள்ளம் மேடு என்று எண்ணிக்கொண்டு போகிறமுறையில் வந்தது. இதனால் இதனை 'எண்ணிடைச் சொல்' என்று சொல்லுவார்கள். 'நாடாக ஒன்றோ' என்று பிரிக்கவேண்டும். ஓ - அசை. நாடாக - நாடாகுக. அவல் - பள்ளம். மிசை - இங்கே மேடு என்னுங் கருத்தில் வந்தது. 'எவ்வழி' என்பதில், வழி - இடம் என்னும் பொருள் உணர்த்தும். நல்லவர் - அதாவது, 'மேம்பாடுள்ளவர்' என்பது பொருள். இங்கே 'முயற்சி மேம்பாடுள்ளவர்' என்பது கருத்து. முயற்சி மேம்பாடு என்பதை, 'உள்ள மேம்பாடு' என்றும் சொல்லுவதுண்டு. ஆடவர் - முயற்சியை ஆளுகிறவர்; முயற்சி யுடையவரென்பது கருத்து. வெளியே நடைபெறுகின்ற தொழில் முயற்சிகள் ஆண் மக்களுக்கே உரியன; ஆதலால், பெண்மக்களை விலக்கி ஆண்மக்களை மட்டும் இந்தப் பாட்டில் ஆசிரியர் காட்டியிருக்கிறார். வெளி முயற்சிகளின் கடுமையை ஔவையார் பெண்மக்களுக்கு வைக்கவில்லை. நல்லை - நல்லதாயிருக்கின்றனை. வாழிய என்றாலும், வாழி, வாழ்க, வாழியர் என்றாலும் பொருள் ஒன்றுதான். (அகூ)

கஎ. செல்வத்தின் பயன்

[உண்பதும் உடுப்பதும்போல்வன வாழ்க்கையின் முதல் நோக்கங்கள் அல்ல. அவை கருவிகள். கருவிகளைச் செப்பஞ் செய்வதே தொழிலாய்விடாது. அவற்றால், தொழில் வேறே நிகழ்தல் வேண்டும். அவ்வாறே வாழ்க்கையின் நோக்கம் துய்த்தலன்று; அஃது எல்லார்க்கும் ஒரு தன்மையது. அருட்டன்மையை மிகுத்துக்கொள்ளுதலே சிறப்பு. அஃது எல்லார்க்கும் அமைவதன்று. மக்கள், இவ் வாழ்க்கை முறைமையை அறிந்தொழுகுதல் நன்று.]

தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்,
நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும்
உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே;
பிறவு மெல்லாம் ஓரொக் கும்மே;
செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பேம் எனினே தப்புந பலவே.

—புறநானூறு, ௧௮௯.

கடல்சூழ்ந்த இந்த உலகத்தை மற்ற அரசர்களுக்கு இடம்விடாமல் ஒரு மன்னர்மன்னன் தானே அரசாட்சி செய்வதா யிருந்தால், அவன் எவ்வளவு மேம்பட்டவனு யிருக்கவேண்டும்! அவன் எவ்வளவுதான் ஒப்பற்றவனு யிருக்கட்டும்; இவ்வளவு பெரிய அரசுப் பொருள்களில் அவன் உண்ணப்போவதும் உடுக்கப்போவதும் எவ்வளவு இருக்கப்போகின்றன? ஒரு நாளைக்கு உண்பது நாழி யரிசிக்குமேல் இருக்கப்போவதில்லை. வசதியாகவும் இயல்பாகவும் உடுக்கக்கூடியவை இடுப்பில் ஒரு சோமனும் மார்பில் ஒரு துண்டும் ஆக இரண்டேயாம். ஆடவர் பெண்டிர் என்னும் இருபாலார்க்கும் இவை ஒக்கும். மேற்கொண்டு அவனிடமிருக்கும் ஏராளமான செல்வப் பொருள்கள் யாருக்காக இருக்கின்றன?

உலகத்தில் மலை காடு முதலிய சில இடங்களில் அரிசி முதலியன கிடைப்பதில்லை. துணிகளும் கிடைப்பதில்லை. அங்கே இருப்பவன் இரவும் பகலும் தூங்காமல், அவனுக்கு அஞ்சி மிகு விசையாய் ஓடி மறையும் அழகிய விலங்குகளை வேட்டையாடிப் பிழைக்கப்பார்க்கிறான். அவன், நாகரிகம் கல்லாதவனு யிருக்கிறான்; கற்றவனு யிருந்தால் அந்த மலை காடுகளிலுங்கூட வேறு மரக்கறி யுணவுகள் எளிதாகக் கிடைக்கும்படி செய்துகொள்வான். நாடோறும் வேட்டையில் விலங்குகள் கிடைப்பதற்குமுன் அவனிடம் ஒன்

றமே இல்லை; வெறுங் கையன்; ஒவ்வொரு நாளும் அவன் எதிர்பார்க்கின்றபடி விலங்குகள் கிடைக்குமென்பதுதான் என்ன உறுதி? ஆதலால், இந்த வேட்டைக்காரனைவிட மிகவும் வறியவன் உலகில் வேறொருவனும் இருப்பதற்கில்லையன்றோ! செல்வத்தில் இவ்வளவு கீழ்த்தரமானவனும் தனக்குக் கிடைக்கும் வேட்டைப் பொருள்களைக்கொண்டு பண்டம் மாற்றி உண்ணப்போவதும் உடுக்கப்போவதும், அந்த ஒரு நாழி அரிசியும் இரண்டு துண்டுகளுமேயல்லாமல் வேறில்லை.

ஆதலால், யாருமே இவைகளுக்குமேல் தேவைகளை மிகுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்குக் காரணம் இல்லை. இந்த அளவுப் பொருள்களும் கிடைக்கமாட்டாமல் எத்தனையோ மக்கள் கோடிக் கணக்காகத் துன்பப்படும்போது, யாருமே வீணான தேவைகளை மிகுதிப்படுத்திக்கொள்வது ஒப்புரவாகாதன்றோ!

முயன்று தேடமுடியாத குழந்தைகள், ஆண்டு முதிர்ந்தவர்கள், நோயாளிகள், உறுப்புக் குறைந்தவர்கள் முதலானோர்க்கு இந்த அளவு உணவு உடைகட்குக் குறைவு இல்லாதபடி, மற்றவர்கள், செலவழிக்கவேண்டிய கட்டாயமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். செல்வத்தின் பயன் ஈதலே; வறியார்க்கு ஈவதே ஈகை.

இனி, உடம்பின் தொடர்பாக, முன்னே சொன்ன அளவு உணவும் உடையுமே போதும்; மாந்தர் மிச்சச் செல்வமெல்லாம் உணர்வின் வளர்ச்சிக்கே செலவழித்தல் வேண்டும்.

மக்களிற் சிலர், அறிவு உணர்வு ஆராய்ச்சிகளிற் சிறந்தவராயிருப்பர். நினைவாற்றல், தெளிவுக் காட்சி முதலியவற்றிற் சிறந்தவரும் உண்டு. மிகப் பெரிய அருள்விளக்கத்தில் திகழ்வோரும் இருக்கின்றனர். இவர்களெல்லாரும் உணர்வு வளர்ச்சி யுடையவர்கள். இவர்கள், மனிதப் பிறவிக்கே சிறப்புக் கருவியான 'மனம்' என்பதன் அருமை தெரிந்து அதனைத் தம் அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி அறிவு

நிலையில் மேலேறிச் செல்வோராவர். இவர்கட்கு மனம் ஓர் ஒளி விளக்காகத் திகழ்கின்றது. உடம்பு என்பதற்குச் சுருக்கமாக மனம் என்றாற் போதும். மனத்திலிருந்துதான் எல்லா உடம்பின் கருவிகளும் விரிவடைகின்றன: இயக்கங் கொள்கின்றன.

இங்ஙனஞ் செல்லும் பெரிய உணர்வுநிலைகட்காகவே நாடோறும் சிறிது உணவு தந்தும் உடை தந்தும், உடம்பைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. முதன்மை, உணர்வு வளர்ச்சிதான். அவ் வுணர்வு வளர்ச்சிக்கே செல்வத்தின் பெரும் பகுதி செலவிடப்பட வேண்டும்.

உணர்வு வளர்ச்சியிற் சிறப்பாக முன்னேறி வருவோர் சிலருக்கு, மேற்காட்டிய ஒரு நாழி யரிசியும் இரண்டு துண்டுகளுங்கூட முயன்று தேடிக்கொள்ள இயலாமற் போவதுண்டு. அவர்கட்கு அவற்றை உதவுவதற்குச் செல்வம் பயன்படலாம்.

இனி இவ் வுணர்வுத் துறைகளிற் பல படிமுறைகளும் உண்டு. ஒவ்வொரு பகுதிக்கும், தகுதியுடையோர் ஆசிரியராக அமையவும், ஏற்ற மாணாக்கர் பலர் அப் பெரியோரிடம் அந் நிலைகளிற் பழகவும் நிலையங்கள் முதலியன கோலிப் பலப்பல ஏற்பாடுகள் செய்யலாம்.

இங்ஙனமெல்லாம் பொருளைப் பயன்படு நெறிகளிற் செலவழிக்காமல், செல்வர்கள், வீண்தேவைகளை மிகுத்துக் கொண்டு நாங்களே துய்ப்போம் என்றால், மேற்சொன்ன உணர்வு நலங்கள் பல, வாழ்க்கையில் தப்பிப்போகும்: அவை தப்பவே, அச் செல்வர்கள் துய்ப்பனவுங்கூட நாளடைவில் தப்பிவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை. இக் கருத்துக்களெல்லாம் இவ் வழகிய பாட்டில் விளக்கப்படுகின்றன.

குறிப்புரை:—தெண் கடல் - தெள் கடல்; தெளிவான நீரையுடைய கடல் சூழ்ந்த. வளாகம் - உலகம். பொதுமை - எல்லா அரசர்கட்கும் பொதுவாகின்ற தன்மை. கிழற்றிய - கிழல் தந்து

ஆண்ட. ஒருமையோர் - ஒருத்தர். எதிர் இன்றி நிலவும் ஒப்பற்ற வர் என்பது கருத்து. நடுநாள் - நள்ளிரவு. நடுநாள் யாமம் - நள்ளிர வாகிய யாமம். கடுமா - விசையுடன் ஓடும் விலங்கு. மா - அழகிய விலங்கு; மான் முதலானவை. ஓர் ஒக்கும் - ஒன்றுபோல் ஒக்கும். உணவு உடையேயல்லாமல், உறக்கம் முதலிய பிறவும் எல்லார்க்கும் ஒன்றுபோல் ஒக்கும் என்பது கருத்து. ஓர் - அசையெனக் கொள்ளு தலும் பொருந்தும். துய்ப்பேம் - நுகர்வேம். தப்புந - தப்புவன. தப்பிப்போகும் உணர்வு வளங்களும், தப்பிப்போகும் செல்வப் பொருள்களும் பலவாகும் என்பது. (கூ0)

கஅ. உலகப் போக்கின் இயல்பு

[அவரவர் ஊழின் வழியே அவரவர் வாழ்க்கை நிகழ்கின்றது. தெளிவு பெறுதல் வாழ்க்கையின் பயன். ஊழின் முறைமை தெரிந்து பற்றற்று ஒழுகும் ஒழுக்கத்தால் தெளிவு மேன்மேல் விளக்கம்பெறும். அத்தகையோர்க்கு யாதும் ஊரே; யாவ ருங் கேளிர்.]

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்,
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா;
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன;
சாதலும் புதுவ தன்றே; வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்
இன்னா தென்றலும் இலமே; மின்னொடு
வானம் தண்துளி தலைஇ ஆனாது
கல்பொருது இரங்கும் மல்லல் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படூஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தன மாகலின், மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே;
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.

—புறநானூறு, கஅஉ.

இதனை அருளிச் செய்தவர் 'கணியன் பூங்குன்றனார்' என்னும் பெரியார். எளிய இனிய வாழ்க்கை முறையை

அவர் இதன் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றார். அவரே இந் நல்வாழ்க்கை யுடையவர்தாம். அவர், தமது கருத்தைப் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்துகின்றார்:

'எல்லா ஊரும் எனக்கு ஊரே; எல்லா மக்களும் எனக்கு உறவினரே.

எனக்கு எங்கும் தீமை செய்யும் பகைவரில்லை; நன்மை செய்யும் நண்பருமில்லை; ஏனென்றால், தீமையும் நன்மையும் பிறர் தர வாரா என்பது என் கருத்து. அவை, தாமே வரும். துன்புறுதலும் பின் அது தணிதலும் அவற்றைப்போல் தாமே வருவனவேயாம். உலகத்தில் இறந்து போதல் என்பதும் புதிய நிகழ்ச்சி யன்று; என்றும் இயல்பாகவே நடைபெறுகின்றது.

ஆதலால், உயிர் வாழ்தல் என்பதை இனிதானதென்று நினைத்து நான் மகிழ்வுமில்லை; அல்லது வெறுப்பினால் இனிமையல்லாதது என்று நினைத்து வருந்தவுமில்லை. பெரிய ஆற்று வெள்ளத்தின் வழியே தனக்கென ஒரு செயலுமின்றிச் செல்லும் தெப்பம்போல, இந்த அரிய உயிர், ஊழ்வினையின் வழியே நடைபெற்றுச் செல்கின்றது. இவ் வுண்மையைச் சான்றோரறிவின் வாயிலாகத் தெரிந்திருக்கிறேன்.

அதனால், இந்த உலகத்தில் அருமை பெருமைகளில் மிகுந்தவரைக் கண்டு நான் வியப்பதுமில்லை; அதைவிட, அவற்றில் குறைந்தவரைக் கண்டு இகழ்வதுமில்லை.

இக் காரணங்களால் எனக்கு எல்லா ஊரும் ஊராகவும், எல்லா மக்களும் உறவினராகவும் இருக்க இடமாகின்றது' என்பது.

உலகியல்பு இங்ஙனமிருப்பதனால், எல்லாரும் இங்ஙனமே மனம் அமைந்து வாழ்வதுதான் முறையாயிருக்கின்றது; இல்லாவிட்டால், வாழ்க்கையே ஒரு பெரிய சுமையாய் விடுகின்றது!

குறிப்புரை:—நோதல் - துன்புறுதல். அவற்று ஓர் அன்ன - அவற்றோடு ஒரு தன்மையானவை; 'ஓர்' அசை என்று கருதியும் விட்டுவிடலாம். முனிவின் - வெறுப்பினால். மகிழ்ந்தன்று மிலம் - மகிழ்ந்ததுமிலம்; அன் - சாரியை. மின்னொடு வானம் - மின்னலோடு கூடிய வானம். தண் துளி - குளிர்ச்சியான மழைத்துளியை. தலைஇ - பெய்தலால். ஆனாது - அடங்காமல். கல் பொருது-பாறைகளை எதிர்த்துக்கொண்டு, இரங்கும் - ஒலி செய்யும். மல்லல் - வளமான. பேர் யாற்று நீர்வழி - பெரிய ஆற்று நீரின் வழியே. முறை - ஊழ். திறவோர் - பகுத்தறிந்து நன்மை காணும் சான்றோர். காட்சி- அறிவு; இங்கே, அவர் அறிவுரையை உணர்த்தும். எல்லாம் ஊழ் வழியே நடத்தலால் உலகத்தில் ஒன்றை வியப்பதற்கும் அன்றி இகழ்வதற்கும் இடமேது? என்பது கடைசி அடிகளின் கருத்து. (கூக)

கக௯. எதனிலும் இனிமை காணல்

[உலகம் இன்பமுந் துன்பமுங் கலந்த நிலையமாயுள்ளது; மக்கள் வாழ்க்கையோ அதனோடு பிணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இனிச் செய்யவேண்டுவது என்னவென்பதே கருதுதற்குரியது. கூடியவரையில், நற்செயல்களைத் தெரிந்து செய்தலே நம்மால் முடியக்கூடியதென்று இச்செய்யுள் தீர்மானிக்கின்றது.]

ஓர்இல் நெய்தல் கறங்க ஓர்இல்
ஈர்ந்தண் முழவின் பாணி ததும்பப்
புணர்ந்தோர் பூவணி அணியப் பிரிந்தோர்
பைதல் உண்கண் பனிவார்பு உறைப்பப்
படைத்தோன் மன்றஅப் பண்பி லாளன்;
இன்னாது அம்மஇவ் வுலகம்;
இனிய காண்கிதன் இயல்புணர்ந் தோரே;

—புறநானூறு, கக௯௪.

ஒரு புலவர் பெயர் பக்குடுக்கை நன்கணியார் என்பது. பெயர் எப்படியிருக்கிறது! இவர் நல்ல ஞானி. அதனால் 'நன்கணியார்' என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. கோள் நூலிலும் இவர் வல்லவராதலால், அக் கருத்தை உணர்த்துவதற்கும் இப் பெயர் பொருந்தும் என்று சொல்லுவர்.

இவர் ஒருபை வைத்திருப்பாராம்; கட்டாயம் நேரும் போது அதுதான் இவருக்கு உடையாக உதவுமாம். 'பக்கு' என்பது பை. 'உடுக்கை' என்பது உடை.

ஆகவே 'பக்குடுக்கை நன்கணியார்' என்னும் இவர் பெயர், இப்போது நமக்கு, இவர் தோற்றம் இப்படியிருக்கும்; இவர் ஞானம் இப்படியிருக்கும் என்பதை ஒருவாறு தெளிவுபடுத்தக்கூடும். இப்படிப்பட்டவர் 'உலகத்தின் இயல்பு' என்பதைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினால், அது நன்றாயிருக்குமன்றோ! அவர் கருத்து இது:

"உலகத்தில் ஒரு வீட்டில் சாவுமேளம் அடிக்கிறார்கள்; மற்றொரு வீட்டில் மிக இனிமையான திருமண மேளத்தின் ஓசை ததும்புகிறது. சில இடங்களில், தம் காதலரோடு கூடிய பெண்கள், பூச் சூடுதல் முதலான அழகுக் கோலங்களை அணிந்துகொண்டு மகிழ்கின்றார்கள்; அதே நேரத்தில் வேறு சில இடங்களில், மகளிர், தம் காதலரைப் பிரிந்தவர்களாய், வாடுதலையுடைய தம் கவர்ச்சியான கண்களில் நீர் ஒழுகித் துளிக்க, வருந்துகிறார்கள். அந்தப் பண்பில்லாத கடவுள் இப்படி இன்பமும் துன்பமும் கலந்து கிடக்கும்படி இவ்வுலகத்தைப் படைத்துவிட்டான் என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. ஆ! இந்த உலகம் கொடியதாயிருக்கின்றது! இதுதான் உலகத்தின் இயல்பு!

"அப்படியானால் மக்கள் செய்யவேண்டியது என்னவென்றால், கூடியவரையில் நல்ல செயல்களையே அறிந்து செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதுதான். உலகத்தின் இயல்பை நன்றாக உணர்ந்தவர்கள் இம் முடிவுக்குத் தான் வரவேண்டுமேயல்லாமல், வேறு வழி இல்லை. மனம் மொழி மெய் என்னும் மூன்றாலும் இங்ஙனம் நல்லன கண்டுகொண்டிருந்தால், துன்பங்களையும் இனியவாகக் காணுந் திறம் மக்கட்கு உண்டாகும்," என்பது.

'இனிய காண்க' என்னுந் தொடர் இவ் வழிவகைகளை உணர்த்துவதா யிருக்கிறது.

குறிப்புரை :—நெய்தல் - சாவுப் பறை. கறங்க - ஒலிக்க. ஈர் என்பதும் குளிர்ச்சி; தண் என்பதும் குளிர்ச்சி; ஆகவே, ஈர்ந்தண் என்பது மிக்க குளிர்ச்சி எனப் பொருள்படும். குளிர்ச்சி என்றது இங்கே, இனிமை. பாணி-தாளத்தோடு பொருந்திய ஓசை. ததும்ப-நிறைய; நிறைந்து ஒலிக்க. பூ அணி - அழகு கோலங்கள்; அவை, கூந்தல் பின்னுதல், பூச் சூடுதல் முதலியன. பைதல் - வாடுதல். உண் கண் - கவரும் கண். பனி-இங்கே, நீர் என்னும் பொருட்டு. வார்பு-ஒழுகி. உறைப்ப - துளிக்க. 'படைத்தோன் மன்ற' என்பதில் 'மன்ற' என்பது தெளிவு காட்டுதற்காக வந்த இடைச்சொல். கடவுளைப் 'பண்பிலாளன்' என்றார். வைவதுபோலத் தோன்ற. 'அம்ம' என்பது வியப்பு உணர்த்திற்று. 'இனிய காண்க' என்பது, 'நற்செயல்களைச் செய்துகொள்க' என்னுங் கருத்தையும், அங்ஙனஞ் செய்து பழகிவந்தால் இடர்களும் இன்னல்களுமெல்லாம் நன்மைக்கே பயன்பட்டு இனிபவாகக் காணுந் திறம் உண்டாகுமாதலால் 'இன்னல்களை இனியவாகக் காண்க' என்னும் மற்றொரு கருத்தையும் விளக்கக்கூடியதாயிருக்கின்றது. காண்கிதன், காண்க இதன் என்று பிரித்துக்கொள்ளவேண்டும். (கூஉ)

உO. இன்னு செய்யாமை

[நல்லன செய்தலால் நன்மையும் தீயன செய்தலால் தீமையும் உண்டென்பது உறுதி. ஆயினும், மக்களிற் பெரும்பாலார் நல்லனவே தெரிந்து செய்தலிற் கருத்தின்றிக் காலத்தை வீணாகக் கழித்துக் கூற்றுவனுக்கு இரையாகி வருந்துகின்றனர். சிலர்க்கு மூப்புக் காலத்தில் நல்லுணர்வு உண்டாதல் கூடும். அவர்கள் தீமைகளேனுஞ் செய்யாமலிருந்தால், நாளடைவில் அவர்களுக்கு நல்லன செய்யவும் பழக்கமுண்டாகும்.]

பல்சான் றீரே! பல்சான் றீரே!
கயல்முள் அன்ன நரைமுதிர் திரைகவுள்
பயன்இல் மூப்பின் பல்சான் றீரே!
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திறல் ஒருவன்
பிணிக்குங் காலை இரங்குவிர் மாதோ;
நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்; அதுதான்
எல்லாரும் உவப்பது; அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படூஉம் நெறியுமா ரதுவே.

—புறநானூறு, ௧௯௫.

எது நின்றாலும் நில்லாவிட்டாலும் கிழத்தனம் வருவதுமட்டும் நிற்பதில்லை. எதிர்பார்க்குங் காலத்துக்கு முன்னாலேயும் வந்துவிடுகிறது. மழமழவென்றிருந்த தாடை உடனே நரைமயிர் முதிர்ந்து தோல் திரை திரையாகித் தளர்ந்துவிடுகிறது. அப்போது 'பசித்தவன் பழங்கணக்குப் பார்ப்பது' போல இத்தனை காலம் இந்த உலகத்தில் நாம் செய்து சாதித்ததென்ன என்று மக்களுக்கு எண்ணமுண்டாகின்றது. பெரும்பாலும் அதற்கு விடை என்ன வருகின்றது? 'ஒன்றுமில்லை' என்பதுதான். இப்படி இக்கிழத்தனம் பயனில்லாத கிழத்தனமாய் முடிந்துவிடுகின்றது. சென்ற காலங்களில் ஏதாவது கருதத் தகுந்த காரியங்கள் செய்திருந்தால், அவற்றாற் கிழப்பருவத்தில் ஏதேனும் பொருளோ புகழோ புண்ணியமோ கிடைக்கக்கூடும். அப்போது இந்த மூப்பும், பயனுள்ள மூப்பாயிருக்கும். முன் பழக்கத்தாலும் வசதிகளாலும் இம் மூப்புப் பருவத்திலும் ஏதோ இயன்ற நற்காரியங்கள் செய்து அதனாலும் இதனைப் பயனுள்ள மூப்பாகத் திகழும்படி செய்யலாம். எதுவும் இல்லை. இப்படியே உலகத்து மக்கள் வீணாய்ப் பயனில் மூப்பாய் மூத்து மூத்துக் கிடக்கிறார்கள். ஆனால் ஆண்டு ஏறிவிட்டதனால், பொதுவாகப் 'பெரியவர்கள்' என்னும் பட்டமும் பெற்றுவிடுகிறார்கள். இத்தகைய பெரியோரே உலகிற் பலர். இவர்களைக் கூப்பிடவேண்டுமானால் எப்படிக் கூப்பிடலாம்?

'ஓ, பலராகிய பெரியோர்களே! பலராகிய பெரியோர்களே! கயல்மீனின் முள்ளைப்போல நரைமயிர் முதிர்ந்து தோல் திரைந்த தாடையையுடைய பயனில்லாத கிழத்தனத்தின் பலராகிய பெரியோர்களே!' என்று கூப்பிடலாமன்றோ? தலைப்பில் உள்ள பாட்டில், இங்ஙனமே அவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வழக்கங் காரணமாகப் 'பெரியோர்களே!' என்றாலும், உண்மையில் உயர்வான கருத்தை அது தாராமையால், 'சிறியோர்களே! சிறியோர்களே!' என்று அழைப்பதுபோலவே தோற்றுகின்றது. அதனால் 'பெரியோர்களே!' என்று இங்கே அழைத்த

சொல், இகழ்ச்சிக் குறிப்பில் வந்தது என்று சொல்லலாம். இங்ஙனம் அழைத்து, இப் பாட்டு, அவர்களை நோக்கி, ஓர் உய்யும் வழியை அறிவுறுத்துகின்றது.

"இனி விரைவில் கூற்றுவன் வருவான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அவன் கடுமையான வலிமையை யுடையவன்; மழு என்னுங் கூர்மையான படையையும் உடையவன். அவன் வந்து உங்களைக் கயிற்றாற் கட்டிக் கொண்டுபோகும்போது, நீங்கள் மனம் உடைந்து வருந்துவீர்கள்; என்ன செய்யலாம்? நீங்கள் உங்கள் காலத்தை நற்செயல்கள் செய்தலிற் கழிக்கவில்லை. இவ்வளவு காலம் அப்படிக் கழித்துவிட்டமையால், இனிமேல் நல்லதொன்று செய்வதா யிருந்தால் உங்களுக்கு அது மாட்டாமையா யிருந்தாலும் இருக்கும். ஆனால், ஒன்று செய்யலாம். இனிமேல், அப்படி நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும், நல்லதல்லாததாவது செய்தலை நீக்கிக்கொள்ளுங்கள். அதுதான் இனி எல்லாரும் மகிழக்கூடியது. மேலும், நல்லது செய்யும் நெறியில் ஒருகால் உங்களை அது செலுத்தினாலும் செலுத்தும். அதற்கு வழி அதுவே," என்பது.

காலத்தை வீணாகக் கழித்துவிட்டவர்களை மெல்ல மெல்ல நற்செயல்களிற் செலுத்துவதற்கு இப் பாட்டு எவ்வளவு பதமாக வழி கற்பிக்கின்றது! இளைஞர்களுக்கும் இது நல்ல முன் எச்சரிக்கையா யிருக்கும்.

குறிப்புரை:—கயல் - கயல்மீன்; கவுள் - தாடை. கணிச்சி - மழு. கடு திறல் - மிக்க வலிமை. பிணிக்குங்காலை - கட்டுங்காலத்தில். 'மாதோ' என்பதற்குப் பொருளில்லை; அவற்றில் 'மாது' 'ஓ' என்று இரண்டு இடைச்சொற்கள் இருக்கின்றன. ஆற்றீராயினும் - மாட்டீரானாலும். அல்லது - நல்லதல்லாதது; தீய செயல்கள். ஓம்புமின் - பாதுகாவுங்கள்; நீக்குங்கள் என்பது கருத்து. உவப்பது - மகிழ்வது; மகிழுஞ்செயல் என்னுங் கருத்தில் வந்தது. அன்றியும் - அதுவுமல்லாமலும். நல் ஆறு - நல்ல நெறி. படூஉம் - படும்; அதாவது, செலுத்தும் என்பது. நெறியும் அது என்று கொள்ளவேண்டும். 'நெறியுமார்' என்பதில் 'ஆர்' என்பதும், 'அதுவே' என்பதில் 'ஏ' என்பதும் இடைச்சொற்கள்; அவை, அசை.

(கூங)

உக. ஈதலின் முறைமை

[வறுமையுஞ் செல்வமும் வாழ்க்கையின் இயல்புகள். எனவே உலகத்தில் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்தல் என்பது உலகியலாய்விட்டது. உலகியல் அவ்வொப்புரவுப் பண்பையே உயிர் நாடியாகக் கொண்டு இயங்குகின்றது. ஏற்பார் இடுவார் என்னும் இருதிறத்தாரது நன்மையும் இதன்கண் உள்ளது.]

கழிந்தது பொழிந்தென வான்கண் மாறினும்
தொல்லது விளைந்தென நிலம்வளம் கரப்பினும்
எல்லா உயிர்க்கும் இல்லால் வாழ்க்கை;
இன்னும் தம்என எம்மனோர் இரப்பின்
முன்னுங் கொண்டிர்என நும்மனோர் மறுத்தல்
இன்னாது அம்ம; இயல்தேர் அண்ணல்!
இல்லது நிரப்பல் ஆற்றா தோரினும்
உள்ளி வருநர் நசைஇழப் போரே;
அனையையும் அல்லை நீயே; ஒன்னார்
ஆர்எயில் அவர்கட் டாகவும் நுமதெனப்
பாண்கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய்!
பூண்கடன், எந்தை! நீ இரவலர் புரவே.

—புறநானூறு, உ0ங.

உலக வாழ்க்கை எதனால் நடைபெறுகின்றதென்பது ஒரு முதன்மையான செய்தி. இதனை முடிவுகட்டுவதற்கு அறிஞர்கள் முன்னும் முயன்றிருக்கின்றனர்; இன்னும் முயல்கின்றனர். 'ஊன்பொதி பசுங்குடையார்' என்னும் அறிஞர் இதுபற்றி ஆராய்ந்து தாம் கண்ட முடிபை இப் பாட்டின் வாயிலாக விளங்க வைக்கின்றார்.

'உதவுங் குணம்' என்பதொன்று இருப்பதனாலே தான் இந்த உலகம் நடைபெறுகின்றதென்பது அவர் கருத்து. இயற்கையை உற்று நோக்கினாலும் இது தெரியும்.

மழை இருக்கிறது; அது நீர் உதவுகிறது; எப் போதும் உதவுகிறது; அதன் உதவி எந்தக் காலத்திலும்

நின்றுவிடாது; அவ்வுதவி என்றேனும் நின்றுவிடுமோ என்று ஒரு சிறிது ஐயந் தோன்றினாலும் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு கொந்தளிப்பு உண்டாய்விடும்! சென்ற காலங்களில் எத்தனைதரம் பெய்தாலும் மீண்டும் மீண்டும் அது பெய்துகொண்டுதா னிருக்கிறது.

இனி, நிலத்தின் குணமும் இப்படியே. நிலம் பல வகையான விளைபொருள்களை உதவுகின்றது: அதுவும், இத்தனை காலந்தான் உதவினமே என்று கருதி, இனி உதவாமல் நின்றுவிடாது; என்றும் உதவும்.

இப்படி, இம் மழை, நிலம் முதலானவை என்றும் உதவிக்கொண் டிராவிட்டால் மக்களே யல்லாமல் மற்றச் சிற்றுயிர்கட்குங்கூட உலகத்தில் வாழ்க்கை என்பதே இல்லாமற் போய்விடும். ஆதலால், மாந்தர்களின் வாழ்க்கையும் இந்த இயற்கை நிலையோடு ஒத்து நிகழும்போது தான், அது மேலுமேலும் மாட்சிமைப்பட்டு நலந்தரக் கூடும் என்பது தோற்றுகின்றது.

மக்களில், அறிவு, வளம், நலம் முதலியன இல்லாமையால், மாட்டாதவர் பலர் இருக்கின்றனர். பொருள் தேடும் நோக்கமொன்றே அல்லாத வேறு பல நன்னோக்கங்களையுடைய நன்மக்களும் சிலர் உண்டு; பிறவியிலேயே ஏழைகளாய்ப் பிறந்து, அதன் பின்பே தமது முயற்சியினாற் பொருள் முதலியன தொகுத்து, வாழ்க்கை நலம் பெற வேண்டியவர்களும் மிகுதியாயிருக்கின்றனர். ஆதலால், இத்தகையோரெல்லாம் பிறருதவியில்லாமல் எப்படி நல்ல முறையில் உயிர்வாழக்கூடும்?

இத்தகையோர்க்குத் தக்கோர் உதவியில்லாவிட்டால், இவர்கள் வெளிப்படையாகத் தமது கண்ணியம் இழந்து பிச்சையெடுக்கத் தொடங்குகின்றனர். அப் பிச்சைத் தொழிலும் நன்கு நடைபெறாவிட்டால், திருடு கொள்ளை முதலியனவும், சூது குடி முதலியனவுமான பல தீய பழக்கங்கட்கு, இவர்கள் இரையாக நேர்கின்றது. பொதுவாக மன்பதையுலகம் கெட்டுப்போவதற்கு, நாட்டின்

மேன்மக்கள், உலக நடைமுறைச்கு ஏற்ப, தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யாமையும், ஓரளவு காரணமாகின்றது. ஏனையோர்மேற் குறைசொல்லுதலால் மட்டும் பெரும்பயன் ஒன்றுமில்லை.

உற்ற நேரங்களில் எளியோர், ஆங்காங்குள்ள மேன்மக்களிடம் உதவி விரும்புவது இயற்கையேயாம்; பலதரம் தந்தாலும் பின்னும் பின்னும் 'தாருங்கள்' என்று அவர்கள் கேட்பதும் இயல்பேயாகும். மழை, நிலம் முதலியன எப்போதும் உதவுவதுபோல மேன்மக்களும் எப்போதும் உதவவே கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர்.

அதுமட்டுமன்று; உலகியலின் நடைமுறைக்கு, உதவுங் குணமே உயிர்நாடியாயிருத்தலாலும், அதுவும் இயற்கை நிகழ்ச்சியாய் எல்லா இடங்களிலுங் காணப்படுதலாலும் அச்செயலால், உதவுவோர் உதவிபெறுவோர் என்னும் இருதிறத்தார்க்குமே நன்மை இருக்கவேண்டும் என்று துணியவேண்டியிருக்கின்றது.

உதவி பெறுவோர்க்கு நன்மை இருக்கின்றதென்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது; ஆனால் உதவுவோரும் அதனாலேயே முன்னேற வேண்டியவரா யிருக்கின்றனர் என்பதுந் தெளிந்துகொள்ளவேண்டும். உதவுங் குணம் உடையோரே உலகில் அமைதியுடன் நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கு உரியவர். இது தெளியாமையினாலேயே, பிறவியிலேயே மேன்மக்களாயுள்ளோர் பலர், வீணாகத் தமது நல்வாழ்க்கையைக் கெடுத்துக்கொள்கின்றனர்.

இங்கே சொன்ன இவ் வுதவுங் குணம் இல்லாமையால், உதவிபெறும் நிலையிலுள்ளவரைவிட உதவும் நிலையிலுள்ளவரே மிகுதியாகக் கெட்டுப்போகின்றனர். இழப்பு இவர்கட்கே மிகுதி. அது பலவகையிலும் உண்டாகின்றது. எப்படி?

1. பொருள் தொகுப்பது உடம்பை வளர்ப்பதற்கு மட்டுமன்று; உணர்வை வளர்ப்பதற்கே அதன் பெரும் பகுதி செலவாதல்வேண்டும். உதவுங் குணம் இல்லாவிட்

டால் உணர்வுநலம் உண்டாகாது. உதவுங் குணத்தினாலே தான் உள்ளநலம் வீறும். "சோறிடும்; தண்ணீரும் வாரும்; தருமமே சார்வாக உள்நீரும் வீறும் உயர்ந்து," என்னும் அறிவுரையில் இவ்வுண்மை நன்றாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'உள் நீர்' என்றது உள்ளவியல்பு. உள்ளநலம் உண்டானால், பின்பு, எல்லா நலங்களுந் தாமே உண்டாகும்.

2. இனி, மேன்மக்களென்போரும் உலகத்தாரிடையிலிருந்தே வாழவேண்டியிருப்பதனால், உலகத்தவர்க்கு ஏற்றபடி உதவிசெய்து அவரை நல்ல நிலையில் இருத்தாவிட்டால், அவர் சூழலால் தமது உடல்நலம், அறிவுநுட்பம், நினைவுஉரம், செல்வநிலை முதலிய எல்லாவற்றிற்குமே பலவகையாலும் ஊனமுண்டாகின்றது.

3. இறுதியில், தாம் தொகுத்துவைத்த செல்வத்தை ஒருங்கேயும் இழந்துவிட நேரும்.

4. தற்செயலாக, தமக்குப் பிறவிடங்களிலிருந்து தாமே நேரும் உதவிகளும் நின்றுவிடும்.

5. உதவிபெறும் நிலையிலுள்ள மக்கள் அங்ஙனம் உதவி பெறும்போது, அவர்கள் முகத்திற் பொங்கி வருகின்ற நன்றியுணர்வோடு கூடிய உளமார்ந்த மகிழ்ச்சிநிலை, அவர்கட்கு உதவிய மேன்மக்களின் உள்ள ஆற்றலை மேலுமேலும் மிகுக்கும். உதவுங் குணமில்லாதவர் அந்த ஈத்துவக்கும் இன்பத்தையும் இழந்துவிடுவர்.

6. உதவியாளரிற் சிலர், பிறர் தம்மிடம் உதவி எதிர்பார்க்கும் நேரத்தில் அவர்க்கு ஒன்று உதவக்கூடாத நிலை நேர்ந்துவிட்டால், உடனே, உயிர் துறந்துவிடுவதும் உண்டு. இதனால், உதவி பெறுவோரது மகிழ்வுள்ளத்துக்கும் உதவி செய்வோரது அருளுள்ளத்துக்கும் எவ்வளவு பிணிப்பிருக்கின்றன என்பதுந் தெளிந்துகொள்ளக்கூடும்.

இங்ஙனமெல்லாம், உதவுங்குணமே உலகம் நடைபெறுவதற்கு முதன்மையான காரணமாயிருப்பதனால், இவ்

வுதவுங்குணத்தை மக்கள் முறைமையுடன் தெரிந்து காத்து ஒழுகவேண்டியவர்களா யிருக்கின்றார்க ளென்பது 'ஊன் பொதி பசுங்குடையார்' என்னும் புலவர்பெருமானது கருத்து.

இவர் 'இளஞ்சேட் சென்னி' என்னும் அரசனை நோக்கி இப்பாடலைப் பாடி யிருக்கின்றார். அச் சொல் வருமாறு :

"சென்ற காலங்களிற் பெய்தேன் என்று கருதி, மழை நிலைமாறிப் பெய்யாவிட்டாலும், முற்காலங்களில் விளைந்தேன் என்று கருதி, நிலம் தனது விளைவு வளங்களைப் பயிர்கள் வழியாக வெளியே தராமல் தன்னுள்ளே மறைத்துக்கொண்டாலும் எல்லா உயிர்கட்கும் 'வாழ்க்கை' என்பது இல்லை. ஆதலால், முற்காலங்களில் தந்ததேயல்லாமல் இன்னமுந் தாருங்கள் என்று எம்மைப் போன்றவர்கள் கேட்டால், முன்னும் வாங்கிக் கொண்டீர்களென்று சொல்லி உம்மைப் போன்றவர்கள் உதவி மறுப்பது, அழகிய தேரை ஊர்தியாக உடைய பெருமானே! இனியதன்று.

"இங்ஙனம் உதவி மறுப்பதனால், இல்லாத பொருள்களை முயன்று தேடி நிரப்பிக்கொள்ளமாட்டாத நிலையிலுள்ள அவ் விரப்போரைக் காட்டிலும், அவர்களால் நினைத்து வரப்பட்ட செல்வர்களே, தம்மால் விரும்பப்படுதற்குரிய நலங்களைப் பெரிதும் இழந்துவிடுவோராவர்.

"ஆனால், உனது குணமோ அப்படிப்பட்டதாகவுமில்லை; அதனினும் மேம்பட்டதாயிருக்கின்றது. பகைவரது அரிய அரண் இன்னுங் கைக்கு வாராமல் அவரிடத்ததாயிருந்தும், வெற்றி உறுதி என்னும் எண்ணத்தால், அதனை உங்களுடையது என்று சொல்லிப் பாணர்களின் தொண்டுகட்கு ஈடாகக் கொடுக்கும் அத்தகைய கொடைக் குணம் உடையவன் நீ; இரப்பவர்க்கு ஏதேனுமொன்று கொடுக்க நேராதபோது, அதற்கு நாணி நீ இறந்து போகின்றவனுமாவாய்.

"ஆதலாற் பெருமானே! நீ இரப்போரைப் பாதுகாத்தல் என்பதனை, இங்ஙனமே என்றும் முறைமையாகக் காத்தொழுகி, வாழ்க்கை நலம் பெறவேண்டும்," என்பது.

குறிப்புரை:—கழிந்தது - கழிந்த காலம். பொழிந்து - பொழிந்தேன் என்பதற்கு வந்தது. வான் - மழை. கண் மாறுதல் - அருள் மாறுதல். அதாவது, பெய்யாது விடுதல். தொல்லது - முன்காலம். 'இல் ஆல்' என்பதில் ஆல் என்பதற்குப் பொருளில்லை. தம் - தாரும். எம்மனோர் - எம் அன்னோர்; எம்போன்றவர். 'அம்ம' என்பதற்குப் பொருளில்லை. இயல் - அழகு. நசை - விரும்பப்படும் பொருள்கள் நிலைகள் முதலியன. 'அனையையும் அல்லை' என்பதற்கு, 'பிறர்க்கு ஒன்று கொடுக்க இயலாத காலத்து நீ அங்ஙனம், மேல் விரும்பப்படும் பொருள்களை இழப்பதோடல்லாமல் உயிரையும் இழக்கக்கூடியவனா யிருக்கின்றாய்' என்றும், இனி, 'கொடுக்க முற்பட்டாலோ உன் கைக்கு வாராத பொருள்களையும் இன்னவை இன்னார்க்கு உரியவையாகும் என உரிமைப்படுத்திவிடுகின்றாய்' என்றும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆர் - அரிய. எயில் - கோட்டை. அவர் கட்டு ஆகவும் - அவர் கண்ணதாகவும்; அவரிடத்ததாகவும். பாண் - பாணர். பாணர் கடன் - பாணர்கள் செய்த தொண்டுக்கு ஈடாகத் தரவேண்டிய முறைமைப் பொருள். இறுக்கும் - செலுத்தும்; தொண்டுக்கு ஈடாகத் தருவதாதலின் கடன்போலக் கருதி, இறுக்கும் எனப்பட்டது. வள்ளியோய் - உதவுங் குணம் உடையவனே. எந்தை - பெருமானே. பூண் கடன் - கடனாகப் பூண்க. கடன் என்றது முறைமையாக என்றற்கு. புரவு - பாதுகாத்தல். (கூ௪)

உஉ. ஈதலும் ஏற்றலும்

[உலகம் ஒப்புரவினால் நடைபெறுவதாயினும், அதனைக் கையாளும் வன்மை மென்மைகளிலேயே உலகியலின் திறம் உள்ளது. பொதுவாக, முயற்சியின் அடிப்படையாகவே நலன்களை அடையவேண்டும் என அனைவரும் மேற்கொண்டொழுகுதல் முதன்மை; அம்முயற்சிக்கு ஒரு தளர்ச்சி நேர்ந்தால் ஒருவருக்கொருவர் ஒப்புரவு செய்துகொள்ளுதல் அதனையடுத்துச் செயற்பாலதாகும்.]

ஈஎன இரத்தல் இழிந்தன்று அதன்எதிர்
ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று;
கொள்எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன் றதன்எதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று

தெள்நீர்ப் பரப்பின் இமிழ்திரைப் பெருங்கடல்
உண்ணு ராகுப நீர்வேட் டோரே
ஆவும் மாவும் சென்றுஉணக் கலங்கிச்
சேஎறொடு பட்ட சிறுமைத் தாயினும்
உண்ணீர் மருங்கின் அதர்பல வாகும்;
புள்ளும் பொழுதும் பழித்த லல்லதை
உள்ளிச் சென்றோர்ப் பழியலர்; அதனால்
புலவேன் வாழியர்; ஓரி! விசும்பில்
கருவி வானம் போல
வரையாது சுரக்கும் வள்ளியோய்! நின்னே.

—புறநானூறு, உ0ச.

'கொடு' என்று வெளிப்படையாகக் கேட்டு உதவி பெறுவது இழிந்தது; அப்படிக் கொடு என்று கேட்பதன் எதிரில், 'நான் கொடுக்கமாட்டேன்' என்று சொல்லி உதவிமறுத்துவிடுவது, அப்படிக் கேட்பதினும் பார்க்க இன்னும் இழிவானது.

இனி, ஒருவர் கேளா முன்பே அவர் குறிப்பறிந்து, இதனை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று தாமே வேண்டிக் கொடுப்பது உயர்ந்தது; அப்படிக் கொடுப்பதன் எதிரில், உழைப்பினால் எதுவுங் கிடைக்கக்கூடுமாதலால் இப்போது இதனை நான் எடுத்துக்கொள்ளேன் என்று சொல்லி எடுத்துக்கொள்ளாமல் இருந்துவிடுதல் அப்படிக் கொடுப்பதினும் உயர்ந்தது.

உலகியலில் அவரவரும் கண்ணியமாக நடந்து கொள்ளவேண்டிய நிலை இவை. மற்றப்படி, கடல்போலப் பெரிய செல்வராயிருந்துவிட்டால்மட்டும் என்ன பயன்? கடல் தெளிந்த நீர்ப்பரப்புடன் அகலமாகத்தான் இருக்கிறது. ஓவென்று இரையும் அலைகளையுமுடையதால் ஆரவாரமாகத்தான் இருக்கிறது. இருந்தாலும், குடிப்பதற்கு நீர் வேண்டியவர்கள் அந்தப் பெரிய கடல்நீரை உண்ணப் போவதில்லை.

ஆனால், கொடுத்துக் கொடுத்தே செல்வம் குறைவாய் விட்டாலும், அங்ஙனம் உதவும் இயற்கையையுடைய தெளிந்த குணம் இருப்பவர்களிடம், இன்னமும் பலர் செல்வதற்கு வழிகள் பல திறந்தபடியே இருக்கின்றன. ஆனினம் மானினம் முதலான பலவும் பலகாலும் சென்று சென்று குடித்துக் கலக்கிவிடுவதனால் நீர் குறைந்து சேறாகிச் சிறுமையுடையவையானாலும், உண்ணுதற்குரிய சிறிய நீர் நிலைகட்கு, இன்னமும் பல விலங்குகள் செல்லு மாறு, செல்லும் வழிகள் பலவாகவே இருக்கின்றன.

ஆகவே, இத்தகைய குளிர்ந்த குணமுடைய மேன் மக்களுக்கு, ஒருகால் ஏதும் உதவுவதற்கு வாய்ப்பில்லாமற் போனால், உதவி விரும்பிச் சென்றவர்கள், தமக்கு வழியில் நேர்ந்த புள் நிமித்தம் முதலியவற்றையும் தாம் புறப்பட்ட நேரத்தையும் நொந்துகொள்வார்களே யல்லாமல், தாம் நினைந்து வந்த அம் மேன்மக்களைப் பழிக்கமாட்டார்கள். ஏனென்றால், அம் மேன்மக்களின் உள்ள நிலைமை அவர் கட்குத் தெரியும்.

"'ஓரி' என்னும் அரசே! வானத்தில் மின்னல் இடி முதலிய கருவிகளையுடைய மேகம் எப்படி மழை பொழி கிறதோ, அதுபோலவே யாவர்க்கும் எப்போதும் எதையும் அளவு படுத்தாமல் மேலுமேலும் வழங்கிக்கொண்டிருக் கும் உதவிக் குணமுடைய அன்பா!

"அதனால், ஒருகால் நீயும் எனக்கு அச் சிறிய நீர்நிலை யைப்போல வளங் குறைந்து நிலைகலங்கிச் சேறுபோல் தடிப்பான உள்ளமுடையையாய் ஒன்றும் உதவமாட்டாத சிறுமையுடையையாயினும் நான் நின்னை வெறுக்கமாட் டேன்; நீ அப்படியெல்லாம் ஆகமாட்டாய்; நீ வாழ் வாயாக," என்பது இப் பாட்டின் கருத்து. இதனை இவ் வளவு வன்மை மென்மையுடன் ஏற்றியும் இறக்கியும் அருமையாகவும் துணிவாகவும் பாடிய பெரியார் 'கழை தின் யானையார்' என்பவர்.

ஓரிக்கு இப் பாட்டு ஒரு மூக்கணாங்கயிறுபோ லிருக் கின்றது.

இந்தப் புலவர் அவரிடம் பரிசில் பெறுமலா சென் றிருப்பார்!

'உதவி பெறுதல்' 'உதவி தருதல்' என்னும் இரண்டு குணங்களையும், அவரவர், மிக நுட்ப திட்பமாயும் தக்க நெளிவுசுளிவுகளோடுங் கையாண்டு உலகியல் நடத்த வேண்டியிருக்கும் நிலைமையை இந்தப் பாட்டுக் கூர்மை யாய் வெளிப்படுத்துகின்றது.

குறிப்புரை:—இழிந்தன்று - இழிந்தது. உயர்ந்தன்று - உயர்ந் தது. இமிழ் - ஒலிக்கின்ற. உண்ணுர் ஆகுப - உண்ணுதவர் ஆவர். வேட்டோர் - விரும்பினோர். உண - உண்ண. நீர் மருங்கின் - நீர் நிலையிடத்தில். அதர் - வழி. புள் - பறவை; அதனுலாகும் நிமித் தத்தை இங்கே புள் என்றே கூறிஞர். அல்லதை - அல்லது. உள்ளி - நினைந்து. பழியலர் - பழியார். புலவேன் - வெறேன்; அதாவது, வெறுக்கமாட்டேன் என்பது. வாழியர் - வாழி. ஓரி என்பது வள்ளலின் பெயர். வானம் - மேகம். வரையாது - அளவுபடுத்தாமல். சுரக்கும் - மேலுமேலும் வழங்கும். வள்ளி யோய் - வள்ளன்மையுடையோய்; வள்ளன்மை என்பது உதவுங் குணம். நின் - நின்னை. நின்னைப் புலவேன் என்று சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். (கூ0)

உரு. கற்புள்ளத்திற்குத் தீயும் பொய்கையும் ஒன்றே

[வாழ்க்கையிற் கணவன் மனைவியரின் பிரிவு மிகவுங் கடுமையானது. அதுவும், இறப்பினுல் நேரும் பிரிவு, சொல்லொணுத் துன்பம் பயப்பதாகும். உயிரொன்றிய நேய முடையாருள் ஒருவர் இறப்பின் மற்றொருவரும் உடனிறத்தல் உண்டு; இவ் வரிய செய்யுளில் அத்தகைய உணர்வு படைத்த அம்மையா ரொரு வரின் அன்பின் செயல் வருகின்றது.]

பல்சான் றீரே! பல்சான் றீரே!
செல்கெனச் சொல்லா தொழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே!
அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது
அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெள் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட

வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரல்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ ;
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டீமம்
நுமக்கரி தாகுக தில்ல ; எமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென, அரும்பற
வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே.

—புறநானூறு, உசசு.

பொங்கும் உணர்வுடன் இப்பாட்டு இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது. உணர்வு எழுந்த நேரமும் போட்டு எழுந்த நேரமும் ஒன்றே. எழுந்த அவ்வுணர்வுக்கு ஒரு வடிவங் கூறவேண்டுமானால், இப் பாட்டையே அதன் வடிவமாகக் கூறலாம்.

பூதப் பாண்டியன் என்னும் பாண்டிநாட்டு மன்னன் இறந்துவிட்டபோது, அவனுக்குப் பட்டத்துத் தேவியாரான அம்மையார், தங் கணவரைப் பிரிந்து பின் உயிர்வாழ மாட்டாமல், அவருடம்பை எரித்த ஈமத் தீயிலேயே தாமும் உடன் பாய்ந்து உயிர் துறக்க ஓடினார். இத் திடுக்கிட்ட நிகழ்ச்சியைக் கண்டு அருகிருந்தோர் அஞ்சி நடுநடுங்கி, அம்மையாரை விரைந்து விலக்க முயன்றனர். அம் முயற்சி, ஆ! அவர் வீரவுள்ளத்தைப் பின்னும் பொங்கச் செய்து விட்டது. அம்மையாரது உயிரின் வடிவம் அப்போது தான் எல்லாருக்கும் நன்கு புலப்பட்டது. உணர்வுகள் பரந்து கலித்து வீறிட்டெழுந்தன. அந் நொடியில், அப் பொங்கிய வீரவுணர்வுடன் இவ் அரும்பெரும் பாட்டை ஒய்யெனக் கூறி, அம்மையார் உடனே தம் கருத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டனர்.

அந் நேரத்தில் தேவியாரின் உள்ளம், பரந்த கடல் போலப் பெரிதும் விரிந்திருந்தது. வீறுகொண் டெழுந்த அவ் வுள்ளக்கடலின் பேரலையே இப் பாட்டாகும்.

கடலினுள்ள பொருள்களை அலைகள் வெளிக் கொணர்ந்து வீசுவதுபோல, நமக்கு இப் பாட்டு அலை வீசும் அம்மையாருள்ளக் கருத்துகளும் பலவாம்; வீரம் தகுதியில்லாதவருடைய சொற்களை இகழ்ந்து ஒதுக்குதல், கவிதையுள்ளம், புலமை, நிகழ்ச்சிகளை விளங்கக் கூறுந் திறம், தெளிவு, துணிவு, கணவரன்பு, ஐம்பூதத் தன்மைகளையும் நிலைமாறச் செய்யவல்ல பேராற்றல் வாய்ந்த முறுகிய உணர்ச்சி, அறம் முதலிய அவர் உள்ளத்திறங்களும் இப் பாட்டின்கண் அங்கங்கும் மின்னுதல் காணலாம்.

அம்மையார், இப் பாட்டலையிற் சிந்திய அரும் பெருங் கருத்துக்கள் வருமாறு :

அவர், தம்மை விலக்கியவரை நோக்கி, 'ஆ! இவரா பல குணங்களும் நிறைந்தவரென்று சொல்லப்படுகின்றவர்' எனத் தமக்குள் இழிவாய் எண்ணிக்கொண்டு, அவ் விழிவு தோன்ற, 'ஓ, பல குணங்களும் நிறைந்தவரென்று சொல்லப் படுகின்றவரே! எம் கணவருடன் எம்மைச் 'செல்க' எனச் சொல்லாமல் 'தவிர்க' என விலக்குகின்ற தவறான கருத்தினையுடைய பல் சான்றீரே!' என்று ஆண்மையுடன் கூறி, அவரைப் பொருள்செய்யாது ஒதுக்குகின்றார்.

பின்பு, கணவரைப் பிரிந்த பின்னும் உயிர் தாங்கிப் பல வகையான இழிந்த வாழ்க்கைத் திட்டங்களுடன் உயிர் வாழ்ந்துகொண்டிருக்குங் கைம்மைப் பெண்களுள் தாமும் ஒருவர் அல்லர் என்று சொல்லி, தமது மேம்பாடு இன்னதென்பதை விளக்குகின்றார்.

அதன்பின், 'இந்த ஈமச்சிதை நமக்கு அரிதாயிருக்கட்டும். எமக்கு, எம் அருமைக் கணவன் மாய்ந்தனனாக, நிறைந்த தாமரைப் பொய்கையும் இத் தீயும் ஒரு தன்மையனவேயாம்' என்று அந்நேரத்திற் றோன்றிய உண்மையான உணர்வினையே வெளிப்படுத்தி, பொருளின் தன்மைகள் உணர்வின் தன்மைகளின்வழி நிலைமாறி அமையும் என்னும் ஒரு பேரியல்பினையும் அறிவுறுத்தி முடித்தார்.

உணர்வு வீறினால், பின் அதன்முன் இவ்வுலகவியல்புகள் எம்மட்டு? என்னும் அரும்பேருண்மை, அம்மையார் சொல்லாலும் செயலாலும் நன்கு விளங்குகின்றது.

குறிப்புரை:—பல் - பல குணங்கள். சான்றீர் - நிரம்பினீர். சான்றீரே - நிரம்பினீரே. இங்ஙனம் சொன்னது இழிவு கருதி; அவ்விழிவு, மேலும் மிகுந்து தோன்றுதற்கு மும்முறை வந்தது. சூழ்ச்சி - எண்ணம்; இங்கே பலவாறும் எண்ணும் எண்ணம். கைம்பெண்கள் தம் உணவுக்கு நெய்யே தொடக்கூடாதாம். நல்ல நெய் எப்படியிருக்கும் என்பதை இங்கு அம்மையார் 'அணில் வரி......நறு நெய்' என்பதனால் நன்கு விளக்குகின்றார். அதன் பொருள், 'அணிற்பிள்ளையின் முதுகுவரிபோல் வரிகளையுடைய விளைந்த வெள்ளரிக்காயை அரிவாளால் அரிந்து இட்ட விதையைப்போல மிக்க வெண்ணிறமாயிருக்கும் நல்ல நெய்' என்பது. அம்மையார், இயல்பான கவிதையுள்ளத்தினால் அந் நேரத்திலும், நெய்யின் இயல்பை இங்ஙனம் விளக்கினார். இன்னும், அக் கைம் பெண்கள், நீர் ஊற்றி வைத்திருக்கும் பழஞ் சோற்றைவீட்டிலுள்ள மற்றவர்கள் கையாற் பிழிந்து இலையிற் போட்டிருக்க, அங்ஙனங் கிடந்த அப் பிண்டத்தையே உண்ணவேண்டுமாம். அடை - இலை. அந்தப் பழஞ்சோற்றுக்குக் கறியாகக் கொள்ளத்தக்கவை, வெள்ளெள்ளை அரைத்த துவையலும், புளி கூட்டி வதக்கிய வேளைக்கீரை வெவியலும், இவையே உணவு. சாந்து - அரைத்த விழுது. அட்ட - இங்கு, வதக்கிய. வெந்தை - வேகவைக்கப்பட்ட பொருள். அஃதாவது, தீயில் வெந்த பொருள் என்பது. வல்சி - உணவு; இனி, அவர்களுக்குப் படுக்கை, சிறு சிறு பருக்கைக் கற்கள் இடப்பட்டிருக்கும் சொற சொறப்பான தரையேயாம். அதில் அவர்கள், பாயும் இல்லாமல் படுத்துக்கொள்ள வேண்டும். கைம்பெண்ணுக்கு உள்ள உலக வாழ்க்கை இவ்வளவே. பள்ளி - படுக்கை; இன்று - இல்லாமல்; வதியும் - உயிர்வாழும். இந்நிலையிலுள்ள பெண்கள் வருத்த உருவமாயிருப்பார்கள். அதனால் இங்கே 'உயவற் பெண்டிர்' என வருகின்றது. உயவல் - வருத்தம். பெண்டிரேம் அல்லேம் - அத்தகைய பெண்டிரைச் சேர்ந்தேம் அல்லேம். மாது ஓ - பொருளில்லை; அசை. பெருங் காடு - பெருமையுடைய காடு; சுடுகாடு. பண்ணிய - செய்த; கருகோடு ஈமம் - கரிய கட்டைகளாலான பிணப்படுக்கை. நில்ல எமக்கு- விருப்பமுடைய எமக்கு. நில் - விருப்பக் குறிப்புடையது. 'பெருந் தோட் கணவன்' என்றது, அவன் வீரன் என்பது காட்டும். மாய்ந்தென - மாய்ந்தானாக. அரும்பே இல்லாதபடி எல்லாம் மலர்ந்து விட்ட தாமரைப் பொய்கை என்பதற்கு, 'அரும்பற' என்று வந்தது. தாமரையின் இதழ் வளமானவை என்பதற்கு, 'வள்ளி

தழ்' என்று வந்தது. நீர் நிரம்பிய அகலமான குளம் என்பதற்கு, 'நள் இரு பொய்கை' என வந்தது. நள் - செறிவு: அது, நீர் நிரம்பியிருத்தலைக் காட்டிற்று. இரு - பெரிய; என்றது, அகலம் பொய்கையும் தீயும் என்றது, பொய்கையின் தண்ணீரும் சிதையின் வெந்தீயும் என்பதற்கு. ஓர் - ஒரு தன்மை. அற்று - அத் தன்மையது; ஒரு தன்மையைப் போன்றது; ஒரு தன்மையது என்பது கருத்து. (௬௬)

உச. ஆண் பெண் தொடர்பினல் உண்டாகும் அன்புள்ளம்

[வாழ்க்கையின் எல்லை தன்னலங் கருதா அருளுள்ளப் பெருநிலையிற் சென்று முடிகின்றது. ஆண் பெண் தொடர்பில் அப் பெரு நிலை அரும்புகின்றது. இச்செய்யுளில் ஓர் அழகிய உவமையுடன் இவ் வுண்மை நன்கு காட்டப்படுகின்றது. இதனல், ஆண் பெண் தொடர்பின் பயன் இனிது விளங்கும்.]

சுனைவாய்ச் சிறுநீரை எய்தாதென் றெண்ணிப்
பிணைமான் இனிதுண்ண வேண்டிக்—கலைமாத்தன்
கள்ளத்தின் ஊச்சும் சுரமென்பர் காதலர்
உள்ளம் படர்ந்த நெறி.

—ஐந்திணை ஐம்பது, ௩௮.

இப் பழைய பாட்டில் ஓர் இனிய கருத்து வெளிப் படுகின்றது.

உலகத்தில் 'பொருள்' 'பொருள்' என்று எல்லாரும் பொருள் தேடுகின்றார்கள். அப் பொருள் முயற்சியே ஒரு பெரிய பாலைவனந்தான். அதில் இடையூறுகள் பல உண்டு. ஆண் பெண் தொடர்பு அவற்றிற்கு ஆறுதலும் இன்பமும் அளிக்கின்றது. பொருளுக்காகச் செய்யும் முயற்சியே வாழ்க்கையில் பெரிதாயிருக்கின்றது. பயன் சிறிதுதான். பெரிய பாலைவனத்தில் எங்கோ அருமையாகவே நீர்ச்சுனை களும் கனிமரங்களுங் காணப்படுகின்றன.

கிடைக்கும் சிறுபொருளையும் ஆணும் பெண்ணுமாகக் கூடி நுகராவிட்டால், அவ்வளவு முயன்றும், வாழ்க்கையில் அன்பு ஊற்றெடுப்பதற்கு வழியில்லை. ஆண் பெண் தொடர்பினல் உள்ளத்தில் அன்பு ஊறுவதற்குப் பல வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன.

ஒரு பாலை வனம்; அதில் ஒரு சுனை. சுனையில் நீர் குறைவாயிருக்கின்றது. 'நீர்' 'நீர்' என்று கானல் நீரைத் தாவி இரண்டு மான்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய் அலைந்து, பின்பு, அச் சுனை யருகில் வந்தன.

இரண்டும் விடாய்தீரக் குடிப்பதற்கு அந்த நீர் போதாதென்று தோற்றிற்று. ஆண் மானுக்குப் பெண் மானைக் காக்கும் பொறுப்புணர்ச்சியும் அன்பும் எழுந்தன. பெண் மானே அந்த நீர் முழுதுங் குடித்து இன்புறவேண்டுமென்பது அதன் எண்ணம்.

ஆனால், தான் நீர் குடியாவிட்டால் பிணை மானும் நீர் குடியாது. ஆதலால், ஆண் மான் ஓர் உத்தி செய்தது. தானும் நீர் உறிஞ்சுவதுபோல நீரில் வாயை வைத்துக் கொண்டு கள்ளத்தனம் செய்யவேண்டும் என்று அது தீர்மானித்தது. அங்ஙனமே 'கள்ளத்தின்' நீர் 'ஊச்சி' அன்பு காட்டிற்று. இந்த அன்பின் செயலால், அந்தக் கலைமான், தான் பட்ட கானல் வெப்பத்தின் துன்பமெல்லாங்கூட மறந்துவிட்டது. ஆண் பெண் தொடர்பால் எவ்வளவு ஆறுதலும் இன்பமும்!

தலைவியைப் பிரிந்து, காதலன் தன் உள்ளத்தால் விரும்பிச் செல்லுங் காட்டு நெறியில் இந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்தால், அவனுக்குத் தன் தலைவியினிடத்தில் எவ்வளவு அன்பு ஊற்றெடுக்கும்!

"சுனைவாய்ச் சிறுநீரை இங்ஙனம் இரண்டுக்கும் எய்தாது என்று எண்ணி, கலைமா, தன் பிணைமான் இனிது உண்ண வேண்டிக் கள்ளத்தின் ஊச்சும் சுரமே, நம் காதலர் உள்ளம் படர்ந்த நெறி என்பர்; ஆகவே தலைவர் அது கண்டு விரைவில் வந்துவிடுவார்," என்று, பிரிவில் இருக்கும் தலைவிக்கு அவள் தோழிமார் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். அவளும் ஓரளவு ஆறுதல் கொள்கின்றாள்.

குறிப்புரை:—சுனைவாய் - சுனையில்; அதாவது, சுனையில் உள்ள என்பது. எய்தாது என்று - போதாது என்று. பிணைமான் - பெண்மான்; கலைமா - ஆண்மான். மா - இங்கே, மான்

என்று குறிக்க வந்தது 'கலைமா, தன் பிணைமான் இனிது உண்ண வேண்டி' என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். உள்ளம் படர்ந்த நெறி - மனம் விரும்பிச் சென்ற வழி. (கஎ)

உரு. உண்மைக் காதலுக்குச் சாதிவேற்றுமை இல்லை

[இனம் என்பது பிறப்பை யொட்டியதே எனத் தீர்மானித்தல் பொருந்தாது. அது பெரும்பான்மை மனப்பண்பை யொட்டியது. இனம் அதற்கு ஓரளவில் துணை செய்தல் நேரலாம். ஆயினும் முதன்மை மனப் பண்பாதலின், அஃதொக்கு மிடத்தில் ஏனை வேற்றுமைகள் நிலைக்கமாட்டா. சிற்றுயிர்கட்கும் இவ் வுண்மை பொருந்துதல் உண்டு. இதனால், மனச்சிறப்பு மாட்சிமைப்பட்டுப் பிறவி மேன்மையுறும்.]

மன்றப் பலவின் சுளைவிளை தீம்பழம்
உண்டுவந்து மந்தி முலைவருடக்—கன்றமர்ந்து
ஆமா சுரக்கும் அணிமலை நாடனை
யாமாப் பிரிவது இலம்.

—ஐந்திணை எழுபது, ச.

"யாரும், தம் இனத்துக்கு ஆதரவு செய்வது இயற்கை. ஒரோவொருகால் மக்கள், பிற சிற்றுயிர்கட்கு உதவி செய்வதாயிருந்தாலும், பிறவுயிர்கள் தம் இனமல்லாதவற்றிற்கு அங்ஙனம் உதவி செய்வதென்பது பெரும்பான்மையும் இல்லை.

"ஆனால், நம் தலைவனுக்கு உரிய மலைநாட்டில் என்ன நிகழ்கின்றது தெரியுமா? பலருந் தங்குவதற்குரியதொரு பொதுவிடத்தில் பலாமரங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் சுளைகள் முதிர்ந்த இனிப்பான பழங்கள் நிறைய உண்டு. அவற்றை, மற்றவர்களுக்கு அஞ்சாமல் தாராளமாக வந்து குரங்குக் குட்டிகள் உண்ணுகின்றன. உடனே அவற்றிற்கு நீர்வேட்கை உண்டாகின்றது. அக் குட்டிகள் சிறிதும் வேறுபாடு கருதாமல், பக்கத்தில் புல் மேய்ந்து கொண்டிருக்குங் காட்டுப் பசுக்களிடம் போய் அவற்றின் மடிகளை வருடுகின்றன. உடனே அப் பசுக்களும் வேறுபாடு கருதாமல் தம் கன்றுகளைப்போலவே விரும்பிப் பால்

சுரந்து அம் மந்திகளை உண்பிக்கின்றன. இங்ஙனம் நம் தலைவனது மலைநாட்டில் சிற்றுயிர்கள்கூடத் தமக்கு இனமல்லாத பிறவுயிர்கட்கு அருள் செய்வனவாயிருக்கின்றன. அத்தகைய அழகிய மலைநாடனாயிருக்கின்றான் நம் தலைவன்.

"அவன் நாட்டுச் சிற்றுயிர்களே அங்ஙனமிருத்தலால், அவனும், நம்மிடம் ஏதொரு வேறுபாடுங் கருதாமல் அருள் செய்து வருகின்றான். ஆதலால், அத்தகைய அன்பனை எப்போதும் யானாகப் பிரிவதென்பதே இல்லை," என்று தலைவி தன் தலைவன்மேல் அன்பு மிகுந்தபோது தானாகவே அவ்வன்பின் மிகுதியால் தன் தோழியைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றாள்.

குறிப்புரை:—மன்று - பொதுவிடம்; கன்று அமர்ந்து - கன்றைப்போல விரும்பி, ஆமா - காட்டுப் பசு. அணி - அழகு, தலைவனும் யானும் ஒருங்கிருக்கும்போது, எத்தனை விரைவிலும் எத்தனை இடரிலும் யானாக அவனைப் பிரிந்து வருவதில்லை என்பது கடைசி அடியின் கருத்து. (கூஅ)

உகூ. திருமண நிகழ்ச்சியின் முதன்மை

[மக்கட்பேறு, உலக வளர்ச்சிக்கும் வாழ்க்கை வளர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாதது. அது நிலைத்த அன்பு வாழ்க்கையினாலேயே அரும்புதற்குரியது. மக்களைத் தகுதிபாக வளர்க்கும் வாழ்க்கையமைப்பினைப் பெறாதார், மக்கட்பேற்றிற்கு உரியரல்லர்.]

முருகுவாய் முட்டாழை நீண்முகைபார்ப் பென்றே
குருகுவாய்ப் பெய்திரை கொள்ளா—துருகிமிக
இன்னா வெயில்சிற கால்மறைக்கும் சேர்ப்ப! நீ
மன்னா வரவு மற.

—திணைமாலை நூற்றைம்பது, நகூ.

மறைவில் எவ்வளவுதான் காதலிருந்தாலும், பலரும் அறியத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு ஒழுங்கான வாழ்க்கையில் அமையும் நிலை வந்த பின்பே, அக் காதல், நிலைபெற்ற வொழுக்கமும் அமைந்த இன்பமுந் தரும்.

தலைவனுந் தலைவியும் உயிர்க்குயிராகத்தான் காதலிக்கிறார்கள். இவர்கள் காதல், இன்னும், பிறர்க்குத் தெரியாத நிலையிலேயே இருக்கிறது. தலைவனையும் தலைவி இடையிடையே காண நேர்கின்றது. ஆயினும் இது வாழ்க்கையாகுமோ? தலைவன் இங்ஙனம் வந்துபோவதுதான் நிலைத்த வரவாகுமோ?

தலைவியோ மகவுபெற்று வளர்த்து வாழ்க்கை நடத்தும் பருவம் உடையவளாயிருக்கிறாள். மகளிர்க்குக் குழந்தை இன்பம் மிகவும் பெரியது. தம் கையிற் குழந்தைகள் காண்பதும், அவற்றோடு கொஞ்சிக் குலாவி உணர்வு ஊட்டுவதும், தாம் உண்ணுமலே அவற்றிற்கு உணவு ஊட்டுவதும், அவற்றிற்கு ஓர் ஊறும் நேராதபடி ஒரு மலர்போலப் பாதுகாத்துப் போற்றுவதுமே அவர்கள் வாழ்க்கையியல்பா யிருக்கிறது. அவர்கள் உலகமே அது. தலைவன் திருமணஞ் செய்துகொண்டு நிலைத்த இன்பவாழ்க்கையை மேவின பின்பன்றோ தலைவி, இவ்வின்பங் காணலாம்.

ஒரு நாள் தலைவன் வந்தான். அவன் ஊர் கடலோரத்தில் இருந்தது. நெய்தல் நிலம் என்பது அது. அந் நிலத்துத் தலைவனுக்குச் ‘சேர்ப்பன்’ என்பது பெயர். ஆதலால், தோழி அவனை நெருங்கி, ‘சேர்ப்பனே!’ என்றாள். தலைவன் அவள் வாய்மொழியை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தான்.

அவள், “நீ இங்ஙனம் நிலையில்லாமல் வருகின்ற வரவினை மறந்துவிடு; நறுமணம் வாய்த்துள்ள முள்ளுள்ள தாழையின் நீண்ட வெண்மொக்கை, குருகு தனது குஞ்சு என்றே நினைத்துத் தான் கொண்டுவந்த இரையை அதன் வாயில் பெய்து, அஃது உண்ணாமையால் தானும் இரை கொள்ளாமலே மிகவும் மனமுருகி, சுடுகின்ற வெயிலைத் தனது சிறகால் அதன்மேற் படாதபடி மறைத்து நிழல் செய்து வாழும் கடற்கரையையுடைய தலைவனல்லனோ நீ!” என்றாள்.

தோழியின் கருத்தைத் தலைவன் தெரிந்துகொண்டான். அவன் தனக்குத்தானே நினைக்கிறான்; 'அக்குருகு போலக் குழந்தையின்பங் கொள்ள எனக்குமட்டும் விருப்பமில்லையா? தலைவியைப் பிரியமுடியாமையாற்றானே, திருமணச்செலவுக்காகவும் வெளியே போய்ப் பொருள் தேடக் கூடாமல் தவிக்கிறேன்.'

குறிப்புரை:—முருகு - நல்ல மணம். அருமையாய் அமைந்திருப்பதனால், 'வாய்த்திருக்கிறது' என்னுங் கருத்தில் 'வாய்' என்றார். பார்ப்பு - பறவையின் குஞ்சு. குருகு - நாரை. இன்னா- இனியதல்லாத, நடுப்பகல் நேரம் என்பதற்கு 'இன்னா வெயில்' என்றார். மன்னா - நிலையில்லாத; நிலையில்லாத வரவினை மறந்துவிடு என்றமையால், நிலைத்த வரவுக்கு இடமான திருமண வாழ்க்கைக்கு இடஞ்செய் என்றாளாயிற்று. (௬௬)

10. அறிவின்பம்

க. கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தும் அழகு

[அறிவின்பம், துன்பத்தையும் இன்ப நினைவாக்குந் திறம் படைத்தது. அறியாமையைப் பற்றிப் பேசினும் அறிவின்பமாகப் பேச வல்லது அறிவு. இச் செய்யுளில் சிறுமியொருத்தியின் பேதைமைத் தன்மையே பேசப்படுகின்றது. ஆனால், பேசும் அறிவியல்பு, கருத்துக்களை இனிமையாகப் புலப்படுத்தி இன்பம் விளைக்கின்றது.]

பிறந்த தமரின் பெயர்ந்தொரு பேதை
பிறங்க லிடையிடைப் புக்குப் பிறழ்ந்து, 'யான்
வந்த நெறியும் மறந்தேன்: சிறந்தவர்
ஏஎ ஓஒ' எனவிளி ஏற்பிக்க,
ஏஎ ஓஒவென் றேலா அவ்விளி,
அவ்விசை முழையேற்று அழைப்ப, அழைத்துழிச்
செல்குவள் ஆங்குத் தமர்க்காணாமை
மீட்சியுங் கூஉக்கூஉ மேவு மடமைத்தே;
வாழ்த்துவப்பான் குன்றின் வகை.

—பரிபாடல், கக; ருஅ-சுசு.

முருகன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பரங்குன்றம் என்னும் மலையின் செறிவு முதலான அழகை இப் பாட்டு வெளிப்படுத்தும் முறை கவர்ச்சியாயிருக்கின்றது;

எல்லாரும் விழாவுக்காகத் திருப்பரங்குன்றம் போனார்கள். அங்கே, ஒரு பேதைப் பருவத்துப் பெண், தான் பிறந்த சுற்றத்தாரினின்றும் நீங்கி, காட்சி விருப்பத்தினால் கற்பாறைகளின் இடையிடையே போய் வழிதப்பி, 'யான் இப்போது வந்த வழிதானும் மறந்துவிட்டேனே! ஏ! எனக்குச் சிறந்தனிரான உறவினிரே! ஓ, உறவினிரே!' எனக் கூவி, அழைத்தலை எழுப்ப, அங்குள்ள மலைவளைவுகள் அவள் அழைத்தலை ஏலாமல், ஏ ஓ என்னும் அவள் ஓசையை மட்டும் ஏற்று அங்ஙனமே தாமும் எதிரொலி செய்து அழைக்க, அதனை உறவினரே அழைக்கின்றனரென்று கருதி

எதிரொலி அழைத்த இடங்களிலெல்லாம் செல்குவாளாய், அங்கங்குந் தன் உறவினரைக் காணுமல், திரும்பிவந்த இடங்களிலும் மீண்டும் மீண்டும் அவள் கூவுதலைப் பொருந்தி, இவ்வாறு இச்சிறு பருவத்தோரது அறியாமைத் தன்மையை உடையதாயிருந்தது, அன்பர்கள் வாழ்த்தினை மகிழ்வானுன முருகக் கடவுளினது திருப்பரங்குன்றத்தின் இடவகைகள்.

குறிப்புரை :—தமரின் - சுற்றத்தாரிடமிருந்து. பெயர்ந்து - நீங்கி. பேதை - பேதைப் பருவத்துப் பெண். பிறங்கல் - மலை; இங்கே மலைப் பாறைகள். பிறழ்ந்து - தவறி; வழி தவறி. விளி - அழைத்தலை. ஏற்பிக்க - எழுப்ப. எலா அவ் விளி - அவ் விளியை ஏலாமல். அவ்விசை - அந்த இசை. அழைத்துழி - அழைத்த இடத்தில். செல்குவள் - செல்லுவாளாய். மீட்சியும் - திரும்பி வந்த இடத்தும். கூ - கூவுதல். மேவும் - பொருந்தும். மடமைத்து - மடமையை யுடையது. உவப்பான் - மகிழ்வான். (௧00)

உ. புலவர்களின் புதுமொழி கேட்கும் நாகரிகம்

[உடம்பின் வளர்ச்சி உணர்வின் வளர்ச்சிக்காகவே நிகழ்கின்றது. உடம்பின் நலத்தைச் செல்வ வளம் வளர்க்கும். உணர்வின் நலத்தை அறிவு வளமே வளர்க்கும். அறிவு வளம் உடம்பின் வளர்ச்சிக்கும் இடஞ்செய்தலுண்டு. ஆதலால், அறிவுவளமிக்க புலவர் பெருமக்கள், ஏனைச் செல்வரினும் உலகுக்கு இன்றியமையாதவர் ஆவார். உலகம் அதனை அறிந்து பயனுறுவதாக !]

பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதாளுஞ் செல்வர்க்கு
மதிமொழி இடல்மாலை வினைவர்போல், வல்லவர்
செதுமொழி சீத்த செவிசெறு வாக
முதுமொழி நீராப் புலன்நா உழவர்
புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைசூழ் புனல்ஊர.

—கலித்தொகை, ௬௮, ௧-௫.

அறிவினுல் வரும் இன்பம் உயர்ந்த வகையைச் சேர்ந்தது. புலவர்கள் அவ்வின்பம் தரக்கூடும். அவர்கள் அதனைப் பயிர்செய்ய வல்லவர்கள். அவர்களுக்கு அவர்கள் காதுகளே நிலம்.

அக் காதுகளாகிய நிலம் எப்படிப்பட்டவை என்பது இப் பாட்டில் முதல் மூன்றடிகளால் விளக்கப்படுகின்றது. "இந்த நாடு பிறர்க்கும் பொது என்னும் சொல் இல்லாதபடி முழுமையும் ஆளுகின்ற பேரரசர்களுக்கு அறிவு மொழிகளை அறிவுறுத்துகின்ற இயல்பினையுடைய அமைச்சர்களைப்போல, இப் புலவர் பெருமக்களுக்கும் அவர்களுக் காசிரியராயிருந்த நூல்வல்ல சான்றோர்கள் பொல்லாச் சொற்கள் இடையிற் புகுதாதபடி நீக்கி நல்ல சொற்களையே அவர்கள் காதுகளிற் பெய்திருக்கிறார்கள். புலவர்களின் காதுகள் அத்தகைய தீது நீங்கிய காதுகளாகும்.

"அங்ஙனம் புலவர் பெருமக்கள், அக் காதுகளே நிலமாக, பழமைதொட்டுவரும் பிற சான்றோர்களின் நூல் அறிவுகள் நீராக, அறிவுசிறந்த நாவாகிய ஏரினால் ஆழ உழுது புலமைப் பயிர் விளைத்து இன்பம் ஊட்டுபவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

"மதில் சூழ்ந்ததும், வையை நீரின் வளம் வாய்ந்ததுமான மதுரை, அத்தகைய புலவர் பெருமக்களின் புதுப் புதுக் கருத்துக்களையுடைய புதிய புதிய செஞ்சொன் மொழிகளைக் கொள்ளைகொண் டுண்ணும் ஊராயிருக்கின்றது!"

'அவ்வளவு அறிவின்பந் துய்க்கும் ஊரிலுள்ள தலைவரே,' என்று தலைவி அழைக்குமிடத்தில் இது வருகின்றது. இது, தலைமகனுக்கு எவ்வளவு சிறப்பு!

நாட்டில் மக்களில் ஒரு சிலர் அறிஞர்களாக விளங்கி, உயர்ந்த புதுப்புதுக் கருத்துக்களை உழவர்கள்போல முயன்று பயிர்செய்து மற்றவர்களுக்கு உதவுவது, சிறந்த உணர்வு நடைமுறையாகும். உலக மக்களுக்கு இங்ஙனம் உணர்வை விளைத்தளிக்கும் பெரும் பொறுப்பு எஞ்ஞான்றும் புலவர் பெருமக்களுக்கு உரியது. இப் புலன்நா உழவர் கைம்மடங்கின், மற்றவர்களுக்கு உலகத்தில் இன்ப வாழ்க்கை யென்பது இல்லை. வேந்தர் தம் பலகுடை

நீழலும் புலவர் தம் நாவசைவிலேயே நிலைபெற்று நிற்கின் றன. ஆதலால், நாட்டில் தலைவராயிருப்போர், புலவர்கள் செயலை நன்கு நடைபெறச்செய்து, அவர் தம் புதுமொழி கேட்கும் நாகரிக முடையராய் வாழ்வதற்குரியவராவர். தலைவி இக் கருத்தையே கூறித் தலைமகனைச் சிறப்பிக்கின் றனள்.

அறிவின்பத்தைச் சிறந்த செஞ்சொன் மொழிகளாற் குழைத்து ஊட்டுவோர் புலவரையன்றி வேறு யாருளர்?

குறிப்புரை :—இடல் - அறிவுறுத்துதல் என்னுங் குறிப்பை யுடையது. மாலை - தன்மை. வினைவர் - செயலாளர்; அவர் - அமைச்சர். செதுமொழி - கெடுமொழி. சீத்த - போக்கிய. செறு - நிலம். முது - பழைய; முதுமொழி - முன்னோர் செய்யுட்கள். புலன் நா - அறிவு சிறந்த நா. புது மொழி - புதிய கவிகள். கூட் டுண்ணும் - கொள்ளை கொண்டுண்ணும். புரிசை - மதில்; (கக0)

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி

